SANDRA BROWN

Descoperirea

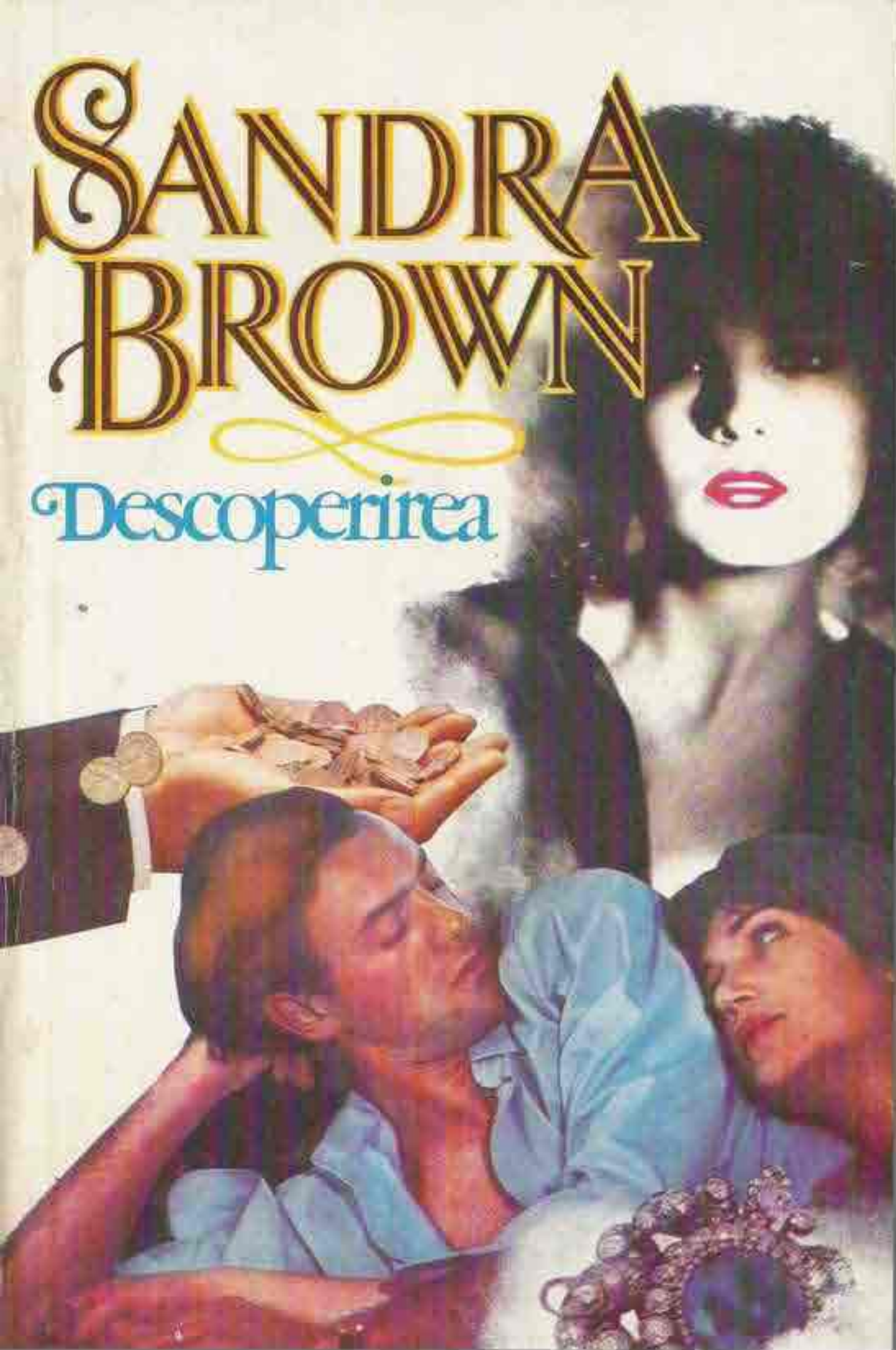

Sandra Brown

Descoperirea

Coperta de Vasile SOCOLIUC

A TREASURE WORTH SEEKING
by Sandra Brown

© copyright 1982 by Rachel Ryan

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

Sandra Brown

Descoperirea

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1993

Pentru Vivian Stephens,
cu recunoștință.

Barcău Gheorghe

Capitolul unu

În ciuda siguranţei calme pe care o afişa, Erin O'Shea fierbea de nervozitate în timp ce apăsa pe butonul soneriei. Auzea sunetul clopoţelului din interiorul casei. Era o casă atrăgătoare, situată într-unul din cartierele din San Francisco locuit de oameni aparţinînd păturii mijlocii a societăţii.

Aruncînd o privire fugară spre celelalte case care se înşiruiau pe stradă, Erin se gîndi cît de bine erau întreţinute împrejurimile. Peluzele erau perfect îngrijite; casele imaculate şi aranjate cu gust, dar fără ostentaţie. Casa în faţa căreia se

afla era pictată gri-albăstrui şi decorată cu alb. Ca toate celelalte case de pe stradă, era tipică pentru arhitectura oraşului San Francisco, avînd garajele aşezate la acelaşi nivel cu cel al străzii şi al casei. Trepte din beton abrupte duceau la uşa din faţă, care avea o fereastră de sticlă mată.

Ea încercă să privească prin sticla opacă şi să prindă vreo urmă de mişcare sau de paşi care să se apropie, dar nu putu să vadă nimic şi nu auzi nici un sunet din interiorul casei.

Şi dacă nu era nimeni acasă? Erin nu luase în calcul şi o asemenea posibilitate. Într-adevăr, de cînd coborîse din avionul care o adusese de la Houston, nu se gîndise la nimic altceva decît să găsească această casă. În timp ce străbătea străzile pitoreşti din San Francisco, nu avea decît un singur gînd. Ziua de astăzi reprezenta apogeul a trei ani de căutări. Terminase victorioasă lupta cu agendele de telefoane vechi, cu uşile trîntite, cu apelurile telefonice la sute de kilometri distanţă şi cu pistele false dezamăgitoare. Şi iat-o în sfîrşit ajunsă acum acolo.

Astăzi urma să-şi vadă fratele pentru prima dată în viaţă. Astăzi urma să se afle faţă-n faţă, cu singura ei rudă de sînge.

Inima-i tresări cînd auzi paşi apropiindu-se de uşă. Să fie soţia lui? Femeia din casă? Sau poate chiar fratele ei. Respiră adînc.

Uşa se deschise încet. El stătea în faţa ei.

– Domnul Kenneth Lyman? întrebă ea. În loc de răspuns, acesta o scrută cu privirea din cap pînă-n picioare. Nu i-a trebuit mai mult de o

fracţiune de secundă, dar ea simţi că lui nu-i scapă nimic.

– Sînteţi domnul Kenneth Lyman? repetă ea.

El făcu un semn scurt, aprobator din cap.

Starea ei de nervozitate se risipi, făcînd loc unei neţărmurite bucurii, în momentul în care omul confirmă că era fratele ei. Era atît de chipeş! Era surprinsă că în trăsăturile lui nu găsea nimic care să-i semene. De cîte ori încercase să şi-l imagineze, se gîndise la o figură care ar reprezenta versiunea masculină a persoanei ei, dar acest om nu avea nimic din ceea ce aştepta ea.

Părul lui era şaten deschis, dar cînd alunecă pe el o rază din lumina palidă de februarie, deveni auriu. Deasupra părului răvăşit, stăteau nişte ochelari de vedere cu rame subţiri din baga. Sprîncenele care-i delimitau fruntea înaltă erau dese şi aurii, ca şi părul. Ochii albaştri care o scrutau îndeaproape erau tiviţi cu gene scurte şi dese de culoare închisă la bază şi aurii la vîrf.

Nasul său era drept şi îngust. Gura îi era fermă, mare, aproape severă. În bărbia lui puternică era o despicătură verticală care sugera o voinţă încăpăţînată.

– Te rog să mă ierţi că te privesc aşa, fix, se scuză ea, continuînd să-l privească. Va obosi ea vreodată să privească această faţă pe care o căutase atît de mult?

El tot nu spunea nimic. Ochii lui priveau în spatele ei ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva care o însoţea. Privirea lui se opri puţin

asupra Mercedesului alb pe care ea îl închiriase la aeroport, la casa de peste drum, la toate împrejurimile, ca să revină în cele din urmă asupra ei. Deocamdată, nu ştia cine este.

– Am venit de departe ca să te văd, începu ea. Pot să intru şi să-ţi vorbesc un minut?

– Despre ce să vorbim?

Inima-i fu străbătută de o durere plăcută la auzul primului sunet al acestei voci adînci şi pline. Dar plăcerea se schimbă în timiditate, din respect pentru vocea lui severă. Probabil că el îşi închipuia că ea venise să-i vîndă ceva.

– Păi... eu, e ceva personal.

Nu vroia să i se prezinte în pragul uşii.

– E-n regulă. Intră mai bine în casă. Se dădu la o parte, iar ea încercă să mai urce o treaptă către uşă. El mai aruncă o privire prin curte înainte de a închide uşa şi a rămîne faţă în faţă cu ea.

Stînd aşa de aproape de el, îşi dădu seama pentru prima dată cît de înalt era. Ea era considerată o femeie înaltă, şi totuşi el părea să o domine în înălţime. Sau poate că de vină era atitudinea lui de superioritate. Fratele ei părea să emane putere şi o tendinţă puternică de dominaţie. Nu era musculos, dar radia o forţă care te intimida.

Erin îi privi fibrele puternice ale gîtului, prin nodul slăbit al cravatei. Mînecile cămăşii, care erau suflecate pînă la coate, dezveleau nişte braţe bronzate, puternice. Cămaşa din bumbac alb era întinsă peste pieptul puternic şi se mula pe abdomenul plat, iar pantalonii din bumbac gri

cădeau perfect pe picioarele lungi şi subţiri. Poate că juca baschet. Sau poate tenis? Desigur că acest fizic atletic nu putea fi întreţinut decît făcînd sport. Ştia că are treizeci şi trei de ani.

El continuă să păstreze o tăcere calmă privind-o cu acelaşi curaj cu care şi ea îl privea. Cînd ea îşi mută poşeta de pe umăr sub braţ, fiecare muşchi al corpului lui se încordă, deşi în realitate nu se mişcase deloc. Era ca o pisică gata să prindă ceva în gheare.

Nu-mi uşurează situaţia, se gîndi Erin. Poate că nu vroia să afle ce se întîmplase cu sora lui mai mică de care fusese despărţit cu treizeci de ani în urmă. Sau poate că nici nu ştia că are o soră.

– Numele meu este Erin O'Shea, se prezentă ea.

– Domnişoara O'Shea, îi rosti el numele, cu aceeaşi voce emoţionată. Ochii lui albaştri nu conteneau să o privească insistent. Ea îşi umezi buzele uscate cu vîrful limbii.

– Pot să mă aşez undeva? întrebă ea.

El îi arătă cu mîna o cameră la stînga holului de la intrare şi ea se îndreptă într-acolo. Remarcă mobilierul confortabil din casă. Camera era decorată cu gust, deşi nu cu bani foarte mulţi. Într-un fel, interiorul casei nu coincidea cu primele ei impresii despre fratele ei. Se gîndea că ar fi putut alege un decor mai sobru care să se potrivească cu personalitatea lui taciturnă.

Dar ce se petrecea? Îl cunoscuse doar de cîteva minute, şi îi şi analiza psihicul!

Totuşi, casa, această cameră şi canapeaua pe

care stătea nu păreau să se potrivească cu caracterul acestui om. Mai mult ca sigur că soţia fusese aceea care îi decorase casa.

– Melanie este acasă? a întrebat ea politicos.

Răspunsul lui a venit cu greutate, cu prudenţă.

– Nu. A trebuit să plece.

Erin zîmbi şi se simţi oarecum relaxată. Era bucuroasă că vor rămîne singuri un timp. Prezenţa altcuiva în acele momente cînd se regăsea pe sine, i-ar fi putut stînjeni pe amîndoi.

– Acum, cînd mă gîndesc mai bine, sînt surprinsă să te găsesc acasă în plină zi de lucru. Credeam că eşti la bancă, zise ea ştiind că fratele ei era bancher.

Acesta îşi mută privirea de la ea la poşeta din catifea maron, pe care o pusese lîngă ea pe canapea. Făcea pe oricine să simtă că nu-i scapă nici o mişcare.

– Azi am venit acasă mai devreme, răspunse el scurt.

– Kenneth – pot să-ţi spun Kenneth? Întrucît el aprobă, ea continuă. Sosise momentul potrivit:

– Kenneth, ceea ce-ţi voi spune acum te va surprinde. Rîse nervos. Poate chiar te va şoca, mai bine spus. Îşi privi mîinile pe care şi le ţinea strîns în poală, apoi îşi înălţă capul şi-i întîlni privirea.

– Ştiai că am fost adoptaţi?

Din nou ochii lui albaştri se micşorară în timp ce o studia. O imperceptibilă coborîre a bărbiei lui despicate, lăsă să se ghicească un răspuns afirmativ.

Ea trase puternic aer în piept.

– Te-am căutat ani de zile, Kenneth. Sînt sora ta.

Faţa lui rămase imobilă. Ea stătea încordată, pîndind o reacţie din partea lui. Erin se aşteptase ca el să fugă spre ea şi s-o îmbrăţişeze, să rîdă, să plîngă, să înjure, să-şi arate disperarea, orice, dar nu să stea acolo şi să o privească fix, de parcă ar fi avut o mască pe faţă.

În cele din urmă, îşi căută ochelarii ce se aflau pe cap, îi coborî, şi, în timp ce le răsucea braţul în mînă, spuse:

– Eşti sora mea?

– Da! Ea dădu afirmativ din cap, cu entuziasm, făcînd să-i sară buclele scurte. Ştiu că este incredibil, dar ăsta-i adevărul! Pot să-ţi spun ce ştiu?

– Te rog. El continua să nu manifeste nici o emoţie faţă de revelaţia ei, dar cel puţin reacţiona într-un fel. Mai mult ca orice, ea vroia să-i înlăture precauţiile pe care şi le lua faţă de ea.

– Am fost adoptaţi de la un mic orfelinat catolic din Los Angeles. Ştiai acest lucru?

– Cred că da, răspunse el detaşat.

– Eşti cu trei ani mai mare decît mine. Mama ne-a dat spre adoptare cînd nu aveam decît cîteva luni. Am fost adoptată de un cuplu care se numea O'Shea. Curînd după ce m-au luat, s-au mutat la Houston, în Texas, unde am şi crescut. Abia cînd am ajuns la liceu am început să mă întreb cine sînt şi de unde vin. Cred că acest lucru este valabil pentru toţi adolescenţii, dar întrucît eu fusesem adoptată, pentru mine era şi

mai important să-mi găsesc originea, ca să spun aşa. Sînt sigură că poţi să înţelegi acest sentiment.

– Da, răspunse el. Se înfundă în scaunul neîncăpător cu braţele încrucişate. Era o poziţie relaxantă, dar Erin simţi că detaşarea lui o dezamăgea. Părea că fratele ei nu se putea relaxa niciodată pe deplin.

– Mulţi ani mai tîrziu, am reuşit în sfîrşit, din punct de vedere financiar, şi din toate celelalte puncte de vedere, să pornesc în căutarea serioasă a adevăratei mele identităţi. Astăzi sînt diverse organizaţii care-i ajută pe copiii adoptaţi să-i găsească pe părinţii lor naturali sau rudele lor pierdute. Crede-mă, le ştiu pe toate, pînă acum. Nici o piatră n-a rămas neîntoarsă. Cam acum patru ani...

Se întrerupse, cînd sună telefonul roşu de pe birou. Cu iuţeala unui şarpe gata de atac, el se răsuci de pe scaun şi sări spre telefon. Smuci aparatul la cel de-al doilea apel şi răspunse cu un scurt „Da". Ascultă un moment, nedezlipindu-şi privirea de pe faţa uimită a lui Erin.

– Da. Nu, totul e-n ordine. Mai ţinem legătura. Închise telefonul şi se întoarse la scaunul pe care stătuse.

– Continuă, spuse el calm.

Erin nu era surprinsă de mişcările lui bruşte, economicoase. De obicei nu se spune „Scuză-mă" atunci cînd telefonul sună şi eşti deja angajat într-o discuţie cu altcineva? Şi de ce se repezise la telefon, în loc să răspundă ca de

obicei? Aştepta oare un telefon important?

– Păi, eu... se bîlbîi ea. Dar ce spusese? Se temu că îşi pierduse firul gîndurilor.

– Tocmai spuneai că, cu aproape patru ani în urmă...

– Ah, da, zise ea cu nervozitate. Cu aproape patru ani în urmă, am început să întreprind căutări intense pentru găsirea părinţilor noştri naturali. Mama mea adoptivă mi-a înţeles această pornire şi mi- a furnizat numele orfelinatului din Los Angeles. Am fost dezamăgită să descopăr că, la vremea cînd fuseserăm adoptaţi, acesta luase foc şi odată cu el, arseseră şi toate registrele de evidenţă. Acest fapt mi-a întîrziat cercetările cu luni de zile. În cele din urmă, am reuşit să identific o călugăriţă care se afla la orfelinat atunci cînd am fost aduşi noi. Atunci am aflat de tine pentru prima dată. De amărăciune, vocea începu să-i tremure, iar ochii întunecaţi şi umezi, i se umplură de lacrimi.

– Poţi să înţelegi cît de fericită am fost în acea zi? Aveam un frate! Cineva cu care să împart moştenirea. Începeam să examinez figuri din mulţime. Studiam fiecare om de vîrsta ta, întrebîndu-mă dacă nu cumva eşti tu. Nu te voi plictisi acum cu toate aceste amănunte obositoare, dar am dat de urma părinţilor tăi adoptivi. Acest lucru s-a dovedit a fi relativ simplu, întrucît ei rămăseseră în Los Angeles. Îmi pare rău că au murit. Mi se pare că au fost omorîţi acum cîţiva ani, nu-i aşa?

– Da.

– Eu l-am pierdut pe tata, domnul O'Shea, pe cînd eram la facultate. Sper că ai avut tot atîta noroc ca şi mine, în ce priveşte familia care te-a adoptat. Familia O'Shea m-a iubit ca şi cum aş fi fost propriul lor copil. Şi eu îi iubesc.

– Da, părinţii mei, adică familia Lyman, au fost formidabili.

– Ah, sînt atît de bucuroasă! se entuziasmă ea. Una din agenţiile despre care ţi-am vorbit m-a ajutat să-ţi dau de urmă, aici. Ştiu totul despre tine, dar nu atît de mult cît aş dori. Vreau să ştiu totul despre tine, despre viaţa ta.

El abia că-şi mai ţinea ochelarii pe nas, privind-o peste ramele acestora. Îi scoase şi îi aşează pe masă, lîngă cot.

– Este o întreagă poveste, spuse el. Nu prea semănăm unul cu altul. Cine ar crede că sîntem frate şi soră?

Ea rîse, fericită că purtau o conversaţie normală. Liniile aspre din jurul gurii lui se atenuară. Trebuia să aibă răbdare cu el. La urma urmei, ziua aceea fusese o zi grea pentru el.

– Şi eu m-am gîndit la asta cînd ai deschis uşa. Nu ne asemănăm deloc.

Ochii lui scrutară fiecare trăsătură a feţei ei iar ea stătea nemişcată, în timp ce el o studia, lăsîndu-l să beneficieze de acelaşi privilegiu pe care şi l-a permis ea atunci cînd l-a văzut prima dată.

El îi privi cu atenţie buclele aurii care-i împodobeau capul şi se întoarse. Sprîncenele netede de culoare închisă se arcuiau drepte deasupra ochilor – ochi ca ai Nathaliei Wood,

cum îi botezase una din bunele ei prietene de la liceu. Erau rotunzi, mari şi negri ca ebonita. Pe cînd locuia la New York, consultase un specialist în machiaj, care a învăţat-o cum să-i pună în evidenţă, folosind retuşul şi umbrele de creion adecvate. Pentru cineva care o vedea pentru prima dată, impresia era covîrşitoare. Ochii ei exprimau mai mult decît simţea şi gîndea Erin şi mai mult decît o puteau face vreodată cuvintele.

Faptul că fratele ei o examina cu atîta interes o enerva. Ochii lui se opriră pentru un timp asupra buzelor ei moi, umede şi obişnuite să zîmbească.

În timp ce ochii lui se plimbau de la bărbie la gîtul graţios, el păru să remarce că tenul ei neted, de un alb delicat, care contrasta cu părul şi ochii ei negri, era la fel şi în regiunea gîtului şi sub ei.

Erin smulgea scame imaginare de pe fusta costumului ei alb de lînă, în timp ce el continua să o analizeze. Bluza de mătase de culoare verde-smarald pe care o purta sub jachetă păru dintr-odată prea strîmtă, mai ales atunci cînd ochii lui zăboviră pe şiragul de corali care îi atîrna pe piept. În mod conştient, ea îşi strînse picioarele cînd privirea ochilor lui i se plimba atentă de la genunchi către pantofii uşori din velur cafeniu.

Ochii lui îi priviră iarăşi chipul, iar el se ridică din nou în picioare, străbătînd camera pentru a ajunge în faţa ei.

– Nu orice om este destul de norocos ca să aibă o soră, spuse el calm, în timp ce-şi coborî privirea asupra ei. A afla despre existenţa ei la jumătatea vieţii este o adevărată minune. Şi să fie

atît de drăguţă cum eşti tu este într-adevăr o plăcere rară.

Ea se îmbujoră de fericire.

– Mulţumesc, Kenneth. El era mîndru de ea! Poate că cu trecerea timpului, ea şi acest străin ar putea să ajungă să se cunoască şi poate chiar să se iubească unul pe celălalt.

– Ai vrea să bei ceva? El îi întinse mîna şi ea acceptă fără să ezite să o ajute să se ridice de pe canapea. Cu mîna lui caldă îi atinse uşor degetele.

– Da, mulţumesc. Avionul era aglomerat şi am fost prea emoţionată şi prea grăbită pentru a mă mai opri undeva înainte de a ajunge aici. Sper că nu mă crezi lipsită de maniere pentru faptul că am picat astfel aici. M-am gîndit că este mai bine să te cunosc personal, nu să încerc să mă prezint la telefon.

– Ai avut dreptate. Sînt bucuros că ai venit direct aici.

O conduse prin casă – străbătură holul principal de jos, apoi sufrageria şi ajunseră într-o bucătărie însorită. Privi imaginea care se deschidea prin fereastră. Casa lui Kenneth era aşezată pe un deal, dar din păcate nu se puteau vedea din ea nici golful, nici podul *Golden Gate* sau orice altă urmă distinctivă a acestui oraş fabulos. În schimb, privelişteá cuprindea acoperişurile caselor ce se aflau pe pantele mai joase ale dealului.

Kenneth îi oferi un scaun la masa mică, rotundă, ce se afla în mijlocul bucătăriei.

– Ce vrei? Coca? Bere? Vin?

– Coca, te rog, spuse ea. Sînt nerăbdătoare să o cunosc pe soţia ta. Ştie că ai fost adoptat?

El nu-i răspunse la întrebare şi deschise o cutie de băutură răcoritoare, în timp ce luă două pahare din raftul de pe bufet. Pe cînd adăuga cuburi de gheaţă în pahare, spuse:

– Melanie trebuie să se întoarcă curînd. A ieşit să facă nişte mici comisioane.

– De cîtă vreme eşti însurat?

Făcu o pauză, în timp ce el îi întinse paharul cu Coca.

– De mai mulţi ani, răspunse uşor. Zîmbi minunat, şi pentru prima dată Erin văzu două şiruri de dinţi albi, strălucitori, ce se îmbinau perfect. Era într-adevăr frumos atunci cînd nu avea expresia aceea morocănoasă şi neîncrezătoare. Văd că şi tu eşti căsătorită, comentă el cu indiferenţă, în timp ce-şi trase un scaun la masă.

Ea urmări privirea lui îndreptată spre inelul de diamant de pe degetul inelar al mîinii ei stîngi.

– Nu, rosti ea. Sînt doar logodită. Avea motivele ei pentru care nu voia să-i povestească chiar atunci despre Bart. Bart reprezenta un mijloc de a polariza o conversaţie şi ea nu vroia ca simpla pomenire a numelui lui să stînjenească intimitatea aparte, deosebită, a primei întîlniri cu fratele ei.

– Povesteşte-mi despre munca ta, zise ea pentru a schimba subiectul.

– Ce să-ţi povestesc? întrebă el, cu aceeaşi voce calmă. Erin se îngrijoră văzînd că el se uită din nou la ea cu insistenţă, avînd felul acela de a

privi cu ochii micşoraţi, ceea ce o făcea să se simtă ca un animal de laborator aflat într-o cuşcă de sticlă.

– Cu ce te ocupi, de fapt? Ştiu că lucrezi la o bancă.

– Da, dădu el din umeri. Cred că fac cîte ceva din toate.

– Înţeleg, spuse ea, deşi nu prea înţelegea.

– Dar tu? întrebă el. Tu cu ce te ocupi?

– Mă ocup singură de afaceri în Houston.

El îşi ridică cu mirare sprîncenele aurii stufoase.

– Ce fel de afaceri? Se sprijini cu coatele pe masă şi-şi propti bărbia în pumni. Fire de păr blond, creţ, se găseau pe partea de deasupra palmelor şi la încheieturile degetelor. Avea degete lungi şi subţiri, nu groase şi scurte ca ale lui Bart. Unghiile lui erau îngrijite, remarcă ea cu obiectivitate.

Erin îşi ridică ochii spre el. Aproape că nu distingea irisul bleu al ochilor lui prin genele dese care-i mărgineau. Faptul că arăta atît de bine o punea într-o situaţie stînjenitoare. Era ca şi cum frumuseţea lui ar fi fost o barieră care o împiedica să-l cunoască mai bine. Din anumite considerente, apropierea dintre ei părea periculoasă.

– Păi... eu... mă ocup cu organizarea şi punerea în scenă a paradelor de modă, răspunse ea.

– N-am mai auzit de aşa ceva, zise el.

Ea rîse.

– Iată ce ne face unici! spuse ea cu o voce cristalină, şi îi atinse mîna jucăuş.

Cu aceeaşi repeziciune la care asistase mai înainte, el îi prinse mîna şi i-o strînse puternic. Se priviră peste masă clipe fără de sfîrşit. Cînd vorbi, vocea lui era joasă şi plină de vibraţii.

– Acum cîteva minute ai spus că vrei să ajungi să mă cunoşti. Şi eu vreau să te cunosc. Cred că ar trebui să începem acum, nu crezi?

Ea înghiţi în sec şi dori ca el să-i dea drumul la mînă. Era inutil să încerce să şi-o tragă. Degetele lui păreau din oţel. Se reflecta în pupila ochilor lui şi expresia care i se relevă o sperie. Şopti tremurînd:

– Ce să începem?

– Să începem să ne cunoaştem reciproc.

Nici nu apucă să clipească, că el se şi ridicase în picioare, venind lîngă masă. Nici nu apucă să respire, că el o trase spre el şi o prinse în braţe. Îi vîrî o mînă în buclele bogate, în timp ce-i lăsă capul pe spate şi o privi în faţă.

– Ce alt mod mai bun ar putea exista pentru a ne cunoaşte decît un sărut de afecţiune frăţească reciprocă?

Figura care coborîse spre ea nu avea nimic din ceea ce înseamnă iubirea de frate. Acesta a fost ultimul gînd conştient al lui Erin, înainte de a simţi gura lui invadînd-o pe a ei. Degetele lui erau înfipte atît de strîns în părul ei, încît lacrimile de durere se amestecau cu lacrimile de umilinţă care-i invadaseră deja ochii. Celălalt braţ al său îi înconjura cu putere mijlocul, imobilizîndu-i braţele pe lîngă corp şi împingînd-o spre trupul lui inflexibil.

Se apără de el, dar mişcările ei nu făceau

decît să-i sporească strînsoarea. Ţipă cu toată gura, dar gura lui îi înghiţi şi-i absorbi ţipetele. Buzele ei tremurau sub apăsarea dureroasă a buzelor lui şi nu puteau să-i împiedice limba de a-i pătrunde în gură.

Niciodată nu o mai sărutase cineva astfel. Era dezgustător. Era un păcat îngrozitor. Cunoscînd relaţia dintre ei, modul în care-i explora gura era josnic şi revoltător.

Dar totodată o înfiora.

Se luptă să se controleze – un control fizic. Membrele îi deveniseră neputincioase şi, spre ruşinea ei, se sprijini de el pentru a se ajuta. Se lupta într-o bătălie a voinţei pierdute deja.

Lupta împotriva senzaţiilor care îi dansau în sus şi-n jos pe şira spinării. Ele o făceau să simtă în stomac căldura aceea tremurătoare, mistuitoare, pe care se forţa să nu o bage în seamă. Ochii ei larg deschişi, de surprindere şi indignare, se închideau acum de bună voie nesupunîndu-se comenzilor minţii de a rămîne deschişi şi de a-l dispreţui pe acest om odios.

Zgomotul unei chei ce era introdusă în yala uşii din spate o salvă pe Erin de la umilinţa absolută a supunerii. Reîncepu lupta, pînă ce reuşi să se desprindă de el, acesta ridicînd capul şi slăbindu-şi îmbrăţişarea. Se întoarse cu faţa spre uşă, ţinînd-o şi pe Erin cu fermitate de partea superioară a braţului.

Femeia care intră era elegantă, tînără şi blondă. Zîmbea într-o manieră copilărească, în ciuda tristeţii care-i întuneca ochii negri plini de o

îngrijorare adîncă.

Cei doi oameni care stăteau în mijlocul camerei îngheţară într-un fel de îmbrăţişare. Femeia avea o expresie a feţei întunecată şi vinovată, trăsăturile-i erau răvăşite, faţa îi devenise palidă.

Înfăţişarea bărbatului era aspră, rece şi înfricoşătoare. Blonda îi arunca priviri batjocoritoare.

– Bună ziua, doamnă Lyman.

– Domnule Barrett, răspunse ea timid. Ce...

– Doamnă Lyman, o cunoşti pe această femeie? o întrerupse el. Ai mai văzut-o vreodată pînă acum?

Tînăra căreia i se spusese doamna Lyman, de către un bărbat care se presupunea a fi soţul ei, o privi pe Erin şi dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Nu, domnule Barrett, nu am mai văzut-o pînă acum.

Barett! Barrett!

Erin ridică ochii cu neîncredere spre omul care încă o ţinea strîns de braţ. Ochii albaştri care o priveau erau reci şi implacabili.

– Cine eşti tu? întrebă ea.

Capitolul doi

– Este exact ceea ce vroiam să te întreb eu, doamnă, şuieră el printre dinţi, în timp ce o împingea cu brutalitate prin bucătărie. O strigă peste umăr pe Melanie Lyman care rămăsese uluită.

– Doamnă Lyman, te rog treci strada şi roagă-l pe Mike să vină aici şi să pună telefonul în funcţie. Spune-i să verifice puţin maşina de afară. Voi fi în birou, dar aş dori să nu fiu deranjat dacă nu este ceva urgent. Şi te rog să nu ieşi afară decît dacă iei unul din băieţi cu tine.

– Nu, nu voi ieşi, o auzi Erin încuviinţînd. Părea că era obişnuită să primească ordine de la această brută, dar Erin O'Shea nu era obişnuită să facă aşa ceva. Imediat ce va fi în stare, îl va pedepsi cu o asemenea violenţă încît nu va şti cine l-a lovit.

O împinse într-o cameră mică cu lambriuri şi trînti uşa după el, zăvorînd-o cu zgomot. Ea se mişcă pentru a-l înfrunta, gata să se bată. Spre oroarea ei, el îi scoase cu brutalitate jacheta. O aruncă prin aer şi ea plonjă pe canapeaua de piele. Era prea uimită ca să protesteze cînd îi trase marginile bluzei din cordonul fustei. O îmbrînci spre peretele cel mai apropiat, o întoarse cu faţa la perete şi-i ridică mîinile larg deasupra capului.

Simţi că se sufocă de umilinţă şi repulsie, cînd el îşi prinse mîinile sub braţele ei şi le coborî apoi spre părţile ei laterale. În mod inexorabil, ele se mişcau deasupra coastelor, a pieptului, printre sîni, spre mijloc. Se infiltrară prin cordonul fustei, unde-i explorară abdomenul şi coapsele. În acel moment, el o întoarse pentru a-i privi faţa.

Ea nu-şi amintise să fi fost vreodată mai furioasă ca atunci. Sîngele-i clocotea în vene, simţea că-i zvîcneau tîmplele. Erin închise ochii ca să-şi limpezească puţin gîndurile, fiind blocată de mînie.

– Ai de gînd să continui să mă dezbraci? mîrîi ea.

– Numai dacă voi crede că este necesar. Nu însă în acest moment. Dar nu-ţi forţa norocul.

Răspunsul lui impertinent o înfurie şi mai tare şi ea se zbătu să-l împingă de lîngă ea şi să mărească distanţa dintre ei. În mod surprinzător, el se supuse şi se dădu un pas înapoi.

– Cine dracu' crezi că eşti, ca să mă tratezi astfel? Îţi cer o explicaţie chiar acum! Era însă conştientă că vorbele pe care le rostise nu puteau avea mare influenţă asupra acestui tiran.

Ele sunau caraghios, melodramatic şi copilăresc chiar în propiile ei urechi, dar mintea îi era tulbure şi nu era în stare să fie mai convingătoare.

– Ia-o încetişor, doamnă. Îţi voi spune cine sînt şi, după ce-ţi voi domoli toate istericalele, va trebui să descoperim cine eşti şi tu – ceea ce ne interesează, de fapt.

Scoase un portofel din buzunar şi-l deschise. Îl ţinu la cîţiva centimetri în faţa ochilor ei, astfel încît ea să poată citi: Lawrence James Barrett, Departamentul de Trezorerie al Statelor Unite.

Ochii ei mari îşi mutară privirea de la insignă la ochii lui, care parcă o sfredeleau. Sub privirea aceea insistentă, simţi în acel moment că voinţa îi slăbeşte. Furia şi energia îi pieriseră.

Doamne! Oare în ce intrase?

– Încîntat de cunoştinţă, domnişoară O'Shea, spuse el sarcastic. Luîndu-i braţul cu nu mai puţină fermitate ca înainte, o împinse spre sofaua de piele.

– Stai jos şi nu te mişca, ordonă el.

Erin era prea tulburată şi prea buimăcită pentru a se opune, şi în mod instinctiv i se supuse şi

se cufundă în pernele canapelei. Domnul Barrett îi ridică jacheta şi-i scormoni prin buzunare. Negăsind nimic, o lăsă din nou pe canapea. Fără a se gîndi, Erin îşi strînse jacheta şi o puse lîngă ea. Nu avea chef să o îmbrace sau să-şi bage bluza în fustă. Un fel de febră părea că o invadase şi simţea înţepături în piele din cauza unei temperaturi anormale.

El se duse la uşă şi o deschise.

– Mike! strigă.

– Da, Lance.

– Adu-mi , te rog, plasa de pe canapeaua din living.

– Bine, răspunse vocea anonimă.

– Şi vezi dacă-mi găseşti ochelarii.

– Sînt pe masa de lîngă scaunul pe care ai stat, răspunse Erin în mod automat. Îşi întoarse capul spre ea cu surprindere. Putea să-şi muşte limba. Acum îşi dădu seama că ea îl studiase şi-i observase pînă şi gesturile inconştiente.

– Uită-te pe măsuţa din colţ, strigă el prin uşa deschisă.

În timp ce-l aştepta pe subaltern să-i îndeplinească cererea, Lance Barrett o urmărea pe Erin. Stînjenită, se deplasă puţin sub privirea lui insistentă şi se simţi din nou de parcă ar fi fost un specimen care necesita o observare atentă. Încercă să-i înfrunte privirea cu acelaşi curaj, dar îşi dădu seama că nu reuşeşte. Niciodată în viaţă nu se simţise mai nervoasă sau mai uluită. Cum spunea mama ei, se simţea făcută praf.

Mike era mai tînăr decît superiorul lui, scund şi

cu părul negru. Nu avea trăsături bine definite. Fusese bine ales pentru acest tip de muncă, îşi spuse Erin în gînd. Figura lui nu-ţi rămînea în minte în nici un caz. În mijlocul unei mulţimi, ar fi părut un individ cu totul şters.

Domnul Barrett îşi luă ochelarii şi plasa de la tînăr şi întrebă:

– Maşiná?

Mike se uită la Erin, dar faţa lui nu avea nici o expresie. O altă trăsătură a acestei meserii, se gîndi ea.

– E curată, Lance. A fost închiriată astăzi după-amiază de la San Francisco International.

– În regulă, mulţumesc. Mike se întoarse să plece, dar domnul Barrett îl opri. Adu-mi tot ce este în maşină – plase, bagaje – orice crezi că ar putea fi important. Mai este deschisă?

Mike încuviinţă şi plecă, închizînd uşa după el.

Domnul Barrett o privi şi o tratã din nou cu una din privirile lui lungi şi necompromiţătoare. Punîndu-şi ochelarii, spuse:

– Perfect, domnişoară O'Shea, începe să vorbeşti. Se duse spre o masă de joc şi goli, fără să se formalizeze, conţinutul plasei pe suprafaţa ei verzuie.

– Nu scot un cuvînt pînă cînd nu-mi spui despre ce este vorba. Cine-ţi permite să mă insulţi şi să mă interoghezi în acest mod? Ce s- a întîmplat? Şi află, domnule Barrett, că am de gînd să depun plîngere la superiorii dumneavoastră în legătură cu modul nejustificat de aspru în care m-aţi tratat.

El ridică spre ea una din sprîncenele blonde şi păru foarte amuzat de bravura pe care o afişa.

– Continuă. N-ai decît să reclami. Sîntem acuzaţi în fiecare zi de lucruri mult mai grave. Oricum, doamnă, nu eşti chiar în situaţia de a încerca să dai ultimaturi. În orice moment ai putea să mă aduci în stare de nebunie, capabil de orice împotriva ta. Crede-mă, acest lucru trebuie evitat cu orice preţ.

Privirea-i deveni obraznică şi ea roşi cînd îşi aminti cum o sărutase. De ce făcuse asta, oare?

– Începe să vorbeşti, ameninţă el cu o voce joasă, sinistră.

Bine, domnule agent guvernamental, am să-ţi fac jocul un timp, dar vei suferi mai tîrziu pentru faptul că m-ai umilit astfel.

– Ce ai vrea să ştii? întrebă ea cu asprime.

– Cum te cheamă.

– Ţi-am spus deja.

– Spune-mi din nou.

Ea oftă.

– Erin O'Shea.

– Adresa.

– Strada Madowbrook, Nr.4435, Houston, Texas.

– Asta scrie şi pe permisul de conducere auto. Foarte bine, a spus el.

Tot timpul cît au vorbit, el îi cotrobăi prin lucrurile din geantă. Îi studie permisul de conducere auto, se uită la banii din portofel, la carnetul de cecuri şi trecu în revistă toate chitanţele.

– Continuă, spuse el.

– Ce?

– Ce faci acolo?

– Te întrebam acelaşi lucru, spuse ea supărată.

Ajunsese la capătul răbdării cu acest individ.

Începuse să se plictisească de jocul său de-a hoţii şi vardiştii.

El îşi ridică ochii spre ea şi spuse:

– Povesteşte-mi din nou. Vocea lui rece, de oţel, o înduplecă.

– Am fost adoptată pe cînd eram mică. Ani de zile am fost în căutarea părinţilor mei naturali şi a fratelui despre care am aflat că există. Am fost despărţiţi cînd am fost adoptaţi de familii diferite. Pe atunci, se pare, că agenţiile nu se preocupau de asemenea lucruri.

El trase fermoarul port-fardului ei din plastic de culoare deschisă şi-i inspectă fiecare ruj de buze, pudra compactă şi fiecare compartiment. Fluieră apreciativ la vederea unei sticle de parfum *Lauren* cu atomizor. Deschise o cutioară cu medicamente şi scoase de acolo o pastilă mică şi albă.

– Este aspirină, a spus ea, apărîndu-se.

El încuviinţă şi închise cutia.

– Nu ţi-am adus nici un fel de acuzaţii, spuse. Continuă.

– Am aflat că Kenneth Lyman este fratele meu. Am venit astăzi de la Houston ca să facem cunoştinţă. Asta e tot. Restul îl ştii. Te rog să-mi spui ce se întîmplă.

El îi închise fermoarul de la poşeta cu cosmetice şi i-o aruncă pe masă. După ce îşi

ridică ochelarii deasupra capului, se aşează pe colţul mesei şi-şi încrucişă braţele la piept. Privind-o cu atenţie, spuse:

– Kenneth Lyman şi-a însuşit şapte sute de mii de dolari de la Banca Naţională *Jerba Buena*, acum zece zile. De atunci nimeni nu l-a mai văzut şi nimeni n-a mai auzit de el.

Cuvintele distincte, rostite cu o tonalitate egală o loviră pe Erin în piept, ca ţeava unui tun. Impactul lor a fost uriaş. Timp de cîteva minute a simţit că nu mai poate respira şi, cînd o făcu, era o respiraţie scurtă, fără aer.

Înainte de a răspunde în vreun fel la această ştire zdrobitoare, Mike deschise uşa şi aduse înăuntru două valize şi pardesiul din piele. Depuse valizele pe podea şi puse haina pe un scaun. Apoi plecă la fel de supus cum venise.

– Hai să încercăm din nou, domnişoară O'Shea, dacă într-adevăr acesta este numele tău, spuse domnul Barrett. De cînd îl cunoşti pe Lyman?

Erin îl privi cu ochi mari, neîncrezători.

– Eu... nu l-am întîlnit niciodată, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Ţi-am spus că eu...

– Ştiu ce mi-ai spus, domnişoară O'Shea. Dar va trebui să recunoşti că povestea e departe de a fi adevărată. Hai, fii sinceră cu mine. Lucrai cu Lyman?

– Cum? sări ea de pe canapea. Cred că eşti nebun!

– Stai jos, mîrîi el aspru. Se retrase din dreptul feţei aceleia teribile şi ameninţătoare pînă cînd

genunchii săi atinseră canapeaua şi se trînti pe ea.

– Nu l-am văzut niciodată pe fratele meu, declară ea cu voce joasă.

El se aplecă deasupra valizelor de pe podea şi le deschise. Cotrobăi prin lenjeria fină de damă şi cămăşile de noapte. În timp ce le ridica, le examina cu grijă.

Îi atrase atenţia o cămaşă de noapte albastră garnisită cu o dantelă de culoare ecru. Încet, o ridică în palme. Privind-o pe Erin, spuse:

– E foarte frumoasă.

Erin simţi că i se urcă sîngele în obraji de jenă şi furie.

– Aştept, spuse el, în timp ce continua să examineze obiectele din valiză.

– Ce? O spovedanie? întrebă ea cu o voce dulce.

Într-o clipă el se ridică de pe podea şi apropiindu-se, înainte ca ea să fi rostit ultimul cuvînt, spuse:

– La dracu', m-am săturat de răspunsurile tale şirete şi ironice. Vreau adevărul de la tine şi-l vreau acum. Înţelegi? Îşi puse mîinile pe coapsele ei, imobilizînd-o sub el. Îi simţi pe faţă respiraţia fierbinte şi insistentă. Ochii lui erau extraordinar de albaştri şi scăpărau de mînie.

– Da, scrîşni ea printre dinţii încleştaţi. Am spus deja... Îşi înghiţi vorba imediat, văzîndu-i căutătura încruntată. Furioasă, rănită în mîndria ei, răspunse:

– Numele companiei mele este *Spotlight*. Organizăm parade de modă pentru magazine,

companii, persoane, pentru oricine are nevoie de serviciile noastre. Executăm totul, începînd cu închirierea manechinelor, selecţionarea veşmintelor şi terminînd cu alegerea şi achiziţionarea florilor necesare şi a băuturilor răcoritoare.

– Scuză-mă, doamnă O'Shea, dar nici o fată cu situaţie materială medie nu şi-ar permite să închirieze un Mercedes, să aibă cu ea în geantă cinci sute şaizeci de dolari bani gheaţă şi să poarte haine cu marca *Oscar de la Renta.*

Oare cum de a reuşit să socotească acele note de plată pe care le-a răscolit prin geantă? Cum de o fi reţinut etichetele hainelor pe care le avea în valiză? Aruncă o privire spre jacheta care stătea lîngă ea pe canapea şi observă că eticheta era foarte clară pentru cineva care avea privirea la fel de pătrunzătoare ca a vulturului şi şiretenia vulpii.

El o privi pe cînd ea încerca să descifreze aceste mistere şi spuse:

– Oi fi eu needucat, dar am auzit de *Oscar de la Renta* şi ştiu că taiorul pe care-l porţi trebuie să te fi costat cît cîştig eu într-o săptămînă. De unde ai atîţia bani, domnişoară O'Shea?

– Cîştig, strigă ea.

– De unde ai avut capital să începi o astfel de afacere?

– De la soţul meu.

Răspunsul ei păru să-l ia prin surprindere şi ochii lui deveniră mici şi ameninţători.

– Mi-ai spus mai devreme că nu eşti căsătorită.

– Nu sînt, spuse ea. Cînd îl văzu că înaintează,

îşi ridică mîinile neputincioase.

– Sînt văduvă.

La această afirmaţie, reacţia lui fu cu totul neaşteptată. Îşi aruncă capul pe spate şi izbucni în rîs.

– O, Doamne. Nu-ţi scapă nici o şmecherie, nu-i aşa? Nu mai am răbdare să aud astfel de poveşti, spuse el jubilînd.

– Este purul adevăr! strigă ea.

– Continuă, te rog. Îmi ţin răsuflarea de emoţie. Îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Cînd am terminat facultatea, am plecat la New York. Acolo am lucrat doi ani ca manechin. Nu am fost foarte bună ca manechin-sexy, astfel încît m-am dus să muncesc la una din firmele de îmbrăcăminte, ca manechin obişnuit.

După expresia neîncrezătoare a figurii lui, îşi dădu seama că nu fusese foarte explicită.

– Ştii, fiecare linie de modă, fiecare casă de modă are un model după care îşi aranjează măsurile. Eu corespondeam perfect măsurii opt. Toate tiparele se făceau ajustîndu-se numărului meu – atîta timp cît eu menţineam măsurile corecte.

Îşi umezi buzele cu nervozitate, căci figura lui arăta de parcă ar fi încercat să afle dacă ea corespundea sau nu măsurătorilor perfecte.

– Era... era o slujbă bună, deoarece cînd desenatorii sau croitoresele nu mai aveau nevoie de mine, învăţam despre afaceri, despre arta desenului, culoare, ţesături, accesorii, chiar şi probleme de transport şi plăţi.

– Credeam că toate manechinele sînt înalte, costelive şi cu sînii plaţi. Dumneata, domnişoară O'Shea, rînji el răutăcios, eşti înaltă, suplă, dar nici într-un caz nu ai sînii plaţi.

Obrajii lui Erin se îmbujorară şi singurul ei răspuns a fost un mormăit:

– Ţi-am spus că nu am fost un manechin sexy de succes.

După o lungă şi stînjenitoare tăcere, el întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu această slujbă de vis a ta?

– M-am căsătorit.

– Oh, da, era să uit de soţ.

Erin îşi reprimă un răspuns tăios şi spuse cu o voce plată:

– Patronul firmei s-a căsătorit cu mine. Eram căsătoriţi de cîteva luni cînd doctorii i-au pus diagnosticul de cancer în fază ultimă. A murit. Mi-a lăsat ceva bani. M-am înapoiat la Houston şi am înfiinţat firma *Spotlight*.

– Era mai bătrîn decît tine?

– Mult mai bătrîn.

– Deci trăieşti din moştenirea aceea şi închiriezi şi Mercedesul din aceiaşi bani?

– Nu, domnule Barrett, nu, zise ea răspicat. El avea doi copii mari din prima căsătorie. Grosul averii lui le-a revenit lor. L-am rugat ca mie să nu-mi lase decît ceea ce era necesar ca să-mi pornesc afacerea.

– Ce generoasă eşti. Acum răscolea conţinutul valizei mai mici. Articolele erau evident feminine şi ea simţi că i se răscoleşte intimitatea. Nu mai

avea secrete faţă de acest bărbat dezgustător.

El ridică un tub cu pilule la nivelul sprîncenelor şi întrebă:

– Anticoncepţionale?

Îndrăzneala lui o înfurie la culme.

– Nu. Un antibiotic. Săptămîna trecută m-a durut gîtul.

– Dar nu sînt împachetate ca la farmacie.

– Le-am luat de la cabinetul unui doctor care le avea în dulăpiorul lui personal. În felul acesta nu a trebuit să mă mai duc la farmacie.

Păru satisfăcut de răspunsul ei. În timp ce fluiera la vederea unei bucăţi de săpun parfumat, spuse:

– Probabil că eşti sigură că sînt un fraier, domnişoară O'Shea. Îţi foloseşti numele de domnişoară, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

– De ce? Ţi-e ruşine că te-ai măritat cu un bătrîn care avea cancer şi pe care l-ai moştenit cînd a dat ortul popii, la momentul potrivit?

Simţi că i se scurge sîngele din creier, ca apoi să-l invadeze din nou, cu brutalitate. Sări de pe canapea spre el şi-şi ridică mîna, intenţionînd să-i ardă o palmă bine meritată, răsunătoare, pe faţa satisfăcută. Mîna-i fu prinsă din zbor, iar braţul îi fu răsucit la spate, dureros.

O trase spre el, ţinînd-o nemişcată şi în imposibilitatea de a se apăra.

– Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai încerca aşa ceva niciodată, o ameninţă el convingător. Şi, deci, de ce nu-ţi foloseşti numele de după

căsătorie? Dacă într-adevăr a existat aşa ceva.

– Numele meu de după căsătorie a fost Greene. Am fost căsătorită cu Joseph Greene. Chiar şi acum numele lui este bine cunoscut în industria vestimentară. Nu-i folosesc numele, deoarece mizerabili ipocriţi şi şovini ca tine ar putea crede că am devenit prosperă în afaceri datorită numelui şi banilor lui, nu datorită muncii mele asidue.

Strînsoarea lui deveni şi mai puternică; ea icni din cauza durerii pricinuite de felul în care-i ţinea braţul la spate. Îi întîlni privirea albastră şi rece.

Mînia acumulată se transformă dintr-odată în confuzie. Durerea din braţ nu se compara cu conştiinţa dureroasă a faptului că trupul lui o împingea. Îi simţea pieptul pe sînii ei ca un perete de cărămidă. Coapsele lui puternice se mişcau spre ale ei pînă găsiră o poziţie, ce i se păru plăcută.

Lumina rece din ochii lui albaştri care scăpăraseră de mînie mai înainte deveni mult mai de temut. Fiecare trăsătură a feţei ei fu supusă flăcării lui albastre mistuitoare şi ea simţi că ochii, tîmplele, obrajii şi buzele ei erau linse cu limbi de foc.

În timp ce recunoştea, fără să accepte, plăcerea smulsă cu forţa, Erin îşi coborî privirea. Simţi imediat că tensiunea din corpul alăturat ei slăbeşte şi el îi dădu drumul.

Îi întoarse spatele, se aranjă puţin şi, deoarece nu avea nimic mai bun de făcut, îşi reluă locul pe

canapeaua de piele.

– Cine este prietenul tău? întrebă el, arătînd spre inelul mare de pe mîna stîngă. Vocea lui părea oare schimbată? Era mai puţin sigură? Uşor tremurătoare?

– Numele logodnicului meu este Bart Stanton. Este om de afaceri în Houston. Hohoti de un rîs sarcastic.

– Bart Stanton! Bart, pentru numele lui Dumnezeu, rîse el satisfăcut. Conduce el vreun El Dorado cu o pereche de coarne montate pe capotă?

– Nu vreau să-ţi mai ascult insultele, domnule Barrett!

– Ai să accepţi ce vreau eu, explodă el, nervos. Nu cred nici un moment că eşti ceea ce spui. Cred că erai un fel de legătură pentru Lyman. Ai apărut astăzi pentru că îl aşteptai pe el şi m-ai găsit pe mine în loc. Ai debitat această povestire sperînd că voi fi suficient de stupid ca să o înghit. Ia-o de la capăt, doamnă.

– Aş dori să încetezi să mă mai strigi doamnă. Îmi ştii numele.

– Cel puţin pe cel pe care mi l-ai dat, domnişoară O'Shea. Sau eşti doamna O'Shea? Nu contează, spuse el, în timp ce ea era gata să protesteze. Dacă mă gîndesc mai bine, O'Shea este un nume irlandez. Şi ai spus că ai fost adoptată de la un orfelinat catolic. Nu cumva cei şapte sute cincizeci de mii de dolari vor fi folosiţi pentru cumpărarea de arme care să fie transportate în Irlanda de Nord? Sau poate că

eşti aici ca să vinzi droguri. Sau ca să cumperi droguri. Încă nu ştiu, dar o să descopăr.

– Nu eşti în toate minţile, şopti ea răguşit. Nu trebuie decît să-mi verifici colaboratorii. Sună la firma mea. Sună-l pe Bart.

– Nu pari a fi texană.

– Am trăit la New York cinci ani. Mi-am pierdut accentul.

– Dacă ceea ce spui este adevărat, cine a ştiut că te-ai angajat în această aventuroasă căutare a fratelui tău de mult pierdut?

– Oamenii cu care am lucrat. Bart. Mama mea, doamna Merle O'Shea. Locuieşte la Shreveport, Louisiana.

Îşi nota pe un carneţel pe care-l scosese din buzunarul cămăşii. În timp ce scria, făcu o mică pauză.

– Ai spus că locuieşte la Houston.

– După ce tatăl meu, Gerald O'Shea, a murit, s-a mutat la Louisiana pentru a locui cu sora ei.

– Cum se numeşte sora? întrebă el brusc.

Erin îi spuse.

– Dă-mi şi numărul ei de telefon.

Îi dădu numărul de telefon al mătuşii şi adresa.

Lovi uşor carneţelul în care tocmai îşi făcuse notările şi spuse:

– Fă-te comodă, domnişoară O'Shea. Am de dat nişte telefoane.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse spre ea în timp ce ţinea clanţa cu mîna.

– Întîmplător, Mike va fi chiar lîngă uşă.

– Ai impresia că am să scot o puşcă de sub

fustă şi am să trag? întrebă ea, încărcată de veninul pe care-l strînsese.

– Bineînţeles că nu, rosti el tărăgănat. Ştiu ce ai sub fustă. Înainte de a ajunge în hol, ochii lui o măsurară într-o manieră insultătoare.

În jumătatea de oră care trecu, fierbînd de mînie, Erin se plimbă în sus şi-n jos, strigînd cu voce tare şi blestemîndu-l pe domnul Lawrence Barrett. După ce epuiză toate aceste mijloace care-i consumară energia, se aşeză resemnată pe podea şi începu să facă ordine prin valize. Mîna-i tremură cînd atinse cămaşa de noapte pe care şi el îşi pusese mîna, ca şi cum ar fi mîngîiat-o.

Era un individ oribil, căruia îi plăcea să dea ordine, să intimideze, insultînd-o gratuit. Tot ce întreprindea era făcut cu brutalitate, chiar şi atunci cînd o sărutase. De ce oare continua să-şi amintească acest lucru, cînd de fapt vroia să alunge din memorie orice urmă a acestui incident?

Se consola cu un singur lucru: nu era fratele ei, deci nu păcătuia prin incest.

Nu mă voi mai gîndi la acest sărut, îşi spuse în gînd. Şi nici nu se va mai gîndi la acea jenă pe care o simţea în stomac de fiecare dată cînd domnul Barrett îşi aţintea privirea aceea insistentă asupra ei. Momentul acela în care buzele i se depărtaseră uşor în timp ce el o ţinea strîns lipită de el şi o devora cu ochii, nu fusese decît o reacţie involuntară. Erin O'Shea nu avea nimic în comun cu acel gest. Ăsta-i adevărul!

Atunci, de ce se certa cu ea însăşi?

Capul ei se odihnea pe pernele canapelei şi îşi ţinea ochii închişi cînd el deschise uşa. Sări ca arsă. Oare aţipise?

– Domnişoară O'Shea, norocul nu este astăzi de partea dumitale.

– Ce vrei să spui? Era furioasă că vocea îi tremura de frică.

– Am încercat să sun la firma *Spotlight*. Nu a răspuns nimeni.

– Cum? strigă ea. Apoi îşi dădu seama care era motivul. Îşi verifică ceasul de aur de la mînă. Este trecut de ora şase în Houston. Toată lumea a plecat acasă, se lamentă ea.

Bart Stanton plecase la Panhandle pentru două zile. Deci nu avea cum să răspundă la telefonul de la Shreveport.

Îşi frecă sprîncenele plină de nervi. *Pune-ţi mintea la contribuţie*, Erin, îşi comandă singură. Dar mintea îi era preocupată de evenimentele din ultimele ore. Avea impresia că trecuse foarte mult timp de cînd luase avionul de la Houston în acea dimineaţă. Era obosită şi nu era capabilă să gîndească limpede. Prea multe evenimente neprevăzute şi de neconceput o asaltaseră într-o singură după-amiază.

– N-am aflat decît un singur lucru care-ţi este favorabil. Am întrebat-o pe doamna Lyman dacă soţul ei a fost adoptat. Aşa este.

– Deci, mă crezi, desigur. Detesta nuanţa rugătoare a vocii ei şi lacrimile care i se scurgeau din colţurile ochilor negri.

– Mă apropii, recunoscu el.

– O, mulţumesc, domnule Barrett. Dacă nu ai nimic împotrivă, acum voi pleca. A fost o zi lungă şi obositoare. Mă vei găsi la *Fairmont* dacă vrei să mai ştii şi altceva. În mod firesc, sînt supărată din cauza fratelui meu şi aş dori să aflu ce se întîmplă. Nu voi pleca din San Francisco pînă ce nu se clarifică totul.

Îşi luă geanta, jacheta şi pardesiul de piele şi înaintă spre uşă. Nu ajunse însă la ea. Domnul Barrett îşi puse mîna pe umărul ei, reţinînd-o şi luîndu-i geanta din mînă.

– Greşeşti din nou, domnişoară O'Shea. Nu vei pleca nicăieri. Îţi vei petrece noaptea aici. Cu mine.

Capitolul trei

Erin îşi întoarse ochii negri, plini de mirare, asupra omului care n-o lăsa, cu forţa, să părăsească încăperea. Nimic nu se putea citi pe faţa lui, în afară de hotărîre.

Cînd cu mintea confuză înţelese în cele din urmă sensul cuvintelor lui, Erin îşi smulse umărul din mîna care-l ţinea şi coborî cîteva trepte.

– Domnule Barrett, desigur ţi-ai pierdut minţile.

– Nu pot să concep să te las să părăseşti această casă fără să ştiu exact cine eşti şi de ce ai păşit pragul casei lui Lyman în această

după-amiază.

Se depărtă de ea, făcu o pauză şi se îndreptă spre uşă. Faţă-n faţă cu ea, spuse:

– Acestea fiind zise, sînt foarte întreg la minte. Îi aruncă un zîmbet cald, prietenesc, care o făcu să tremure de furie.

– Şi acum te rog să mă scuzi, căci am oeva treabă. Fă-te comodă. Această cameră îţi stă la dispoziţie.

– Du-te dracului, şuieră ea printre dinţi.

El zîmbi din nou.

– Mai mult ca sigur, mă voi duce.

El mai avea două trepte pînă la uşă, cînd ea se repezi înaintea lui şi o deschise. Cu o precizie formidabilă, el o prinse.

– Nu poţi să mă ţii aici ca pe o prizonieră! strigă ea.

– Nu? Da' cine mă va opri? o provocă el, relaxîndu-se oarecum cînd văzu că ea nu prezenta o ameninţare reală.

Deschise gura pentru a-i da un răspuns usturător, dar nu găsi nici un cuvînt. Într-adevăr, cine ar fi putut să-l oprească? În mod inconştient, umerii îi căzură, în timp ce oftă adînc. De ce se lupta cu un obiect imuabil? O noapte va îndura orice. Dimineaţa, el urma să sune la Houston, să afle cine este, să i se confirme scopul călătoriei ei, acela de a-l căuta pe Kenneth Lyman şi atunci nu va mai trebui să-l vadă vreodată pe acest om.

Lance Barrett o urmări îndeaproape pe Erin şi putu să-i citească cu precizie gîndurile care o frămîntau. Doar era meseria lui să afle ce gîndeau şi simţeau oamenii, în pofida a ceea ce spuneau,

şi fusese bine antrenat în această direcţie.

La naiba! E o femeie frumoasă, îşi spuse el. Cînd deschise şi o văzu stînd în prag, arătînd de parcă descinsese dintr-o revistă de modă, se simţise ca şi cum ar fi fost lovit în pîntece de un pumn de oţel. Desigur, acest impact iniţial dispăru curînd şi învinseră pînă la urmă precauţiile lui profesionale. Şi, totuşi, nu-şi putea lua ochii de la ea.

Ea nu era doar un obiect frumos şi excitant. Era deşteaptă şi îndrăzneaţă. Nu era genul de femeie în stare să se umilească şi pe care el reuşea să îl supună cu privirile lui acuzatoare. Erin O'Shea îl dispreţuise în mai multe rînduri. La dracu, aproape că-i plăcea faptul că nu-l cruţa.

N-ar fi trebuit să o sărute. Ar fi primit numai şuturi în fund la întoarcerea spre Washington, dacă s-ar fi aflat aşa ceva. Şi ea avusese dreptate. Modul în care o perchezitionase, nu era potrivit. *Recunoaşte, băiete, că pur şi simplu ai vrut să o atingi cu mîinile.*

La dracu, un bărbat n-avea decît să o privească şi putea să vadă liniile corpului ei sub taiorul de o croială impecabilă, care i se potrivea perfect. Fir-ar să fie, costă mai mult decît cîştiga el într-o săptămînă şi asta îl enerva.

O urmărea cum îşi muşca buza de jos cu dinţii albi, mici şi drepţi. Sentimentele se succedau pe faţa ei ca o imagine grafică în mişcare. Nu era o excroacă şi el îşi dădea seama de asta. Povestea pe care i-o spusese fusese prea fantastică pentru a fi fost născocită.

Dacă s-ar fi cunoscut adevărul, el ar fi putut cu uşurinţă să o lase să plece şi să pună pe unul din băieţii de afară să fie cu ochii pe ea.

Atunci de ce?

Lance fusese astfel educat, încît să afişeze o faţă imobilă şi inexpresivă. Prin urmare, privindu-l, Erin nu-şi dădea seama care erau gîndurile lui în legătură cu ea. Se decise să facă ce se mai putea în acea situaţie înspăimîntătoare.

– Se pare că n-am de ales, domnule Barrett. Voi sta aici pînă dimineaţă, cînd voi aştepta să dai telefoanele necesare care să-ţi dovedească că tot ce ţi-am spus este numai adevărul.

– Cooperarea dumitale patriotică este lăudabilă, o ironiză el.

Înfrînîndu-şi tentaţia de a pălmui figura lui diabolică şi infamă, întrebă:

– Pot să o vizitez pe Melanie? Nici măcar nu am reuşit să facem cunoştinţă aşa cum trebuie şi ea este cumnata mea. Probabil că se află într-o situaţie îngrozitoare.

– Nu văd nici un rău în asta. O voi trimite la tine. Pentru moment aş prefera să nu părăseşti această cameră.

– Promit că nu voi fugi.

– Bine. Se depărtă de ea.

Acum, era timp pentru puţin umor, se gîndi Erin calm, în timp ce se reîntoarse în camera cu lambriuri. Individul nu era uman. Sîngele din venele lui fusese înlocuit de apă cu gheaţă. El ar trebui să vadă toate filmele cu Clint Eastwood şi să se modeleze după acel super erou dur.

Era nevoită să creadă că întrega lui comportare făcea parte din meseria lui. La urma urmei, era o oficialitate guvernamentală a cărei misiune era deosebit de dificilă. Probabil că se antrenase ani de-a rîndul. Acum înţelesese de ce ochilor lui, pe cît se părea, nu le scăpa nimic. Din momentul în care-i deschisese uşa, simţise că-i urmărise fiecare mişcare şi-i citise toate gîndurile.

Se duse la fereastră să privească. Îşi înăbuşi un oftat. Din fericire, nu-i citea gîndurile. Prefera să nu le divulge pe cele care-l priveau pe el.

Inima i se făcuse cît un purice atunci cînd el o ameninţase că-şi vor petrece noaptea împreună. Desigur, aceasta nu fusese decît o metaforă verbală. Nu asta voia să spună. Dar vorbele lui sunau ca şi cum ar fi vrut să spună acest lucru. Totuşi, sentimentul propriei demnităţi fusese drastic rănit de cuvintele lui.

Obrajii i se umplură de pete roz, cînd îşi aminti de sărutul profund din bucătărie.

Îşi prinse în mîini obrajii fierbinţi, cînd îşi aduse aminte de modul în care reacţionase înainte ca Melanie Lyman să apară la momentul oportun şi să-l întrerupă. Era aproape vinovată pentru că a răspuns sărutului lui.

Fusese oare vreodată atrasă de vreun bărbat atît de repede?

Se uită la diamantul ce împodobea verigheta de aur de pe deget şi zîmbi cu tristeţe. Bart n-ar aprecia comparaţia pe care o făcea între sărutările lui şi cele ale lui Lance Barrett. Scorul era favorabil ultimului.

Erin ştia că nu fusese cinstită cu Bart. Cu şase

luni în urmă, cînd el o îndemnase să-i accepte inelul de logodnă, îl acceptase ca să scape de pisălogeala lui.

– Haide, scumpo. Poartă-l.

– Dar, Bart...

– Ştiu, ştiu, iubito. Nu eşti sigură că vrei să te căsătoreşti din nou. Promit să nu te zoresc să stabileşti data nunţii, cu condiţia să porţi acest inel de logodnă. În afară de asta, dacă-l înapoiez bijutierului, mîine va şti tot Houston-ul că Bart Stanton a fost refuzat. Făcu un gest din cap în semn de rugăminte. Ca de obicei, cedă nebuniei lui.

Rîzînd, ea îl înghionti în umărul masiv.

– Te rog. Teatrul nu mă prinde. Mii de femei ar aştepta săptămîni, chiar luni, dacă li s-ar oferi şansa de a purta un inel de logodnă de la legendarul Bart Stanton. Dar eu nu vreau decît o singură femeie, iubito. Apoi el renunţă să o mai tachineze şi deveni serios. Erin ştia că este. Iar aceasta complica lucrurile.

Erau prieteni de peste un an. Bart era un om puternic în Houston, care, deşi stătea în umbră, avea un cuvînt greu de spus în lumea afacerilor. Puţine tranzacţii se făceau fără ştirea sau participarea lui Bart.

Era des solicitat de ziarişti şi de reporterii de la televiziune. Îi fascina cu imaginea lui de băiat drăguţ de provincie, dar capul, acoperit cu păr brunet cîrlionţat, era dotat cu o minte ascuţită, capabilă să-şi păcălească victima înainte ca aceasta să-şi dea seama de acest lucru.

A fi aleasa lui Bart Stanton nu era un succes de neglijat şi Erin era invidiată pentru acest rar

privilegiu. Cînd era cu el, era tratată ca o regină şi se simţea bine. Apoi însă începea să remarce că sentimentele lui Bart depăşeau o simplă afecţiune, dar ea nu le împărtăşea. Deşi îi era simpatic şí-l respecta pentru talentul lui de om de afaceri şi-i plăcea compania lui, nu îl iubea.

– Voi purta inelul, Bart. Dar te rog să înţelegi că aceasta nu înseamnă un angajament ferm. Încă nu vreau să mă mărit. Totodată, asta nu înseamnă că mă voi răzgîndi în legătură cu... cu...

– Să nu te culci cu mine? întrebă el cu voce slabă.

Ochii lor se întîlniră.

– Da.

– Să fiu al naibii dacă nu eşti cea mai încăpăţînată femeie din cîte am întîlnit, a spus el nervos. Apoi rîse satisfăcut. Poate de aceea te iubesc atît de mult, draga mea!

O îmbrăţişă cu putere şi-şi pecetlui logodna cu o sărutare.

Ciudat, de atunci nu-i mai ceruse să se culce cu el. Înainte, acel subiect fusese o sursă constantă de tensiune între ei.

– Doar nu mă refuzi pentru că eşti virgină, îi spusese prima dată cînd îi refuzase invitaţia de a rămîne peste noapte în imensa lui casă din Houston. Pentru numele lui Dumnezeu ai fost măritată.

Ea rămăsese de neclintit, atît atunci cît şi în continuare. Aparent, pentru că acceptase inelul prin care consimţea într-un fel că va fi soţia lui, el găsise o justificare pentru a-şi depăşi frustrarea sexuală. În mod pervers, Erin îi era recunoscătoare

acelei femei sau acelor femei pe care ea nu le cunoştea şi care-i puteau oferi lui Bart ceea ce ea nu-i putea da.

În timp ce-şi mişca degetul, razele soarelui de după-amiază tîrzie din San Francisco făceau ca faţetele diamantului de la inelul ei să strălucească în culorile curcubeului. Oftă hotărîtă! Imediat ce se va întoarce la Houston, va trebui să se despartă de Bart. Multă vreme se scuzase că trebuie să-şi găsească fratele. Probabil că el o aştepta ca să înceapă să facă planuri de căsătorie. Dacă înainte mai avea ezitări în privinţa deciziei pe care o luase, după ce trăise sărutul cu Lance Barrett, Erin ştia sigur că nu se va mai căsători niciodată cu Bart Stanton.

Starea ei de reverie fu întreruptă cînd uşa camerei se deschise şi în spatele ei apăru părul blond al Melaniei.

– Domnişoara O'Shea? întrebă ea timid. Domnul Barrett mi-a spus că vreţi să mă vedeţi.

Erin se abţinu să nu rîdă. Se afla în camera acestei femei şi totuşi gazda aproape că-i cerea voie să intre.

Traversă camera repede şi-şi întinse mîinile spre cumnata ei.

– Melanie!

Tînăra închise uşa după ea şi luă ambele mîini ale lui Erin într-ale ei. Se priviră clipe îndelungate, măsurîndu-se reciproc şi, la un moment dat, păru cel mai firesc lucru să se îmbrăţişeze ca două surori.

Inima lui Erin se strînse cînd simţi corpul subţirel al Melaniei zguduindu-se din cauză că

plîngea în hohote. Erin nu luă în seamă lacrimile care-i pătau bluza de mătase în regiunea umerilor. Mîngîie părul lung şi drept al Melaniei şi o linişti, asigurînd-o că totul va fi bine.

Ochii o usturau de atîta plîns, şi, după ce îi trecu criza de nervi, se desprinse din îmbrăţişarea lui Erin.

– Sîntem extraordinar de proaste, nu-i aşa? spuse Erin. Hai să stăm aici şi să ne cunoaştem mai bine.

– Îmi pare rău, domnişoară O'Shea, se lamentă Melanie. Aveam nevoie să mă descarc de cînd Ken... de cînd... el a făcut ceea ce a făcut. Nu pot să pricep acest lucru. Îşi luă capul în mîini cu tristeţe, uitîndu-se posomorîtă la faţa lui Erin.

– Te rog, spune-mi Erin.

– Eşti, într-adevăr, sora lui Ken? o întrebă plină de speranţă, femeia ce arăta ca un copil.

– Sînt în măsura în care pot fi în împrejurările actuale, răspunse Erin cu sinceritate.

– Semeni cu el, spuse Melanie uitîndu-se atent la faţa lui Erin.

– Într-adevăr? zise Erin rîzînd, fericită de asemănare. Ai vreo poză cu el?

– Desigur. Multe. Melanie sări de pe canapea, uitînd pe moment de lacrimi şi deschise un sertar al biroului. E biroul pe care se sprijinise atît de nepăsător Lance Barrett, îi veni deodată în gînd lui Erin şi i se făcu ciudă pe ea însăşi pentru faptul că-şi reamintise de el în gînd.

– Iată fotografiile noastre de la nuntă, spuse Melanie.

– Cît timp ai fost căsătorită? Nu-l întrebase

acest lucru şi pe Lance? Acesta îi dăduse un răspuns evaziv.

– Patru ani, răspunse Melanie, aşezîndu-se pe canapea lîngă Erin şi deschizînd un album alb, mare. Iată-l.

Erin luă încet albumul de fotografii din mîinile Melaniei şi-l ridică spre ea. Era îngrozitor de emoţionată cînd îşi coborî ochii către omul zîmbitor din fotografie.

Îi dădură lacrimile şi chipul lui deveni mai puţin clar, iar ea încerca mereu să-şi şteargă lacrimile ca să-l vadă mai bine. Era înalt, mai înalt decît mireasa lui care-l privea cu ochi plini de adoraţie. Părul lui era la fel ca al lui Erin, deşi nu era ondulat ca al ei, şi era pieptănat peste cap. Ochii reprezentau trăsătura definitorie a familiei ei. Sprîncenele erau arcuite deasupra ochilor adînci, negri ca ebonita, exact ca ai ei. Gura lui era mai puţin plină şi buzele mai subţiri, dar asemănarea dintre ei era izbitoare.

– Este foarte frumos, nu-i aşa? întrebă Erin cu voce răguşită. Vocea îi era gîtuită de emoţie.

– Da, încuviinţă Melanie. M-am îndrăgostit de el de prima dată cînd am fost la bancă şi l-am văzut în spatele biroului casierului. L-am întrebat pe tata cine era noul funcţionar, dar el nu-i ştia numele. Totuşi, mi-am pus în gînd să-l cunosc!

– Tatăl tău lucrează la aceeaşi bancă unde lucrează şi Ken?

– Este preşedintele şi directorul acesteia, comentă Melanie absent, întorcînd paginile albumului.

Erin primi ştirea dînd din cap a aprobare, în

timp ce Melanie îi arăta şi alte fotografii cu Ken.

Erin se va uita mai bine la ele mai tîrziu, cînd va fi singură. Ceva nedefinit o deranjă cînd află că tatăl Melaniei era director la banca unde era angajat şi fratele ei. L-o fi deranjat oare şi pe Ken? Acestă să fi fost unul din motivele pentru care delapidase banii?

– Scuză-mă, te rog, Melanie, că am fost atît de pisăloagă. Dar vroiam să ştiu cît mai multe despre fratele meu. Tu eşti cu cîţiva ani mai mică decît el, nu-i aşa?

– Da, recunoscu ea, plecîndu-şi ochii. El este cu zece ani mai mare decît mine. Nu aveam decît douăzeci de ani cînd m-am măritat. Mama şi tata au avut un şoc cînd i-am anunţat ce planuri aveam. Ne-am căsătorit pe ascuns. Cred că am ştiut de la început că ai mei nu vor fi prea fericiţi pentru faptul că m-am căsătorit cu Ken. Ei ar fi vrut să mă căsătoresc cu unul din fiii prietenilor lor, care joacă tenis şi golf la club în fiecare zi şi care practică sporturi nautice în week-enduri. Dar, pur şi simplu, nu mă interesa nici unul. M-am îndrăgostit de Ken de prima oară cînd m-a sărutat, după care mi-a cerut iertare că a făcut-o. Ochii ei negri străluceau cînd adăugă:

– L-am asigurat că totul era în regulă.

Dar nu şi pentru părinţii tăi, se gîndi Erin. Se auzi un ciocănit uşor la uşă, înainte de a fi deschisă şi Lance intră în cameră.

– Ce-aţi dori, doamnelor să mîncaţi astă-seară? Aş putea să mă duc să cumpăr nişte preparate chinezeşti, dacă sînteţi de acord.

Lui Erin nu-i venea să creadă că e atît de lipsit

de sensibilitate. Pentru el, situaţia în care se aflau era ca un fel de picnic în familie.

– Ar fi nemaipomenit dacă ai aduce nişte preparate chinezeşti, spuse Melanie încîntată. Îţi plac şi ţie, Erin? Dacă nu, putem să comandăm altceva.

– Credeam că prizonierii nu au voie să mănînce decît pîine şi apă, i se adresă ea direct domnului Barrett.

Ochii lui albaştri şi reci îi aruncară o scurtă privire, înainte de a mîrîi:

– Numai cei fraieri sînt trataţi aşa. Uşa se închise cu zgomot.

– Brută! mormăi Erin după plecarea lui.

– Domnul Barrett? întrebă Melanie miratã. Cum aşa? Este cel mai drăguţ om pe care l-am întîlnit vreodată! Bineînţeles, cu excepţia lui Ken.

Erin o privi şocată şi contrariată.

– Nu cred că vorbeşti serios! Aproape că-ţi dirijează casa şi viaţa. Dă ordine ca un sergent de cazarmă şi vrea ca toată lumea să alerge să i le îndeplinească. Ţi-a invadat pur şi simplu viaţa intimă, dincolo de orice limită.

– Nu-şi face decît meseria, Erin, spuse Melanie calm. Ken a intrat într-un mare necaz, ştii. Cînd domnul Barrett a venit aici, şi-a cerut scuze pentru faptul că trebuie să se amestece. În lungile ceasuri în care m-a interogat, a fost un gentleman perfect şi m-a alinat atunci cînd eram speriată şi îndurerată şi plină de grijă, în legătură cu Ken şi cu ceea ce săvîrşise el. Cu multă delicateţe, m-a făcut să-mi amintesc lucruri de care altfel, nu mi-aş mai fi adus aminte; lucruri care ar putea să

contribuie la găsirea lui Ken. Voi face totul ca să-l ajut. Vreau să-i ajut să-l găsească pe Ken şi să-l aducă acasă. Vreau să ştiu că este teafăr.

Erin fu de aceeaşi părere cu tînăra femeie şi chiar îi împărtăşi părerea că Ken Lyman va fi găsit în curînd. Dar era mirată că o aude pe Melanie descriindu-l pe Lance Barrett în termeni atît de elogioşi. Cuvinte ca „gentleman", „şi-a cerut scuze", „cu multă delicateţe m-a făcut să", nu se potriveau cu modul în care o tratase pe ea.

De ce o suspectă pe Erin, cînd era clar că n-avea nici un fel de suspiciune că ar exista vreo înţelegere secretă între Ken şi nevasta lui? De cînd sosise, o agresase atît fizic cît şi verbal.

Ce-l determinase să o trateze cu atîta brutalitate?

Melanie insistase ca, în ciuda a tot ce se întîmplase, să sărbătorească venirea lui Erin în casă. Îl înduplecă pe Mike să o lase pe Erin să părăsească biroul şi să o ajute să pună masa în sufragerie. Folosind cea mai bună faţă de masă pe care o avea, farfuriile de porţelan chinezesc şi paharele de cristal, Melanie aşeza masa cu minuţiozitatea cerută de un dineu important.

Străduinţa ei era emoţionantă şi oarecum patetică. Părea cu mult mai tînără decît cei douăzeci şi patru de ani pe care-i avea. Deşi recunoscuse de formă furtul lui Ken, Erin se îndoia că Melanie dădea importanţa cuvenită acestui furt. În tot ce spunea sau făcea, se vedea

imediat naivitatea şi încrederea oarbă de care dădea dovadă.

Toţi trei rîdeau de faptul că un şerveţel nu se aşeza în farfuria de porţelan, aşa cum îl punea Melanie, cînd Lance intră în sufragerie.

Avea o privire nemulţumită cînd îşi aruncă ochii asupra lui Erin. Era clar că era nemulţumit de faptul că ieşise din camera în care o sechestrase, aşa încît îl apostrofă pe Mike.

– Păi... eu... ea... adică, doamna Lyman s-a gîndit..., îndrugă Mike înainte ca Lance să-i reteze vorba tăios şi să spună:

– Hai să mîncăm astea, ca să nu se răcească.

Mike răsuflă uşurat şi aruncă o privire spre Erin, ca şi cum i-ar fi imputat faptul că greşise. Se repezi să-l ajute pe Lance să se debaraseze de cîteva platouri de carton cu mîncare chinezească, ce nu se potriveau deloc cu faţa de masă fină şi cu paharele din cristal strălucitor, dar nimeni nu păru să bage de seamă acest lucru în timp ce se aşezau în jurul mesei.

Erin urmărea cu mirare cum Lance o ajuta pe Melanie să se aşeze pe scaun. Avea gesturi pline de solicitudine şi privirea i se înmuia vizibil, ori de cîte ori o privea. Erin acceptă cu delicateţe ca Mike să o ajute să se aşeze şi ea pe scaun. Zîmbi spre el şi-i spuse „Mulţumesc", fără să observe privirea dojenitoare pe care Mike o primi de la superiorul său.

Melanie îi explică lui Lance motivul pentru care se ostenise să folosească cele mai bune tacîmuri ale ei şi să pună masa în sufragerie.

– Nu descoperi în fiecare zi că ai o cumnată

frumoasă şi amabilă. Dacă Ken ar fi aici, spuse ea uşor cu vocea tremurată, sînt sigură că ar dori să sărbătorească apariţia ei atît de neaşteptată.

– A menţionat vreodată soţul tău că are o soră de care a fost separat? a întrebat-o Lance cu delicateţe. Tonul vocii lui era înşelător, adresat anume Melaniei. Cînd o privi pe Erin, ea se cutremură de privirea lui rece.

– Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre Erin. Sînt sigură că va fi fericit să o vadă.

– Domnişoară O'Shea. Erin tresări cînd Lance i se adresă. Căutîndu-ţi familia, ai făcut ceva progrese legate de găsirea părinţilor?

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, ar fi considerat că aceasta este o întrebare justificată. Ştia însă că Lance Barrett nu-i întindea decît o cursă, în care spera ca ea să cadă.

– Din păcate, nu. Călugăriţa care mi-a povestit despre Ken, nu-şi amintea decît că mama ne-a adus împreună. Nu-şi amintea nimic în legătură cu ea sau de ce ea... Ca întotdeauna cînd vorbea despre aceste lucruri, corzile ei vocale se strîngeau, fiindu-i imposibil să adauge ultimele cuvinte, „ne-a abandonat".

Se putea observa că sunetele obişnuite ce se aud în timpul unei mese încetaseră în acel moment. Nu se mai auzea zgomotul tacîmurilor de argint care atingeau farfuriile de porţelan, nici zgomotul cuburilor de gheaţă aruncate în pahare, nimeni nu mai scoase un cuvînt. În cele din urmă, Melanie rupse tăcerea, spunînd cu vocea unui copil care încerca să-l consoleze pe cel cu care se juca:

– Probabil că a avut motivele ei bine întemeiate,

Erin.

Erin îşi reveni, se uită la Melanie şi zîmbind, spuse:

– Probabil că da.

În timpul cît a mai durat masa, conversaţia a fost mai reţinută. Lance nu o mai făcu pe Melanie să mai rîdă decît o dată, cînd îi povesti o aventură despre care jură că a fost adevărată, dar pe care Erin o considera cît se poate de neverosimilă. Nu făcu decît să brodeze pe marginea unui incident cît se poate de obişnuit şi banal, pentru a-l face cît mai şocant.

Erin simţi o oarecare admiraţie pentru el, datorită faptului că încerca să o distreze pe Melanie şi să-i îndepărteze gîndurile de la problema care o frămînta. Mai mult, fu chiar dispusă să-l ierte pentru că se dusese după mîncarea chinezească pe care Melanie o consumase cu multă poftă.

– Mike, dacă ai terminat, de ce nu treci strada să-l trimeţi pe unul dintre băieţi să le aducă şi celorlalţi de mîncare? Apoi, cînd se întunecă, întoarce-te şi stai cu mine de pază.

– Bine, Lance. Doamnelor... se scuză Mike, cu aceeaşi caracteristică economie de cuvinte.

– Dar ce se află peste drum? spuse Erin nestăpînindu-şi curiozitatea şi întrebînd ceva ce crezu că este o simplă întrebare inofensivă.

– Echipa domnului Barrett îşi are sediul acolo. Ei pot să urmărească această casă, să intercepteze toate convorbirile telefonice sau cam aşa ceva. Nu trebuie niciodată să răspunzi la

telefonul roşu. Sînt înregistrate toate convorbirile telefonice din această casă. Nu a fost un adevărat noroc că acea casă era liberă tocmai cînd ei aveau nevoie să o închirieze?

Ochii Melaniei se măriră de emoţie, dar Erin remarcă o undă de iritare în ochii domnului Barrett. Nu părea mulţumit de explicaţiile detaliate ale Melaniei.

– Trebuie să te reîntorci în birou, domnişoară O'Shea, spuse el cu o voce poruncitoare, ridicînd-o de braţ de pe scaun.

– Aş vrea să o ajut pe Melanie la spălarea vaselor, protestă Erin, încercînd să-şi tragă braţul din mîna lui. În zadar, însă.

– O voi ajuta eu, spuse el.

Erin străbătu holul după el, reuşind cu greu să meargă cu aceiaşi paşi mari. Cînd au ajuns la uşa biroului, ea îşi trase braţul şi-l privi cu reproş.

– Este absolut necesar să mă tragi de braţ în acest mod?

– Te-a durut? întrebă el repede. Vocea lui exprima o grijă sinceră faţă de ea. Mîna lui îi atinse din nou braţul, dar de data aceasta, cînd o atinse, era aproape ca o mîngîiere, ca şi cum ar fi alinat braţul pe care degetele lui îl strînseseră prea tare cu cîteva minute înainte.

Prin mîneca de mătase, ea simţi căldura mîinii lui care-i atinse braţul. Mii de senzaţii radiau din degetele lui spre braţul ei, şi apoi spre inimă, spre piept. Pe cînd îi freca braţul uşor, mîna lui îi aducea o asemenea alinare, încît Erin simţi ciudatul impuls de a-şi pune capul pe acest piept puternic ca să capete şi mai multă mîngîiere.

Oare nu se petrecea acolo un experiment asupra extraordinarelor relaţii care iau naştere între captivi şi cei care-i aruncă pe aceştia în captivitate? Nu ajungeau adesea captivii să depindă într-atît de cei care-i băgau în captivitate, încît dependenţa se transforma în dragoste?

Această posibilitate o tăcu să-şi revină şi-i cutremură străfundurile sufletului. Se depărtă brusc de el, fiindu-i deodată frică de faptul că el prezenta un adevărat pericol fizic. Avu impresia că-şi imaginase doar delicateţea deosebită de care căduse el dovadă, deoarece cînd îl privi din nou, îi recunoscu liniile imobile şi aspre ale feţei.

Îl auzi trăgînd o înjurătură, după care plecă, îndreptîndu-se spre hol.

Capitolul patru

Erin răsfoia albumul cu fotografii, cînd Lance se întoarse în cameră cîteva ore mai tîrziu. Nu era chiar unsprezece noaptea, însă corpul ei funcţiona după ora de la Houston şi din cauza evenimentelor de peste zi, se simţea extenuată. Cu toate acestea, nu se întinsese pe canapea pentru a uita de toate în somn.

Studia cu atenţie fotografiile din album, căutînd în fiecare dintre ele trăsături ale personalităţii fratelui ei. Melanie îi adusese albumele împreună cu păturile şi pernele, cu care

venise încărcată.

– Domnul Barrett m-a rugat să-ţi aduc toate aceste lucruri. I-am propus să te lase să dormi în dormitorul de oaspeţi de sus, dar el nu a fost de acord.

– Îmi închipuiam, murmură Erin.

– Mi-am amintit că aceste albume erau strînse în dormitorul nostru. Ai vrea să-ţi arunci o privire prin ele?

– Mulţumesc, Melanie. Nu pot să-ţi spun cît de plictisitori au devenit pentru mine pereţii acestei camere. În plus, vreau să aflu tot ce pot despre Ken.

Afişînd o înţelegere care o surprinse pe Erin, Melanie spuse:

– Mi-ar face plăcere să rămîn să mai vorbim, dar cred că ar trebui să te las singură. Trebuie să încerci să regăseşti peste treizeci de ani din viaţa lui Ken.

Erin simţi nevoia să se apropie de cumnata ei şi o sărută pe obraz.

– Mulţumesc că m-ai acceptat. Sînt sigură că atunci cînd va fi găsit Ken, totul va fi bine pentru amîndoi. Îţi voi sta întotdeauna la dispoziţie cînd vei avea nevoie de vreun ajutor.

– Oh, Erin, Ken te va iubi, cu siguranţă. O ştiu de pe acum. Din nou vocea ei semăna cu cea a unui copil nevinovat.

Erin îşi scoase pantofii şi-şi strînse picioarele sub ea, stînd în colţul canapelei din piele şi începu să studieze fotografiile. Erau fotografii de ale lui Ken alături de un cuplu drăguţ şi care, după cum presupunea, erau, probabil, părinţii lui

adoptivi. Rîse cînd văzu o fotografie a lui Ken pe cînd avea nouă ani, stînd la poarta *Disneyland*-ului şi purtînd o pereche imensă de urechi de-ale lui Mickey Mouse. Timp de cîteva ore, întreaga lui viaţă se perindă prin faţa ochilor ei. Pipăi o fotografie recentă, făcută la *Fisherman's Wharf*. Părul negru al lui Ken era bătut de vînt, avea un zîmbet şmecheresc, iar picioarele-i lungi, musculoase şi puternice erau îmbrăcate în pantaloni jerpeliţi.

Începură să-i curgă lacrimi, rugîndu-se să-l vadă cît mai repede pe omul care reprezenta singura fiinţă de pe pămînt cu care avea legături de sînge. Îşi şterse faţa cu dosul palmei cînd uşa se deschise şi intră Lance.

Stătu în uşă un moment şi-şi luă singur permisiunea de a o privi pe femeia ghemuită în colţul canapelei. *Ori este cine spune că este, ori este o actriţă dată dracului,* se gîndi el fără milă cînd o surprinse ştegîndu-şi lacrimile.

Oboseala de care era cuprinsă era mult prea evidentă şi se gîndi că scobiturile din obraji dădeau feţei ei un plus de amărăciune care te punea în încurcătură. Umbrele vineţii de sub ochii aceia mari, de nepătruns, îi făceau şi mai obsedanţi. Orice om cu puţină judecată ar fi fugit de ei cît de repede ar fi putut.

Îşi înghiţi nodul care i se pusese în gît în mod inexplicabil, cînd îi observase picioarele subţiri strînse sub coapse. Fusta ridicată deasupra genunchiului lăsa să i se vadă coapsele netede, zvelte, îmbrăcate în mătase.

La dracu'! se gîndi el. Dacă n-ar fi ştiut că

muşchii feţei lui îi erau încremeniţi în acea implacabilă mască şi-ar fi închipuit că nu-i în toate minţile. Se simţea ca un şcolar care vedea pentru prima oară o revistă *Playboy*. Ar fi vrut să nu-şi amintească gustul gurii ei.

– Domnule Barrett?

Modul şovăitor în care i se adresă, îl făcu să-şi revină din nou. Poate că figura lui nu era atît de impenetrabilă pe cît îşi imagina.

– Credeam că ai adormit deja, spuse el, închizînd uşa.

– Nu. Sînt obosită, dar cred că ziua a fost prea plină de evenimente. Apariţia lui nu avea cum să o calmeze. Dacă se lua după ceea ce simţea, prezenţa lui în cameră îi sporise neliniştea.

– Ai dori ceva de la bucătărie?

– Nu, mulţumesc. Politeţea lui era la fel de nedisimulată ca şi ostilitatea lui de mai înainte.

Îl urmări cu prudenţă cum îşi scoase cravata de la gît, pe care o purtase toată ziua cu nodul slăbit. O puse pe spateaza scaunului. Apoi îşi adună palmele la spate şi se întinse, umflîndu-şi pieptul. Era superb jocul muşchilor lui pe sub cămaşă. În cele din urmă, îşi reluă respiraţia cu o lungă expiraţie a aerului şi muşchii îi reveniră la normal.

– Ce pătură vrei? întrebă el, stînd într-un scaun mare, plin cu pături. Cu vîrful unui pantof îşi scoase celălalt pantof.

Cu ochii pironiţi asupra lui, nedîndu-şi seama care îi sînt intenţiile, Erin se bîlbîi:

– Doar nu cumva... eu... tu nu eşti... aceasta este...

– Ai putea să te exprimi mai clar, domnişoară

O'Shea? întrebă el sarcastic.

Modul în care îi făcu observaţie, o înfurie.

– Cred că n-ai de gînd să dormi în scaunul ăla?

El privi la scaunul pe care stătea, ca şi cum i-ar fi cîntărit meritele.

– Ba aşa mă gîndeam. Dar, dacă preferi, pot să vin lîngă tine, pe canapea...

– Stai acolo unde eşti, porunci ea, arătînd imperativ cu degetul spre el, cînd acesta intenţiona să se ridice de pe scaun. Ce ai de gînd să faci? întrebă ea ridicîndu-se şi înaintînd doi paşi către el, cu pumnii strînşi pe lîngă coapse. Ai probabil stilul lui James Bond, dacă îţi închipui că poţi brusca o femeie toată ziua ca apoi să o seduci noaptea. Ei bine, îţi aduc chiar acum la cunoştinţă, domnule Barrett, că, spre deosebire de acele femei libidinoase pe care le vezi în filme, eu pot să-ţi rezist şi-ţi voi rezista.

– Mergi mult prea departe, domnişoară O'Shea, spuse el calm şi reţinut. Tirada ei verbală păru ridicolă. Fii încredinţată că motivele pentru care împart camera cu dumneata sînt strict profesionale. Crede-mă că aş prefera să mă aflu în patul de peste drum, pe care îl folosesc de zece zile, decît să dorm în acest scaun.

– Nu am nevoie de supraveghere permanentă, zise ea.

Din nou vocea lui deveni enervant de calmă.

– Probabil că nu, dar pînă voi reuşi să-ţi confirm identitatea, vei sta sub supravegherea mea. N-aş vrea să las pe cineva înarmat sau pe vreun traficant de droguri, să dispară în noapte.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu! urlă ea,

ridicîndu-şi ochii spre cer.

Se trînti nervoasă pe canapea şi se îmbufnă un moment, în timp ce el începu să aleagă cuverturi şi perne. Îi atrăgea atenţia fiecare mişcare a lui şi nu putea decît să privească. Trebuia să admită că ideea de a-şi petrece noaptea în aceeaşi cameră cu el era incitantă. De fapt, era mai supărată pe ea decît pe el, pentru bătăile insuportabile ale inimii ei şi imboldurile excitante care o tulburau ca niciodată mai înainte.

După ce împărţi în mod egal lenjeria, se întoarse să o privească direct. Expresia dispreţuitoare a feţei ei le era binecunoscută funcţionarilor care lucrau la firma ei. De obicei, prevestea lucruri rele pentru cine făcea vreo greşeală stupidă.

– Aş dori să fac un duş.

– Las-o baltă!

– Am nevoie să mă duc la baie! exclamă ea.

– Asta îţi dau voie.

– Ce drăguţ din partea ta, gînguri ea. Trecu de el, îşi ridică cele două bagaje şi se îndreptă spre uşă.

– Arată-mi drumul, gardiene, spuse ea.

Sprîncenele lui aurii coborîră ameninţător peste ochii albaştri, pătrunzători, dar nu fu atent cînd descuie uşa şi-i arătă lumina slabă ce se vedea la jumătatea distanţei ce ducea spre o baie micuţă de sub scară.

– Eşti liberă să te îmbraci cu ceva mai comod, spuse el. Stăteau aproape unul de altul şi amîndoi erau în întuneric deplin. Din cauză că nu mai avea tocuri înalte, el o domina în înălţime şi Erin simţi dintr-odată că genunchii ei nu mai aveau puterea

să o susţină. Îi tremurau de oboseală.

Ca să se apere, ea spuse:

– Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Intenţionase ca vorbele ei să sune ca o acuzaţie, dar, spre disperarea ei, ele păreau că fuseseră spuse doar ca o sugestie.

Mai înaintă un pas şi-i simţi răsuflarea pe faţă, deşi întunericul îi ascundea trăsăturile. Continuă să se aplece spre ea pînă cînd o prinse între el şi perete. Corpul lui era la fel de rigid şi de încordat ca al ei. Se simţea de parcă ar fi fost împinsă de o statuie.

Dar statuia se trezi la viaţă.

Lutul nu ajunsese încă să fie tare ca piatra. În schimb, se mula după ea. Se mlădie potrivindu-şi conturul după al ei, pînă cînd ajunse să capete o formă perfectă, complementară.

Cu colţul ochiului, ea îl văzu ridicîndu-şi braţul şi crezu că vroia să o îmbrăţişeze. El însă îşi întinse mîna ca să-i aprindă lumina din baie.

Lumina bruscă risipi clipa ce păru că a durat cît o mică eternitate. Ea se depărtă repede şi-şi trase bagajele prin uşa sălii de baie.

– Nu sta acolo prea mult, că vin să te iau.

– N-ai de gînd să pleci? întrebă ea cu groază, rezemîndu-se de uşă.

– Aş, spuse el, scuturîndu-şi capul.

Buzele ei se strînseră de furie şi în mod deliberat îi trînti uşa în faţa batjocoritoare.

Îşi lăsă bagajul să-i cadă pe podea şi se aşeză pe toaletă cu braţele amorţite. Trăgînd adînc de mai multe ori aer în piept, închise ochii şi încercă să-şi şteargă din minte figura lui. Aceasta se

perinda prin faţa ei şi ea continua să tremure chiar şi atunci cînd deschise robinetul de apă rece.

El era o brută. Insuportabilă. Insensibilă. Iar ea stătea acolo, purtîndu-se ca o idioată, zdruncinată şi dezorientată după o uşoară atingere a lui. De fapt ar fi vrut ca el să o sărute din nou! Ferească Dumnezeu!

Totuşi, nu putea să nu se întrebe ce ar fi simţit buzele ei dacă ar fi sărutat-o cu tandreţe. Sărutul din ziua aceea fusese un test. El vroia să ştie cît de departe mergea ea cu povestea aceea cu „fratele". Sărutul acela fusese îndrăzneţ şi puternic. Dar, pentru o fracţiune de secundă, cînd limba lui încetase să mai sondeze ascunzişurile gurii ei, pentru ca apoi să-i atingă doar vîrful limbii, nu remarcase ea o clipă de dulce tandreţe?

Nu! se gîndi ea, pe cînd îşi spăla dinţii cu o forţă care spera să fie suficient de mare pentru a înlătura orice urmă de-a lui care mai persista.

Îşi dădu cu cremă pe faţă şi-şi perie părul. Nu i-a fost prea uşor să-şi deschidă valiza cea mare în spaţiul acela mic, dar pînă la urmă reuşi să o întredeschidă astfel încît mîna ei să poată pătrunde şi să-i exploreze conţinutul.

Pipăind, reuşi să dea de o pereche de blugi şi un tricou. Pantalonii nu erau din aceia rigizi şi tari, cum obişnuia să poarte. Erau vechi, decoloraţi şi spălaţi, astfel încît deveniseră moi. Cu mare efort, reuşi să se dezbrace de costumul ei strîmt şi să-şi pună pantalonii de blugi.

O clipă se gîndi dacă să-şi scoată sutienul. Nu putea să sufere să doarmă noaptea cu el, aşa încît îl dădu jos repede, înainte de a se răzgîndi şi

oftă uşurată. Deşi la ultima aniversare împlinise douăzeci de ani, ştia că ţinuta ei de manechin îi permitea să renunţe la sutien din cînd în cînd. În seara aceea, acest lucru nu avea nici o importanţă.

Cînd îşi trase tricoul pe ea, observă că acesta se mai strîmtase puţin de la ultimul spălat. În această situaţie, faptul că îşi dezbrăcase sutienul căpătă importanţă.

Fără sutien, sînii ei păreau mult prea obraznici şi dornici de libertate. Oftînd, apucă marginile bluzei şi era pe punctul de a o scoate, cînd Lance bătu la uşă.

– Gata, spuse el scurt.

– Ies într-o clipă. Mai am puţin şi...

Înainte de a-şi termina propoziţia, el deschise uşa. Avînd mîinile încrucişate peste sîni şi marginile tricoului ridicate, el remarcă într-o clipă linia netedă a pieptului ei şi forma abia ghicită a celor două ridicături de sub ţesătura de bumbac roz şi moale.

Erin îşi trase tricoul. Atraşi ca de un magnet, ochii lui se opriră asupra sînilor ei. Mameloanele i se întăriseră şi se puteau vedea prin ţesătură. Înainte de a fi fost măritată cu Joseph Green, lucrînd ani de-a rîndul ca manechin de casă de modă, stătuse ore întregi aproape goală în timp ce desenatorii şi croitoresele făceau diverse modificări la rochiile care se confecţionau. Nu fusese însă niciodată conştientă de corpul pe care îl avea. Învingîndu-şi criza bruscă de modestie, strigă:

– Eşti extraordinar de nepoliticos! Ţi-am spus că sînt gata în cîteva minute.

Lui Lance îi venea greu să vorbească. Creierul lui părea incapabil să transmită limbii mesajul corect. Se bîlbîi şi spuse cu tonul sever care-i mai rămăsese:

– Iar eu ţi-am spus că timpul acordat s-a terminat.

– Mă laşi cel puţin să iau o pastilă? Am uitat să iau astăzi. Căută în poşeta cu farduri, încercînd să nu arate că mîinile-i tremurau. Găsi flaconul cu penicilină şi scoase o pilulă. Din cauză că nu era nici un pahar la îndemînă, îşi aruncă pastila direct în gît şi cu ajutorul mîinilor, încercă să ia cîteva guri de apă, înghiţind pilula cu greutate. Cînd îşi înălţă capul, îl văzu pe Lance în oglindă, uitîndu-se la coapsele ei în timp ce stătea aplecată deasupra chiuvetei. El îşi întoarse în grabă privirea şi mormăi:

– Dacă vrei, poţi să-ţi laşi lucrurile aici. Nu ţi le va deranja nimeni. Coborî încet spre hol, avînd doar şosete în picioare.

Ea îi acceptă propunerea fără să comenteze. Îşi lăsă valizele în baie. El nu fusese destul de politicos ca să se ofere să i le ducă, iar ea simţea că nu mai are nici energia, nici voinţa de a le transporta singură. Era preferabil să nu se certe cu el, să stingă lumina şi să-l urmeze pur şi simplu în hol, către biroul cu lambriuri.

Cînd intră în cameră, remarcă întîmplător că Lancea stinsese toate luminile, cu excepţia unei veioze micuţe ce se găsea pe măsuţa din dosul scaunului său. Ea puse una din pături pe canapeaua din piele, aşează o pernă într-un colţ şi-şi întinse picioarele de-a lungul canapelei,

acoperindu-le cu o altă pătură.

Lance aştepta răbdător, cu privirea aţintită în gol, fără să scoată o vorbă. Nu făcu nici un efort ca să stingă lumina, iar Erin nu putea să doarmă cu lumina aprinsă. Ar fi fost mult prea vulnerabilă, mult prea expusă. Încercînd cu greu să nu-l privească, începu să se uite prin cameră aşa cum făcuse de fapt toată după-amiaza.

– Focul n-a ars niciodată în acest şemineu, remarcă ea.

Lance nu-şi clinti capul, dar ochii lui o priviră.

– Ce-ai spus?

– Ai observat că focul n-a ars niciodată în acest şemineu? Este învelit într-o manta din lemn splendid sculptat, butucii sînt stivuiţi, dar cărămizile nu sînt acoperite de funingine. Nu cred că a ars vreodată focul în el.

– Este o observaţie foarte corectă. Poate că ar fi trebuit să lucrezi unde lucrez eu acum.

Îl privi ca să-l vadă cum rîde de ea, stînd ghemuit pe scaun. Fără să se gîndească la ce-i spusese, zîmbi şi ea.

– Ai şi tu şemineu? întrebă el.

– Trei.

– Trei?

Rîse de uimirea lui.

– Da, locuiesc în casa părinţilor mei, acolo unde am crescut. Cînd tata a murit, mama a vrut să o vîndă. Am implorat-o să o închirieze un timp şi ea a închiriat-o pentru mai mulţi ani. Apoi, cînd am plecat din New York şi m-am întors acasă, m-am mutat în ea. Este modestă, dar foarte veche şi plină de personalitate. Am redecorat-o şi

remobilat-o.

– Minunat.

– Pentru mulţi oameni, ea trece neobservată, dar pentru mine ea reprezintă căminul părintesc. Cred că atunci cînd eşti adoptată este foarte important să stabileşti tradiţii de familie şi altele de acest gen. Aceasta reprezintă o parte esenţială a vieţii, capabilă să-ţi asigure o identitate.

Tăcură cîteva minute lungi, apoi Lance întrebă:

– Familia O'Shea s-a purtat frumos cu tine?

– Au fost nişte părinţi minunaţi. Nimeni nu şi-ar fi dorit alţii mai buni. Tata era înalt şi puternic. Mi s-a părut întotdeauna uriaş, chiar şi atunci cînd mă făcusem mai mare. A fost cel mai delicat om din cîţi am cunoscut, cu toate că era atît de solid. Era dulgher. Mama este mărunţică dar plină de viaţă şi are cei mai frumoşi ochi albaştri din cîţi ai văzut vreodată, ochi care rîd tot timpul. *Exceptînd ochii tăi,* adăugă ea în gînd.

În timp ce căsca, el îşi întinse braţele deasupra capului, apoi îşi trecu degetele prin părul şaten strălucitor.

– Hai, mai bine culcă-te. Noapte bună! spuse el, stingînd lumina.

– Noapte bună.

Ea alunecă printre pături pe spate, cu ochii deschişi în întuneric.

Îl auzi pe Lance cum se foia, încerînd să se întindă cît mai confortabil în scaun. Se auzi un zgomot de pături care se mişcă, un oftat adînc, apoi liniştea se aşternu în cameră.

După cîteva lungi momente de tăcere, ştiind instinctiv că el nu dormea, Erin şopti:

– Domnule Barrett!

– Ce-i?

Trase de cuvertură, cu degete nervoase. Întunericul dădea situaţiei o nuanţă de intimitate. La fel ca amanţii după...

– Ce se va întîmpla cu fratele meu cînd îl vei găsi?

Simţi prin întuneric cum îşi schimbă poziţia din scaun. Cînd răspunse, vocea lui era joasă, ezitantă... oare tristă?

– Nu ştiu. Aceasta nu intră în domeniul meu de specialitate. El a delapidat o sumă importantă de bani de la Banca Naţională. Chiar şi doar acest furt ar fi suficient ca să fie închis ani de zile. Guvernul federal este foarte dur cu cei care-i delapidează sume de bani în dauna acestuia.

– Urmează să fie închis, spuse ea fără emoţie. Era o simplă constatare a acestui fapt. Nu se mai gîndise la asta pînă acum.

– Da. Poate că-i va fi de vreun ajutor faptul că socrul lui este preşedintele băncii. Winslow nu s-a adresat poliţiei locale, deşi noi folosim o parte din oamenii lor antrenaţi să caute acul în carul cu fîn, ca să spunem aşa. În cazul în care Lyman nu a cheltuit banii şi poate să-i înapoieze, e posibil ca el să scape doar cu o amendă bună şi cu o eliberare condiţionată.

– Vorbeşti într-adevăr serios?

Vocea lui păru obosită şi resemnată cînd spuse.

– Nu. Cîteva momente mai tîrziu, adăugă: în toţi anii în care am făcut această muncă nu am înţeles niciodată mentalitatea criminalului.

– Fratele meu nu este criminal! ţipă ea.

– A înfăptuit o crimă. Prin definiţie acest lucru îl face criminal, motivă el.

Ea oftă adînc, plină de remuşcări.

– Ai într-adevăr dreptate. Îmi pare rău. Ce spuneai?

– Spuneam că mi se pare că a întrecut orice limită. De ce a făcut-o? De ce a riscat tot? Ca să o părăsească pe doamna Lyman? A fost o prostie din partea lui să procedeze astfel. Trebuia să ştie că îl vom prinde.

Erin fu surprinsă de tonul mînios al vocii lui. Era ca şi cum ar fi dorit să nu trebuiască să-l găsească pe Ken.

– Melanie va suferi îngrozitor din cauza aceasta. Cred că nu-şi dă seama cît de gravă este situaţia.

– Nu-şi dă seama. E doar o copilă dulce. Ştii, noi am fi putut să ne stabilim sediul oriunde. Unul din motivele pentru care sîntem aici este ca să o protejăm pe ea. Nu ştiu dacă Lyman lucra singur sau împreună cu alţii. Ea poate deveni victima nevinovată a cuiva care încearcă să se răzbune. Doamne, nu ştiu ce să mai cred! Exasperarea lui faţă de cazul de care trebuia să se ocupe era foarte clară şi Erin se simţi vinovată pentru faptul că-i dădea dureri de cap în plus.

Întrebă încetişor:

– Dar cu mine cu rămîne? Crezi că sînt un asasin a cărui apariţie e menită să creeze confuzie şi care a venit cu o poveste rostită printre suspine, ca să cîştige afecţiunea unei tinere vulnerabile ca apoi să o omoare?

Urmă o pauză semnificativă, după care el recunoscu:

– Mi-a trecut prin minte aşa ceva.

– Înţeleg, şopti ea.

Capul îi vîjîia de tot ceea ce-i spusese el, dar părea prea uşor ca să rămînă pe pernă. Se agita continuu în spaţiul îngust al canapelei, încercînd să găsească o poziţie confortabilă care să-i permită să beneficieze de somnul de care avea atîta nevoie. În cele din urmă, enervată din cauza insomniei, se aşează pe spate şi-şi puse braţele deasupra capului.

Să fi fost foşnetul hainelor sau pocnetul genunchilor lui lovind canapeaua care-i atraseră atenţia că el nu se mai afla pe scaunul pe care stătuse? Nu ştia. Ştia doar că dintr-odată el se apropiase atît de mult încît îi simţea căldura pe care i-o împrăştia corpul. Ea stătea perfect nemişcată şi nu îndrăznea nici măcar să clipească.

– Nu ştiu cine eşti sau ce eşti, dar nu eşti criminală. Vocea lui era gîtuită de emoţie, dar de-abia apucă să o analizeze, că-i simţi buzele lîngă ale ei.

Oare buzele ei lăsară să-i scape un geamăt uşor de plăcere? Oare îşi întorsese capul din dorinţa ca el s-o sărute? De ce buzele lui tînjeau după ale ei, amestecîndu-se cu ele în ritmul aceloraşi bătăi de inimă şi pretinzînd supunere totală?

Întunericul care-i învăluia înlătură ostilitatea, prudenţa şi suspiciunea care-i despărţeau. În învelişul de catifea neagră, unde nu există divergenţe şi unde nu se mai păstrează secrete, ei simţiră că-şi pierd identitatea. Divergenţele care

existau între ei păreau nesemnificative şi încetară într-adevăr să mai existe. Nu mai erau decît doi oameni animaţi de aceeaşi dorinţă, căutînd o împlinire pe cît de puternică, pe atît de greu de realizat.

Buzele Erinei uşor întredeschise erau moi şi dulci în strînsoarea buzelor lui. Cu buzele, dinţii şi limba, el o gusta, o savura şi şi-o imprima în minte pînă cînd, cu respiraţia întretăiată, ea îi şopti numele.

Braţele ei coborîră neputincioase şi-i luă capul în mîini. Simţi de-a lungul gîtului sărutările lui fierbinţi şi înflăcărate. Cu mîinile lui mari, el îi prinse întreaga regiune a coastelor. Degetele lui se mişcau pline de dorinţă pe sînii ei, pe care-i atingea uşor. Cînd faţa lui i se opri între sîni, ea îşi băgă degetele în părul auriu şi des. Sub răsuflarea lui umedă, îşi simţi pielea arzînd sub ţesătura tricoului. Cu ajutorul ei, el înlătură ultimul obstacol. Degetele i se delectau pe pielea fină, pe care o explora centimetru cu centimetru, de la gît pînă spre talie.

Apoi o sărută o dată pe fiecare sîn. Cu sfîrcurile sînilor între buze, muşchii obrajilor lui se contractară. Ca şi cum ar fi fost conectaţi printr-un fir invizibil, ea simţi adînc în pîntece dulcea zvîcnitură a sînilor. În adîncuri izbucni un mic vulcan care-i umplu venele cu lavă curgătoare şi-i scăldă corpul într-o ploaie de foc lichid.

– O, Doamne...!

Geamătul lui se născu din agonia uitării. Îi acoperi sînii cu palmele. Buzele lui se uniră din nou cu ale ei. Foamea lui feroce era determinată numai de dorinţa de a-i provoca şi ei plăcerea pe care o simţise cînd o sărutase. Deşi limba lui o

forţa să-l sărute într-un mod în care nu o mai făcuse pînă atunci, gesturile lui erau delicate.

Deodată, el îşi înălţă capul. Ea îi simţi privirea. Nu putea să-i distingă trăsăturile în întuneric, dar privirea ochilor lui era intensă, chiar dacă nu era lumină. Se simţi imobilă şi tăcută sub influenţa acelei puteri hipnotizante.

– Nu mi s-a întîmplat niciodată aşa ceva, rosti el. Înţelegi Erin? Vocea lui era impunătoare, forţînd-o să înţeleagă ceea ce vroia să-i transmită prin cuvinte.

– Nu mi s-a întîmplat niciodată aşa ceva. Înţelegi?

Împietrită, ea dădu din cap:

– Nu.

Dar, bineînţeles, în întuneric, el nu putea să o vadă.

Capitolul cinci

El tocmai ieşise din birou cînd ea se trezi. Deschisė ochii încet şi, fără să-şi mişte capul, aruncă o privire prin cameră. Nu se schimbase peste noapte. Totul era exact ca mai înainte. Numai ea era diferită. Toate schimbările se petrecuseră în interiorul ei.

Ce făcuse? Cum se întîmplase? La ce se gîndise? Evident nu se gîndise, căci altfel nu s-ar fi întîmplat niciodată. Oare înnebunise pentru cîtva timp?

Poate că fusese un coşmar. Oare? Nu.

Foarte bine, dar a fost mult prea plăcut ca să fi fost un coşmar, poate că totul nu fusese decît un vis. Nu. În nări îi mai persista încă mirosul pe care apa de colonie a lui Lance îl lăsase pe pielea ei. Sînii ei aveau uşoare urme de rosături de la obrajii care se vîrîseră între ei. Corpul ei avea multe semne ale îmbrăţişărilor lui intime. Chiar şi acum îşi putea aminti fiecare detaliu. Nu fusese un vis.

Ochii ei priviră din nou spre scaunul unde dormise el. Perna boţită din colţ mai păstra încă forma capului lui. Fu invadată de un sentiment de mare tandreţe şi se trezi zîmbind.

Zîmbetul îi pieri, cînd văzu că pătura lui zăcea aruncată pe podea lîngă scaun. Fără îndoială că şi gîndurile legate de ea fuseseră aruncate deoparte, cu aceeaşi indiferenţă.

Îşi acoperi gura cu mîna delicată. Sfîşiată de îndoială îşi strînse ochii cu putere cînd îşi aminti de uşurinţa cu care îi înapoiase sărutările. Doamne! Probabil că în dimineaţa aceea era cuprins de sentimentul satisfacţiei de sine. Mai mult ca sigur că era încîntat de el însuşi. A putut cu uşurinţă s-o seducă... Nu!

Din nou îi veni să suspine şi o lacrimă îi aluncă din colţul pleoapelor închise, rostogolindu-se peste obrazul împurpurat, înainte de a-şi îngropa faţa în pernă.

Cum se întîmplase?

Nu-şi găsea nici un motiv de apărare, recunoscînd că nici nu o îndopase cu alcool, nici nu profitase de simpatia ei şi nici nu a fost forţată să se supună sărutărilor lui. Nici măcar nu o

ademenise cu vorbe de dragoste. El nu spusese nimic. Pur şi simplu venise la ea din întuneric ca să o mîngîie şi să o sărute, iar ea fusese mai mult decît doritoare să-i dea chiar mai mult decît ceruse.

Suspină din nou umilită cînd îşi aduse aminte cum fuseseră posedaţi sînii ei goi de gura lui lacomă. Nu! Buzele ei nu-i fuseseră furate cu lăcomie. Şi ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, de fiecare dată cînd făcea apel la memorie, dorinţa îi pricinuia dureri fizice.

Nu trebuie să mai zacă aici şi nu trebuie să-şi mai amintească de nimic. Ar fi mai bine să-l întîmpine cu o atitudine rezervată. Pentru el nu fusese nimic mai mult decît un joc urît, desfăşurat în întuneric. Nu va şti niciodată că pentru ea însemnase mult mai mult. Ridicîndu-se de pe canapea, îşi dădu seama că sînii ei erau încă goi. După căutări lungi, îşi descoperi tricoul în spatele canapelei.

Cu paşi uşori, se îndreptă spre uşă. Ascultînd cu atenţie, nu auzi nici un zgomot în casă. Ieşi din birou şi se îndreptă spre baia mică pe care o folosise cu o seară înainte. Se cutremură de ruşine cînd îşi aminţi cum o găsise Lance în acea poziţie jenantă, cu bluza ridicată. De fapt, orice gînd despre Lance Barrett îi aducea un val de senzaţii fierbinţi.

– O! Ai apărut, spuse Melanie cînd Erin ieşi din baie. Cumnata ei stătea în pragul biroului.

– Bună dimineaţa, îndrugă Erin, sperînd ca Melanie să nu descopere vreo urmă a vinovăţiei ei.

Se comporta ca o imbecilă! De fapt ce se întîmplase? Doar o mică aventură. Asta era tot.

Oamenii o făceau deseori. Ea nu era candidată la adulter. Încă.

– Am venit să te salvez, zise Melanie misterios. L-am convins pe Mike să te lase să vii sus să-ţi faci o baie bună. Apoi noi două vom lua micul dejun împreună.

– Cum rămîne însă cu generalul Barrett? Nu crezi că mă va descoperi?

– Poate că nu va descoperi, zise Melanie cu o voce suavă. Nu este acum aici. Haide, vino.

Melanie îi lăsă lui Erin doar atîta timp cît să-şi ia valizele din baie, oferindu-se să o ducă ea pe cea mai mare, înainte de a o tîrî pe scări şi a-i arăta dormitorul pentru oaspeţi, mic dar confortabil.

Avea mobilă din răchită albă, care contrasta în mod plăcut cu pereţii de culoarea merelor verzi. Cuvertura de pe pat şi perdelele erau presărate cu un motiv de margarete, ceea ce îi dădea o notă de veselie.

Într-un colţ se afla un scaun uşor, în dungi verzi şi albe.

– Ca să ajungi la baie, ia-o prin uşa aceea, spuse Melanie. Am verificat totul, dar dacă mai ai nevoie de ceva, strigă-mă.

– Mulţumesc, Melanie. E minunat, într-adevăr. Am să cobor cît pot de repede.

– Nu te grăbi din cauza mea, spuse Melanie.

– Nu mă grăbesc din cauza ta, mă grăbesc din cauza domnului Barrett.

Melanie chicoti, înainte de a închide uşa şi o lăsă pe Erin singură.

Baia era nemaipomenit de bună şi se simţi extraordinar în apa fierbinte, spumoasă şi parfumată. Se autoconvinse că nu făcuse nimic deosebit ca să arate bine în acea dimineaţă, dar părea că se preocupase de asta. Îşi uscă părul cu uscătorul, manevrînd cu îndemînare peria de păr, astfel încît buclele ei să dea impresia unei dezordini voite. Îşi alese o fustă de culoare kaki şi o bluză de bumbac ecosez, cu nuanţe deschise de bleu şi roşu. Pantofii ei marca *Bune Bag* erau glasé cu tocuri înalte de lemn.

Singura ei bijuterie în afară de un ceas de mînă de aur şi inelul cu diamant primit de la Bart, era o pereche de cercei de aur în urechi. Părea distantă, plină de ea şi perfect stăpînă pe sine.

În timp ce cobora scările, stăpînirea de sine dispăru cînd auzi vocea lui Lance Barrett venind dinspre bucătărie. I se opri un nod în gît şi în mod reflex, apucă balustrada cînd se împiedică.

– Hei, Lance, tu eşti acolo? Ea recunoscu vocea lui Mike.

– Mda.

– Te caută la telefon Charlie Higgins.

– Du-te imediat acolo.

Erin auzi paşi repezi în timp ce Lance se îndrepta spre camera de zi. Ce-i va spune oare în dimineaţa aceea? Dar ea, ce-i va spune lui? Nu-şi imaginã nici o clipă că el ar fi putut să uite clipele pe care le petrecuseră împreună în obscuritatea totală, în ciuda dorinţei lui contrarii. Cum ar fi putut să uite vreodată acele puţine momente preţioase în care trăise extazul total, culcîndu-se

cu un bărbat? Încă mai simţea urmele iubirii lui ca nişte replici ale unui cutremur intern.

Oricum trebuia să se întîlnească cu el, aşa încît putea foarte bine s-o facă acum. Coborî ultimele trepte ale scării şi apoi se aşeză nehotărîtă pe treapta de jos, de unde putea să vadă ce se întîmplă în camera de zi. Lance ţinea telefonul între bărbia lui despicată şi umăr.

Tocmai îşi nota ceva într-un carneţel. Sperase ca el să arate aşa cum arătase cu o zi înainte – pantaloni largi gri, cravată de culoare închisă, cămaşă albă, uniforma pe care o purtau toţi funcţionarii guvernamentali. Observă cu mirare că nu era aşa.

Lance avea doar o pereche de pantaloni scurţi de culoare albastră şi o pereche de pantofi uşori pentru alergări. Nimic altceva. Aplecat deasupra biroului, scriind pe hîrtia ce se umezea de la sudoare mîinii lui, se enervă din cauza ochelarilor care-i cădeau de pe nasul din care curgeau stropi de sudoare. Exasperat, îi luă şi-i trînti pe birou, continuînd să scrie furios.

Erin nu-şi dădu seama cîtă vreme stătuse acolo să-l privească, într-atîta era de fascinată de simetria perfectă a fizicului său. Acum înţelegea de ce avea o condiţie fizică atît de bună. Dacă alerga astfel în fiecare dimineaţă – şi după cum arăta, distanţa nu fusese mică – se dezvălua secretul acelui trup atît de bine întreţinut.

Picioarele şi braţele lui erau puternice şi musculoase. Umerii erau laţi şi mărgineau un piept puternic, acoperit cu un păr şaten deschis care

acum se ondulase în formă de inelușe umede. Fără rușine, ochii lui Erin coborîră spre toracele musculos și stomacul supt pînă la marginea de elastic a pantalonilor săi scurți.

– Nu, cred că trebuie să meargă, spunea el clar. Dacă voi mai avea nevoie de altceva, voi suna. Mulțumesc, Charlie. Îți rămîn îndatorat.

Închise telefonul și mai scrise ceva, timp de cîteva secunde, înainte de a se ridica.

Aproape că fugi cînd o văzu privindu-l de pe scară. Atunci ochii lui îi măsurară cu îndrăzneală trupul în sus și-n jos. O secundă ochii lor se întîlniră, iar Erin simți că i se taie respirația. Rămase uluită de nedumerire cînd îl văzu că el își întoarse rapid privirea de la ea. Unde-i erau glumele batjocoritoare și răutăcioase cu care se obișnuise?

Intră cu curaj în cameră și se așeză în fața biroului. În cele din urmă el își ridică ochii spre ea, cu o privire goală, inexpresivă.

– Te scoli devreme.

– Și tu la fel, spuse ea. Întotdeauna îți începi ziua astfel? întrebă ea, arătînd cu capul înfățișarea lui de om care a alergat.

– Da, în fiecare zi încerc să alerg cîteva mile.

De ce oare frazele pe care le rostea erau atît de abrupte? Nu se angaja în conversație cu ea, nu făcea decît să răspundă din politețe întrebărilor ei.

Ochii lui nu arătau nimic din ceea ce ea dorea să știe cu disperare.

– Nu era frig afară?

Ridicînd din umeri, i se puseră în mișcare

diverşi muşchi şi Erin se străduia cu greu să-şi dezlipească privirea de la pieptul lui.

– Uneori este, la început, dar mă încălzesc destul de repede. Aveam o jachetă. Am lăsat-o la uşă. Băieţii de peste drum mi-au spus că Mike are nevoie de mine.

Îşi şterse sudoarea de pe sprîncene cu dosul mîinii şi apoi încercă să se usuce de pantalonii scurţi. Se mişca automat, căci era evident că gîndul lui era în cu totul altă parte.

– Cred că eşti bucuroasă să afli că identitatea ta a fost confirmată.

Rosti aceste cuvinte cu detaşare, ca şi cum n-ar fi avut importanţă. Ea îl privi cu surprindere, dar liniile rigide ale feţei lui rămaseră intacte.

– Aseară l-am sunat la telefon pe un om de-al nostru din Houston care a mers exact la ţintă. Ceea ce nu a putut face aseară, va continua azi dimineaţă. Ştim tot ce este de ştiut despre tine, domnişoară O'Shea.

Faptul că i se adresa cu formulele oficiale, o răni profund. Aseară, chiar înainte de a se reîntoarce la scaunul lui, îi şoptise numele în întuneric, iar sunetul acestuia venind de pe buzele lui o emoţionase. El nici măcar nu-şi mai amintea.

– Ştim că gunoiul se ridică marţi şi vineri. Sper că n-ai uitat să-l scoţi afară înainte de a pleca.

Oare era o glumă? Nu credea aşa, deoarece el nu zîmbea. Şi de altfel nici nu se uita la ea. Ochii lui înconjurară camera, studiind la întîmplare primul obiect întîlnit. Dacă o privea şi pe ea totuşi, o făcea rapid şi scurt. De cînd venise în cameră,

ochii lor nu se întîlniseră nici măcar o dată.

– Desigur, eşti liberă să pleci, spuse el cu un ton indiferent.

De ce se purta el ca şi cum între ei nu s-ar fi întîmplat nimic? De ce nu zîmbea, nu o tachina şi nu o chinuia? De nu o ruga să-l ierte? De ce nu făcea *ceva?*

– Îmi pare rău dacă te-am supărat cu ceva.

Poate că dacă el nu ar fi rostit acea ultimă frază, ea ar fi plecat şi ar fi rămas uluită de bărbatul enigmatic pe care l-a întîlnit odată la San Francisco. Ceea ce o înfuria însă era modul în care o expedia. Uimirea ei se transformă în furie clocotitoare şi izbucni:

– Bănuiesc că tot ce ai făcut a fost în cadrul obligaţiilor de serviciu.

El îşi dădu imediat seama la ce făcuse ea aluzie, iar Erin observă imediat că furia ei era molipsitoare.

– Exact, preciză el.

Ieri se năpustise asupra lui pentru faptul că o tratase atît de abuziv, dar acesta nu fusese decît începutul. Nu-şi imagina cîtuşi de puţin ce degradare pusese la cale în privinţa ei. Privindu-l, ochii ei străluceau ca tăciunii aprinşi.

– Tu... începu ea.

– Doamna Lyman vă aşteaptă să luaţi micul dejun. A pregătit ceva deosebit, spuse Mike cu un zîmbet forţat, întrînd în cameră.

O oprise pe Erin să mai rostească epitetul pe care şi-l alesese cu grijă şi ea se simţi frustrată, pierzînd ocazia de a încînta urechile domnului

Lance Barrett şi de a-i zgudui indiferenţa de nepătruns.

– Nu ne aflăm aici ca să mîncăm, zbieră Lance către nefericitul Mike şi zîmbetul lui forţat dispăru sub privirea rece şi albastră.

– Nu, domnule, spuse el repede. Singura problemă este că a muncit ca să pregătească toate acestea şi a spus... Îşi muşcă buzele nervos. Lance continua să-l privească cu aceeaşi insistenţă. Îşi scoase şerveţelul de la centură şi întrebă: ai nevoie de mine, Lance?

Lance scoase o şuierătură, trecîndu-şi degetele prin părul care încă-i stătea frumos.

– Nu. Du-te şi ia-ţi micul dejun. Mă duc peste drum să mă spăl. Apoi trebuie să dau nişte telefoane la sediul central, dar dacă ai nevoie de mine, caută-mă. Termin totul într-o oră.

Acestea fiind zise, veni din dosul biroului şi ieşi furios din cameră, fără să privească în direcţia lui Erin. Ea rămase o clipă nemişcată, şocată şi furioasă, pînă cînd Mike spuse încurcat:

– Doamna Lyman vă aşteaptă. Cred că eu m-am cam săturat. Se intimidase din cauza atitudinii arogante a lui Lance.

Lance Barrett dădea naştere întotdeauna unui asemenea efect asupra oamenilor.

Melanie se dovedi a fi o bucătăreasă experimentată şi tot timpul cît Erin se delectă cu mîncărurile pregătite de ea, se gîndea la viitor. Nu ştia ce să facă.

Cu sau fără voie, intrase în viaţa fratelui ei, care se afla în mare încurcătură. El nu mai putea

fi ceea ce fusese mai înainte. Urma fie să stea în închisoare timp de mai mulţi ani, fie să suporte consecinţe asemănătoare, la fel de îngrozitoare. Ieri el nu însemnase pentru ea nimic altceva decît un nume pe un petic de hîrtie, o speranţă, o promisiune. Astăzi, devenise o persoană reală şi ea, care era unica lui rudă, nu putea să-i întoarcă spatele, tocmai acum cînd avea nevoie de ajutor mai mult ca oricînd.

Motivul pentru care dorea să-l găsească pe Ken era acela că tînjea după o familie. Se aşteptase să dea de căldură şi fericire, de ore pline de voie bună, în care ar fi putut să-şi depene amintirile. În loc de aceasta, dăduse peste o situaţie tragică. Oare din acest motiv putea să nege faptul că Ken Lyman era fratele ei? Rudele de familie sînt împreună atît la bine cît şi la rău. În situaţiile din urmă, obligaţiile pe care le ai sînt mult mai mari.

Începuse să o îndrăgească pe Melanie. Naivitatea şi gingăşia tinerei femei treziră afecţiunea protectoare a lui Erin şi se simţi obligată să stea cu ea şi să-i fie de ajutor în zilele grele ce urmau să vină.

Se hotărîse deja. Va rămîne la San Francisco.

În timp ce sorbea a doua ceşcuţă de cafea, se întrebă de ce nu simţise o uşurare pentru faptul că luase această importantă decizie. Poate din cauză că o îngrijorau felul cum i-ar fi mers afacerile? Nu se putea conduce o afacere în mod corespunzător dacă lipseai mult, mai ales cele în care clienţii simţeau nevoia să trateze direct cu

ea. Aceştia aveau încredere în părerile de expert ale lui Erin şi în excelentul ei gust imaginativ. Uneori, vroiau să-i ceară sfatul înainte de a accepta propunerea prezentată de vreunul din funcţionarii ei.

Oricum, nu lipsise decît cîteva zile de cînd începuse afacerea. Îşi educase bine personalul. Se vor descurca ei. Şi comparînd problemele care pot apărea uneori într-o paradă a modei, cu cele ale fratelui şi cumnatei ei, cele dintîi păreau cu mult mai banale şi mai superficiale.

Oare să fi fost de vină răceala care o separa de Bart, pentru înclinarea ei de a-şi oferi sprijinul Melaniei? Se va supăra pe ea pentru că stă în San Francisco. Se va jelui şi va insista ca ea să vină acasă, dar va înţelege pînă la urmă. Nu avea intenţia să-i povestească despre crima lui Ken, dar îşi va argumenta atît de bine motivele şederii, încît un bun om de afaceri ca Bart va înţelege că era recomandabil ca ea să rămînă acolo pentru a găsi rezolvarea problemelor care o reţineau.

Melanie sporovăia veselă, în timp ce se ocupa cu neplăcuta muncă de curăţare a bucătăriei după micul dejun. Insistase ca Erin să nu o ajute. Erin spera că dăduse răspunsuri corecte tuturor întrebărilor şi comentariilor lui Melanie, dar gîndurile i se învîrteau în jurul unei dileme. De ce vroia să rămînă pînă la găsirea lui Ken?

Ea ştia care era acest motiv dar nu vroia să-l admită. I se înfiripase undeva în minte şi refuza să-l scoată la lumină din colţul sigur în care-l ascunsese.

Lance Barrett.

Ea nu vroia să stea aici avîndu-l pe el în preajmă. Lui Erin nu i se întîmplase des să simtă că este trasă pe sfoară. Cu spirit practic, părinţii o învăţaseră să aibă încredere în ceea ce face; ea nu numai că nu a ocolit obstacolele, ba chiar le-a înfruntat. Atunci de ce se lăsase dominată de Lance noaptea trecută? Ar fi trebuit să i se opună cu toată forţa de care era capabilă atunci cînd a sărutat-o pentru prima oară. Ar fi trebuit să-i dea cîteva palme zdravene peste obraji, să-l strige pe Mike în ajutor, orice, numai să nu fi stat întinsă acolo şi să răspundă cu atîta căldură mîngîierilor lui. Ce o îndemnase să se poarte astfel?

Încă din liceu, se opusese avansurilor pe care i le făceau bărbaţii. Dar cu trecerea timpului era din ce în ce mai dificil să reziste, iar avansurile deveneau din ce în ce mai complexe. Dorinţa insistentă a lui Bart de a se culca cu ea era un exemplu în acest sens. Nu-i permisese nici unui bărbat să aibă un asemenea acces la ea. Excepţie făcînd bietul Joseph, desigur. A fost însă cu totul altceva.

Totuşi, atitudinea lui Lance în acea dimineaţă era înşelătoare. Abia stinsese lumina în birou, seara trecută, că începuse să vorbească despe viitorul lui Ken. Nu avea aerul că vorbea în calitatea lui oficială. Păruse preocupat. Sărutul lui era acela al unui amant înflăcărat. Corpul ei nu mai era străin pentru el. Îi rostise numele şoptit şi emoţionat, după interludiul fierbinte din întuneric.

În dimineaţa aceea, el revenise la acelaşi

comportament impersonal, strigînd-o cu vocea lui dictatorială „domnişoară O'Shea". Dar nu o dispreţuise. Nu arăta a om mulţumit de sine însuşi. Părea distrat şi preocupat. Nu putea înţelege. Chiar dacă ea nu-şi făcea iluzii legate de vreun interes romantic pe care el putea să-l aibă faţă de ea, se aşteptase totuşi la o altfel de reacţie din partea lui.

O enerva şi mai tare faptul că nu putea să-i uite sărutările. Deşi ceea ce se întîmplase părea să nu-l fi afectat pe el, avea însă efect asupra ei. Pînă în acea noapte, nu fusese niciodată cuprinsă de asemenea senzaţii. Suporta ea să stea în acelaşi oraş cu el şi să-l vadă ori de cîte ori venea să o viziteze pe Melanie? Era şi aşa destul de descumpănită de implicarea ei bruscă în viaţa lui Ken. Dacă s-ar fi lăsat atrasă de Lance Barrett, asta ar complica însutit lucrurile.

Întrebările şi argumentele alunecau şi se jucau în gîndurile ei, pînă cînd îi veni să ţipe. Şi totuşi nu ştia încă ce să facă.

După ce îi întîlni pe părinţii lui Melanie, se convinse de ce avea de făcut.

Cei doi sunară la uşă dimineaţa tîrziu. Lance nu se întorsese de peste drum, de aceea Mike se duse să deschidă uşa, după ce le verifică identitatea prin fereastra cu draperii a camerei de zi.

Frin, care stătea pe canapea răsfoind o revistă, îşi dădu seama că Lance o privise înainte de a deschide uşa. Şi-a amintit că ea aşteptase mult, pînă să-i răspundă.

Mike conduse cuplul în camera de zi şi

mormăi:

– Ar fi mai bine să-l chem pe Lance, înainte de a mă duce la telefonul roşu ca să vorbesc. O.K.! Puse telefonul la loc, apoi spuse: va veni imediat.

– N-am venit să-l vedem pe domnul Barrett şi nu-mi place faptul că nu-mi pot vizita fiica fără senzaţia că sînt chestionată de către omul acela!?

Femeia care i se adresase atît de aspru lui Mike părea obişnuită să facă ce vrea şi să nu se supună dorinţei nimănui. Cu un zîmbet trist, Erin se gîndi că, într-adevăr, Lance ar fi reprezentat un şoc pentru mama lui Melanie.

Era o femeie scundă care impunea reţinerea la petrecerile de cocktail. Pielea şi părul ei erau impecabil întreţinute. Rochia pe care o purta era obişnuită, dar Erin îşi dădea seama ce etichetă de casă de mode purta în interior. Preţul acesteia nu-ţi era la îndemînă, dacă nu era ceva obişnuit să ai şi să cheltuieşti mulţi bani; aşa cum părea să se întîmple cu doamna Charlotte Winslow.

Howard Winslow era la fel de îngrijit şi stereotipic ca şi soţia lui. Părul grizonat era frumos pierptănat pe capul de patrician. Chiar dacă n-ar fi ştiut ce profesie are, Erin ar fi putut să ghicească dintr-o privire. Costumul bleumarin închis, cămaşa albă şi cravata de culoare închisă indicau că venea probabil direct de la Banca al cărei preşedinte era. Siguranţa de sine, privirea fermă a ochilor şi ţinuta autoritară inspirau încredere şi siguranţă clienţilor băncii, că banii lor se aflau pe mîini bune.

Erin nu-i simpatizã deloc, chiar din primul

moment.

Melanie coborî scările sărind, cînd auzi vocea mamei ei şi zbură în cameră gîfîind emoţionată.

– Sincer, Melanie, aş vrea să mă laşi să-ţi programez o oră la coafor. Părul acesta lung şi neglijent este dezgustător. Trebuie să decazi în felul acesta numai din cauza isprăvii idioate a soţului tău?

Erin fu şocată de cuvintele doamnei Winslow. Cum putea o mamă să i se adreseze astfel copilului ei? Şi mai ales unui copil al cărui univers se zdruncinase.

– Îmi pare rău, mamă. În ultimul timp nu m-am prea gîndit la părul meu, se scuză Melanie, plină de remuşcări. Bună ziua, tată.

– Bună, Melanie. Ai vreo ştire de la Ken?

– Direct, nu, spuse Melanie misterios, zîmbind forţat spre Erin.

– Ce? întrebă doamna Winslow. A fost găsit? Avea toţi banii la el?

– Nu, nimic de genul ăsta, spuse Melanie abătută. Exuberanţa de mai înainte îi dispăruse complet. A venit cineva să-l vadă. Cineva foarte important. Arătă spre Erin, pe care cei doi veniţi nu se sinchisiseră să o salute, deşi ambii o văzuseră cînd intraseră în cameră.

– Aşadar... a fost singurul comentariu al doamnei Winslow, după ce o privi cu atenţie pe Erin cu ochi de gheaţă, de un gri inexpresiv.

– Ea este sora lui Ken, domnişoara Erin O'Shea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce Erin se ridică politicoasă pentru a-i saluta pe părinţii lui

Melanie. O privire fix, ca şi cum ar fi fost blestemată.

Fără să fi avut timp să rostească un sigur cuvînt, liniştea fu întreruptă de Lance care intră prin uşa din faţă. *Este într-adevăr extraordinar de frumos,* îşi spuse Erin în gînd, cînd acesta îşi făcu apariţia. Părul încă ud arăta că făcuse un duş cu puţin timp în urmă, faţa strălucitoare, cu pielea netedă, era proaspăt rasă. Erin simţi de partea cealaltă a camerei mirosul răspîndit de colonia cu care se parfumase, miros care-i era chinuitor de familiar.

Dintr-o singură privire rapidă el păru să înţeleagă situaţia. Îndesîndu-şi mîinile în buzunare cu un gest de nepăsare, se plimbă prin cameră.

– Bună ziua, doamnă Winslow, domnule Winslow. Ce căutaţi aici?

– Cred că este foarte clar, Barrett, rosti Howard Winslow scurt. De cîteva zile n-am mai auzit nimic de la tine şi doresc să fiu bine informat.

Lance îşi scoase încet mîinile din buzunare, iar Erin observă că îşi strîngea pumnii. Trupul său era încordat de neplăcere. Numai figura lui rămase într-o atitudine pasivă. Cînd vorbi, Erin fu surprinsă de nivelul tonului lui.

– Mai întîi, domnule Winslow, nu eşti în măsură să-mi „ceri" nimic. Nu banii dumitale sînt aceia care lipsesc, ci banii guvernului federal şi ai investitorilor din banca dumneavoastră. În al doilea rînd, am spus că vă voi ţine la curent în legătură cu evenimentele ulterioare. Nu s-a petrecut nici unul.

– De ce nu? interveni doamna Winsolw. Dumneata şi echipa dumitale n-ar trebui să aveţi dificultăţi în a găsi un singur criminal.

– Dacă vă referiţi la domnul Lyman, aş vrea să vă spun că nu este încă acuzat de nici o crimă. Tot ceea ce ştim este că s-a nimerit ca atît el, cît şi o mare sumă de bani să dispară în acelaşi timp. Dacă aş fi în locul dumitale, mi-aş alege cu grijă cuvintele, domnule Winslow. Nu poţi şti niciodată cînd se pot întoarce împotriva ta, lovindu-te.

La auzul spuselor lui Lance, Erin rămase atît de uluită, încît şi un fulg ar fi fost de ajuns să o doboare la pămînt.

Noaptea trecută nu-i spusese ei aproape contrariul? Îi apăra fratele în faţa acestor oameni răuvoitori, iar ei îi venea să-l sărute în semn de recunoştinţă. Dispreţul lui faţă de familia Winslow era la fel de puternic ca şi al ei. Întrucît el o privea peste capetele lor, văzuse acest lucru în albastrul ochilor lui.

Cu aceeaşi voce egală, spuse:

– Înţeleg că aţi cunoscut-o pe sora domnului Lyman.

Doamna Winslow respiră greoi, dar soţul ei îi arătă mai multă simpatie cînd spuse:

– Tocmai făceam prezentările cînd aţi intrat dumneavoastră. Trebuie să înţeleg că sînteţi rudă de sînge cu Ken? Credeam că nu are familie. Afirmaţia lui era plină de suspiciune.

Rudenia de sînge era importantă pentru aceşti snobi, se gîndi Erin, dar spuse calm:

– Da, domnule Winsolw, sînt sora lui Ken. Noi doi am fost adoptaţi de părinţi diferiţi, cînd eram copii. În momentul în care am aflat de existenţa lui, acum cîţiva ani, am început să-l caut. Doar cu cîteva săptămîni în urmă m-am convins, fără nici o umbră de îndoială, că Ken Lyman este fratele meu. Ieri am venit aici pentru a-l întîlni.

În mod involuntar, ochii ei se îndreptară în direcţia lui Lance care continua să o privească. Cine altcineva putea să mai simtă curentul ce părea că vibrează între ei?

– Am fost îngrozită cînd am aflat de la domnul Barrett în ce necaz a intrat Ken.

– Eu nu pot spune că am fost îngrozită cînd am aflat de la... şi doamna Winslow se întrerupse îndreptîndu-şi ochii ameninţători spre Lance. N-am fost surprinsă nici cînd a dispărut, spuse cu un ton mai blînd, deşi plin de venin. Nu am avut niciodată încredere în el. Niciodată, din ziua în care l-am văzut pentru prima dată.

– Mamă, te rog, nu vorbi în felul acesta despre Ken. Este ginerele tău...

Vocea lui Melanie vibra, iar buza de sus îi tremura. Erin îşi înfrînă pornirea de a merge spre ea şi de a o proteja de părinţii ei, cărora le plăcea să insulte permanent.

– Nu este vina mea că vorbesc aşa, continuă femeia în aceeaşi manieră. Ochii i se micşorară în timp ce-şi privea fiica şi-şi îndrepta spre ea degetul arătător, într-un gest de dojană. Ţi-am spus că-ţi vei blestema ziua în care te-ai căsătorit cu el. Şi am avut dreptate. Şi vei regreta acest

lucru pînă la sfîrşitul zilelor tale, indiferent de ce i se va întîmpla acum.

Apoi, doamna Winslow îşi privi fiica direct.

– Nu numai că era prea bătrîn pentru tine, dar nu ştiam nimic despre familia lui sau despre părinţii lui. Sînt de părere că ceea ce a făcut el de curînd a dovedit că am avut dreptate.

Erin nu putea să creadă că ceea ce auzea este adevărat. Cum era posibil ca cineva să fie atît de grosolan? Nu-şi dădeau seama cît de însultătoare erau cuvintele lor? Avea de gînd să le-o spună!

Tocmai se pregătea să înainteze spre cei doi şi să protesteze, cînd Lance o opri.

Spuse grăbit:

– Dacă nu te superi, fii drăguţă şi amînă această discuţie de familie pentru altă dată. Avem alte treburi, doamnă Winslow, nu mă face să-ţi spun să nu mai vii pe aici. Dacă doamna Lyman vrea să te vadă, n-are decît să te viziteze la domiciliul tău.

– Vrei să insinuezi că n-am voie să-mi vizitez fiica? întrebă Howard Winslow, mirat de atîta insolenţă.

– Da. Nu vreau să intre prea multă lume aici, ceea ce ar putea să-i îndepărteze pe cei care ar dori să-i furnizeze doamnei Lyman unele informaţii de care am avea noi nevoie.

– Ei bine, niciodată!

Lance nu o băgă în seamă pe Charlotte, ca şi cum nici n-ar fi început să vorbească.

– Am împuterniciri totale de la poliţia din San

Francisco. Dacă mai vii din nou pe aici, voi apela la poliţişti şi te vor da afară, chiar cu forţa, dacă este necesar. Plecaţi. Chiar acum.

Ţinuta şi atitudinea lui erau poruncitoare. Mike, care tăcuse şi nu participase în nici un fel la întreaga scenă, intră acum în acţiune şi se postă în spatele soţilor Winslow ca şi cum ar fi intenţionat să-i dea afară.

Charlotte se ridică şi-l privi cu dispreţ total, ochii ei de oţel aruncară apoi priviri ucigătoare spre Lance şi porni spre uşă.

Soţul o urmă cu aceeaşi atitudinea dispreţuitoare. Cînd ieşiră, trîntiră uşa atît de tare, încît ferestrele de sticlă zdrăngăniră.

Erin auzi cum Lance rosti cuvinte îngrozitor de obscene la adresa celor plecaţi. Cu paşi grăbiţi, Mike ieşi din cameră, îndreptîndu-se spre bucătărie. Melanie alergă spre Erin.

– Erin, îmi pare atît de rău. Mă simt îngrozitor pentru faptul că te-au insultat astfel. Nu ştiu de ce au fost atît de josnici! Şi felul în care au vorbit despre Ken, a fost pur şi simplu, pur şi simplu... Izbucni în lacrimi şi alergă sus pe scări.

Erin aruncă o privire spre Lance, dar el nu o observă. Stătea la birou, sprijinindu-se în coate, cu faţa ascunsă în mîini. Alergă atunci după Melanie.

O găsi pe tînăra femeie trîntită în pat şi plîngînd ca o adolescentă dezamăgită de prima ei iubire. Erin o consolă cu cuvinte care-i veneau de la sine. Era sigură că nimic din ceea ce-i spunea nu avea sens, dar orice ar fi spus părea că o

ajută pe Melanie. Aceasta îşi ridică privirea neîncrezătoare spre Erin.

– Mi-ai spus că vei sta cu mine pînă-l vor găsi pe Ken? Îşi suflă nasul şi şi-l şterse cu dosul palmei.

– Dacă aşa vrei tu, voi sta, Melanie.

– Da, Erin. Am nevoie de un prieten care să mă înţeleagă cît de îngrijorată sînt pentru Ken.

– Voi sta cu tine atîta timp cît vei avea nevoie de mine. Se emoţionă, cînd văzu ce bucurie şi uşurare exprimă faţa înlăcrimată a lui Melanie.

– Îmi voi găsi o cameră la hotel şi nu va trebui decît să mă suni la telefon ca să mă găseşti.

– Nu, Erin. Vreau să stai aici, cu mine. Vei locui în camera de oàspeţi. Te rog, stai aici. Te rog.

În timp ce se gîndea la propunerea lui Melanie, Erin îşi muşcă buzele. A sta sub acel acoperiş, însemna ca legăturile ei cu Lance să devină constante şi tot mai strînse, dar Melanie avea întîietate în raport cu dorinţa ei clară de a-l evita. După ce văzuse cum o tratau pe Melanie proprii ei părinţi, Erin îşi dăduse seama mai mult ca niciodată cît de singură se simţea cumnata ei.

– S-a făcut, zise ea, încercînd să nu arate nici un pic de reţinere.

Melanie începu să facă planuri despre ce ar trebui ele să facă, dar Erin o îndemnă să se întindă în pat şi să se odihnească. Adormi imediat, respirînd uşor.

Cînd coborî în camera de zi, îl găsi pe Lance singur. Acesta îşi ridică ochii de pe biroul plin de hîrtii. În sfîrşit, ochelarii lui îi stăteau corect pe nas şi nu mai atîrnau în vreo altă parte a capului, ca un obiect care nu-şi găsea locul corespunzător.

– Melanie se simte mai bine? întrebă el.

Erin se învîrti prin cameră pînă cînd se trînti pe un scaun ce se afla în partea opusă a biroului.

– Da, deşi mă minunez cum este posibil aşa ceva. Astăzi am aflat că există mai multe feluri de a-ţi jigni propriii copii. E un miracol că Melanie este încă întreagă la minte.

– Ai dreptate. Am pierdut tot atîta timp cu părinţii ei cît am cheltuit ca să ne facem meseria. Aproape că rîse de cuvintele lui lipsite de coerenţă. Voi încerca să-i ţin departe de ea, pînă ce nu vom isprăvi totul.

– Bine, zise Erin.

Tăcură amîndoi, încercînd cu disperare să nu se privească. Erin ştia din experienţa ei că nu era bine să-ţi laşi sentimentele să ţi se vadă pe chip. De aceea încerca să se stăpînească cît mai bine. Acest lucru era deosebit de periculos avînd în vedere că Lance era atît de rece.

După ce îşi plimbă ochii prin cameră de mai multe ori, el spuse:

– Să-mi zici cînd vrei să pleci şi-l voi ruga pe Mike să se ocupe de biletul tău de avion, dacă nu l-ai cumpărat încă. De asemenea am să-l pun să te conducă la aeroport.

– Mulţumesc pentru amabilitate, domnule Barrett, dar nu am de gînd să plec.

Capitolul șase

Cuvintele ei îi răsunară în urechi şi avură efectul unui trăsnet asupra capului său. Se dojeni pentru valul de bucurie care-l invadă. Mare parte din noapte şi toată ziua se blestemase pentru ce făcuse seara trecută. Fusese un lucru incredibil de stupid şi el ştia că este aşa.

Era posibil să justifice primul sărut, poate. Încercase astfel să descopere fără întîrziere o persoană suspectă pentru a vedea cît de departe mergea cu minciuna. Dar seara trecută, totul se datorase unui singur lucru: pofta trupească.

Îşi pusese în gînd ca„atunci cînd o va vedea la lumina zilei, se va întreba singur de ce o dorise atît de mult seara trecută. Dar nu era aşa. În momentul în care o văzuse în dimineaţa aceea, aceeaşi dorinţă îl invadase, contractîndu-i muşchii şi făcînd să i se pară hainele prea strîmte.

Acum în timp ce o privea, se regăsea în ochii aceia îngrozitor de negri, iar sîngele-i gonea atît de tare prin vine, că-i venea să sară peste birou, s-o strîngă în braţe şi s-o sărute pînă rămînea fără suflare. Vroia să-i simtă din nou gustul buzelor, să se minuneze încă o dată de ţesătura fină a pielii ei, să vadă la lumina zilei ceea ce mîngîiase şi sărutase în întuneric.

Vroia să audă din nou acel sunet adînc şi rotund care-i venea din gît, atunci cînd îi săruta sînii. Nici un sunet nu fusese repetat, sau convenţional, ci fusese spontan şi inconştient.

Era nebunie curată! Ce se întîmplase cu impersonalitatea lui rece, cu obiectivitatea lui de invidiat? Iubeşte-le şi pleacă, domnule Barrett.

Aproape se convinsese că un sărut pasionat, o explorare senzitivă sînt suficiente, dar nu fusese aşa. Într-adevăr, nu fusese destul pentru el. O dorea în totalitate cu o disperare pe care nu o mai simţise din adolescenţă. *Este imposibil, Barrett! Imposibil.*

De fiecare dată cînd îi revenea involuntar în minte, se consola cu ideea că în curînd va fi departe şi va putea începe să acţioneze din nou ca o fiinţă umană raţională. Acum îi anunţă că nu mai pleacă. Fir-ar să fie! Ea nu pierdea nici o

ocazie ca să-l sfideze. Oare ce-l făcea să creadă că acum va fi blîndă şi ascultătoare?

El sări de pe scaun.

– Ei, drăcie, domnişoară O'Shea.

Nu se aşteptase deloc la o reacţie atît de puternică din partea lui şi o clipă nu făcu altceva decît să-l privească cu ochi mari, întrebători, cu gura întredeschisă de mirare. Nici nu-şi imagina cît de feminină şi lipsită de apărare era.

Apoi şocul se transformă în furie, se ridică, se sprijini de birou şi-i spuse direct în faţă:

– Nu voi pleca. Cumnata mea are nevoie de mine. Şi tu ai recunoscut aceasta acum cîteva minute. Ce obiecţii ai împotriva şederii mele aici cu ea, domnule Barrett?

– Sînt prea numeroase ca să poată fi spuse.

– Dar nu ai nici o obiecţie serioasă, îl acuză ea.

– Nici nu am nevoie! urlă el, luîndu-şi ochelarii de pe nas şi trîntindu-i pe birou. Dacă eu am spus să nu stai, nu stai. Le-am vorbit serios şi soţilor Winslow şi acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, domnişoară O'Shea.

Ea stătea în picioare, cu braţele încrucişate pe piept şi bărbia trasă, în semn de provocare.

– Poţi să mă ameninţi cît vrei, domnule Barrett, dar nu mă intimidez uşor. Dacă ai chema poliţia să mă scoată de aici, aş ţipa pînă nu aş mai putea. Crezi că s-ar potrivi cu starea de spirit a lui Melanie? M-am ataşat foarte puternic de ea. Ai în mîinile dumitale două femei isterice. În afară de asta, eu mai sînt şi sora lui Ken. În mod automat, acest lucru îmi conferă dreptul de a fi aici.

Îl învinsese! Ştia că ea cîştigase, după felul cum el se răsucea pe călcîie, cum îşi înnoda cravata şi cum se plimba spre fereastră. Suficient de deşteaptă ca să nu-l preseze cu punctul ei de vedere, ea aşteptă ca el să vorbească.

– Dacă vei face ceva care să pericliteze reuşita acestei operaţii, vei pleca imediat. Mai era încă cu spatele la ea şi, pentru că ea nu-i răspunse, se întoarse ca s-o privească în faţă. Ea aprobă cu un gest al capului.

– Ţine-i de urît doamnei Lyman, distrage-i atenţia de la bărbatul ei şi ţine-te departe de mine.

Îngîmfarea lui arogantă o înfurie, dar îşi reţinu limba ascuţită.

– Aşa intenţionez să fac, spuse ea, cu un aer distant.

– Cum rămîne cu Billy Bob sau cum l-o chema? Nu-ţi va cere să te întorci la Houston?

Făcu un efort deosebit ca să-şi înfrîneze furia. El ştia al naibii de bine cum îl chema pe Bart. Nu-i scăpa şi nici nu uita nimic.

– Bart, spuse ea cu un ton caustic. Apoi: da, va fi îngrijorat. Va trebui să le dau telefon şi lui şi colaboratorilor mei ca să le explic că voi sta aici o perioadă de timp. Îşi ridică ambele mîini ca să-l oprească s-o întrerupă. Nu-i voi spune motivul. Respiră adînc.

– Dacă asta-i tot, generale, aş dori să mă întorc la baracă.

Buzele ei se strînseră într-o linie subţire, dar ochii lui reci o intimidau atunci cînd o priveau cum

se plimba furioasă prin cameră, cu paşi mari.

– Poate că totul ţi se pare un joc, domnişoară O'Shea, dar te asigur că nu este. Nu voi tolera nici o obrăznicie din gura ta isteaţă.

Ochii lui îi priviră buzele cu intenţia de a accentua atitudinea poruncitoare, dar în loc de aceasta, privirea dură i se muie, transformîndu-se în rugămite dureroasă. Erin observă că-şi deschide şi închide palmele aşezate pe lîngă corp. Ochii lui se uitară la buzele ei, la nas, la obraji, la ochi. Sub privirea lui aprinsă ea se topi.

Momentul era atît de încărcat de tensiune şi dorinţă sexuală suprimată, încît amîndoi tremurau, asaltaţi de emoţie. Fiecare îşi amintea cu claritate un incident care fusese uitat, dar care era cu atît mai preţios din cauza naturii lui prohibitive, secrete.

În cele din urmă, Lance îşi desprinse ochii de la faţa ei şi, înjurînd, se reîntoarse la birou, trîntindu-se pe scaun.

– Poţi începe chiar acum să mă laşi singur. Am de lucru.

Ea nu-i răspunse, dar părăsi camera. Dacă s-ar fi întors, nu i-ar fi scăpat dorinţa încărcată de durere pe care o exprimau ochii lui în timp ce o urmăreau.

Fusese extraordinar de simplu pentru ea să se acomodeze cu obiceiurile casei. Folosi extensia telefonică din dormitorul lui Melanie, pentru a lua

legătura cu *Spotlight,* aşa cum promisese să facă.

– Bună ziua, aici *Spotlight*, răspunse o voce clară.

Erin rîse.

– Uitasem de diferenţa de fus orar. În Houston este după-amiază, nu-i aşa?

– Bună, necunoscuto! chicoti Betty, secretara ei. Ai găsit pe cine căutai? o întrebă ea emoţionată.

Chiar înainte ca Lance să-i fi atras atenţia că nu trebuie să discute cu nimeni despre dispariţia lui Ken, ea se decisese să nu-şi încarce prietenii cu problemele ei.

– Da, răspunse ea, l-am găsit. Sau cel puţin am găsit-o pe soţia lui, care m-a întîmpinat cu braţele deschise. Ken a plecat pentru cîteva zile.

– Vrei să spui că el încă nu ştie despre tine?

– Nu, nu ştie. Vrem să-i facem o surpriză, schimbă Erin subiectul. Ce mai este pe acolo? Vreo catastrofă importantă despre care ar trebui să aflu?

– Nu. Doar cîteva lucruri fără importanţă pe care le-am rezolvat. Odihneşte-te şi distrează-te cît mai bine.

– Betty, s-ar putea să stau aici mai mult decît am estimat. Vreau ca tu şi ceilalţi să vă ocupaţi de afaceri ca şi cum eu aş fi acolo. Sînt convinsă că poţi. Dar dacă ai vreo întrebare sau dacă apare ceva deosebit, sună-mă.

Betty făcu o pauză înainte de a întreba:

– Eşti sigură că totul e-n regulă?

– Da, sînt sigură, minţi Erin.

Îi dădu numărul de telefon al lui Melanie şi după ce întrebă cum era timpul şi cum se simţea toată lumea, închise telefonul.

În timp ce-şi despacheta bagajele în dormitorul de oaspeţi, se întrebă din nou dacă ceea ce făcea era bine. N-ar fi oare mai bine să se întoarcă la munca şi viaţa ei de la Houston şi să uite tot ce s-a întîmplat de la venirea ei în San Francisco?

Nu, îşi scutură ea capul, dezaprobator. Nu putea să-l părăsească pe fratele ei şi pe Melanie, acum cînd tocmai îi găsise. Îi făcuse o promisiune cumnatei ei şi intenţiona să şi-o onoreze, fără să ţină seama de neplăcerile cu care se confrunta din această cauză, incluzîndu-l pe Lance Barrett.

Restul după-amiezei şi l-a petrecut în compania lui Melanie, vorbind ore întregi despre Ken. Melanie ştia destul de multe lucruri despre viaţa lui de dinainte de a se cunoaşte şi Erin îşi dădu seama că probabil au avut o căsătorie foarte fericită. Dar aceasta se bătea cap în cap cu faptul că el furase bani, abandonînd-o fără să lase un cuvînt. Era prea complicat pentru ea să înţeleagă ce se întîmplase.

Se plimbară prin curtea casei şi prin grădină. Melanie avea dreptate să fie mîndră de grădina ei pe care o cultivase cu grijă. Îi arăta lui Erin fiecare arbust, explicîndu-i cînd l-a curăţat de crengi, cînd l-a stropit cu substanţe fertilizante, cum l-a udat. Erin observă că trebuie să fie un adevărat spectacol primăvara cînd totul înflorea, iar Melanie rîdea fericită.

Pe Erin o mira faptul că tînăra femeie care se născuse în mare lux, se ocupa cu plăcere de gătit, de întreţinerea casei şi a grădinii, neîmpărtăşind stilul de viaţă al părinţilor ei, iubitori de cluburi şi petreceri.

Pentru masa de seară din acea zi, Melanie făcu o delicioasă budincă pe care o mîncară, în bucătărie. Lance şi Mike refuzară cu delicateţe invitaţia lui Melanie, dar aceasta protestase spunînd că pregătise prea multă mîncare pentru numai două persoane.

Erin nu-l mai văzu pe Lance pînă a doua zi dimineaţa tîrziu, şi atunci din întîmplare. Nu reuşea să-şi tragă fermoarul de la spatele rochiei de jerse de lînă pe care o îmbrăcase. Ţesătura moale se prinsese în dinţii fermoarului şi oricum făceai, fermoarul nu se trăgea. Era pe punctul de a o ruga pe Melanie să o ajute cînd se ciocni de Lance care cobora scările în hol.

– Vai! exclamă ea încurcată şi surprinsă şi se lipi de perete, conştientă că spatele-i era gol.

– Bună! spuse el, la fel de surprins ca şi ea de întîlnirea lor neaşteptată.

– Bună.

– Am urcat aici ca să înlocuiesc un bec pentru doamna Lyman.

– Aha! Erin se simţi caraghioasă aşa cum stătea cu spatele lipit de perete, dar nu se putea mişca fără ca umerii rochiei să nu-i cadă, ceea ce ar fi pus-o într-o situaţie neplăcută. Îi era frică să nu-i alunece în josul braţelor.

– E în bucătărie, spuse Lance, fără nici o

legătură. Nedumerirea îi făcea şi mai pronunţată linia verticală dintre sprîncene.

– O să mă duc jos în bucătărie să o întîlnesc acolo. Cu permisiunea dumneavoastră, ea şi cu mine vom ieşi la o plimbare în această după-amiază. Vrea să mă ducă la *„Cheiul pescarului"*.

– Vrei să faci o plimbare prin împrejurimi? întrebă el batjocoritor.

– Nu, nu vreau! ţipă ea enervată. Dar Melanie vrea să mă ia. Îi va face bine să iasă puţin din această casă sumbră, a cărei atmosferă nu încerci deloc să o îmbunătăţeşti.

– Nu am venit aici în calitate de bufon de curte. Ai uitat cumva motivul foarte serios pentru care mă aflu aici?

Ea îşi regretă imediat accesul de furie. Probabil că el are în cap milioane de mărunţişuri, avînd în vedere că telefonul roşu din camera de zi suna încontinuu. Nu era cazul ca ea să-i mai sporească grijile.

– Nu. Sigur că nu am uitat, spuse ea cu umilinţă. Putem să plecăm?

– Da, oftă el cu resemnare.

Îşi ridică ochii spre el şi fu reţinută de magnetismul ochilor săi care priveau fix într-ai ei. Impulsul trecător de a-i atinge despicătura din barbă fu oprit la timp. Dar nu reuşea să-şi stăpînească bătăile nebune ale inimii. Îşi întoarse privirea de la el şi coborî o treaptă a scării, cînd aerul rece din spate îi aminti de fermoarul care nu mergea. Se lipi din nou de perete.

– Ce naiba se-ntîmplă cu tine? întrebă el.

Nu avea nici un sens să face pe neştiutoarea. Îi va explica de ce se purtase ca o proastă. N-ar fi scăpat de el dacă nu proceda aşa.

– Am probleme cu fermoarul. Tocmai vroiam să o rog pe Melanie să mă ajute.

Un zîmbet răutăcios apăru în colţul gurii lui. Zîmbi leneş şi-şi sprijini şi el spatele de perete, la cîţiva centimetri de ea. Cu vocea lui seducătoare, spuse tărăgănat:

– Ea e ocupată. În schimb eu sînt disponibil, vreau şi pot s-o fac.

– Nu.

– Hai să vedem care este problema.

Înainte ca ea să se poată împotrivi, o întoârse spre el. Roşi puternic la gîndul că el se uita la spatele ei gol. Întrucît rochia era căptuşită în întregime, nu purta furou. Pielea spatelui ei era goală, neavînd decît bretelele subţiri din satin ale sutienului.

Ea se cutremură cînd mîinile lui alunecară în interiorul rochiei şi cînd le simţi la curbura şoldului, chiar sub linia taliei. Îi simţi degetele calde pe piele.

O clipă lungă, nici unul nu se mişcă şi în liniştea deplină nu-şi auzeau decît bătăile inimilor. La început, Erin crezu că doar îşi imagina mişcarea senzuală a degetelor lui, dar acestea deveniră foarte reale cînd le simţi pe pielea goală a pîntecului ei. O mînă îi rămăsese pe piept, aproape... aproape.... agonizator de aproape de sîni. Celalată alunecă sub marginea slipului, mîngîindu-i buricul cu gesturi delicate.

Nu o atinge, îşi ordonă Lance, dar mîinile refuzau să-l asculte. *Este o nebunie. Logodnicul ei e bogat ca un Cresus iar tu...* Dar, Doamne, ea se simte minunat. *Nu te chinui astfel.*

Ezitînd, îşi puse iarăşi mîinile în poziţia lor de dinainte de incursiunea încîntătoare.

– Vino puţin mai jos, spuse el cu vocea înecată. Ea coborî două trepte spre el şi simţi cum el încerca prin mişcări stîngace să scoată materialul din zimţii fermoarului. În cele din urmă simţi că reuşise.

Degetele lui nu păreau obişnuite să ridice fermoarul şi să-i închidă rochia la spate.

– Mulţumesc, spuse ea repede, după ce el reuşi să-l tragă pînă sus.

– Stai o clipă, spuse el, punîndu-i palmele pe umeri şi încercînd s-o reţină. E o copcă aici.

O trase spre el şi se aplecă peste ceafa ei ca să vadă mai bine ineluşul şi să nimerească să pună cîrligele.

Îi simţea degetele calde pe gît şi respiraţia lui proaspătă îi răsfiră buclele de pe ceafă.

Cu degetele de la mîini el îi încercui gîtul delicat şi făcu ceva hipnotic cu degetele mari ale mîinilor. Ea se legănă uşor, înainte de a se lăsa în voia simţurilor şi de a se sprijini de el. În mod inconştient îşi împinse fundul spre coapsele lui. Simţi o presiune puternică în pulpele picioarelor.

Buzele lui îi mîngîiau urechea în timp ce o întreba uşor:

– Miroşi întotdeauna atît de minunat? Cu o mînă o mîngîie sub braţ, apoi coborî spre talie şi

spre pîntece, acoperindu-l complet.

O trase spre el cu gesturi delicate, dar ferme.

Mai mult simţi decît auzi răsuflarea lui şuierătoare împreună cu o puternică împunsătură. *Doamne,* se gîndi ea, *n-ar trebui să...*

– Erin, nu eşti gata încă? strigă Melanie de jos, cu un ton strident.

Erin şi Lance se despărţiră brusc. Erin încercă să se aranjeze puţin, răspunzînd întretăiat.

– Eu... da, cobor imediat.

– Perfect, te aştept în maşină, îi răspunse Melanie.

Obrajii lui Erin se înroşiră şi, fără să-l privească pe Lance, murmură cu privirea în pămînt.

– Mulţumesc.

În mod conspirativ, el se aplecă, îşi lipi buzele de urechea ei şi îi şopti:

– Plăcerea a fost de partea mea.

Ea coborî în fugă scările.

Altădată, Erin ar fi fost încîntată de agitaţia cosmopolită, de viaţa care pulsa pe Cheiul pescarilor. Împreună cu Melanie, hoinări pe chei, atentă la imaginile unice, la sunete şi mirosuri. Melanie reliefa punctele mai importante de interes. Erin se înfioră cînd văzu insula Alcatraz, care era pustie. Pereţii ei aspri şi ameninţători ieşeau din apele albastre ale golfului ca un adevărat şi ameninţător monstru marin. Podul *Golden Gate* avea proporţii impresionante chiar

văzut de la distanţă. Melanie povestea o grămadă de lucruri despre el ca un adevărat ghid turistic.

Nu rezistară mirosurilor apetisante ale vînzătorilor ambulanţi şi cumpărară creveţi scoşi chiar atunci din recipientele cu apă fierbinte şi ambalaţi în pahare de hîrtie. Mîncară cu poftă şi nu se săturară, de aceea îşi mai cumpărară încă cîte o porţie. Deplînseră faptul că se răsfăţaseră prea mult, dar acesta nu era decît începutul.

Melanie o trase pe Erin pe trotuarul abrupt spre Piaţa Girardelli. Se plimbară prin magazinele pitoreşti şi deşi se săturaseră de creveţi, mai luară şi cîte o prăjitură de ciocolată la *Old Chocolate Manufactory.*

Erin se simţea atît de umflată, că nici nu mai putea să respire. Dacă va mai sta mult în San Francisco, va fi de-a dreptul dolofană cînd se va întoarce acasă.

– Crezi că ar trebui să mă întorc ca să-mi cumpăr rochia aceea? o întrebă Melanie savurîndu-şi ultima înghiţitură de prăjitură. Erin o convinsese pe Melanie să probeze o rochie care-i atrăsese privirea într-unul din micile magazine în care intraseră.

– Parcă ar fi fost făcută anume pentru tine, draga mea, o încurajă ea să o cumpere, după care începură să chicotească.

– Bine, zise Melanie ridicîndu-se de la mica masă rotundă din Piaţa Girardelli. Mă voi duce s-o cumpăr. M-ai convins.

Străbătură mulţimea de cumpărători şi de vizitatori către micul magazin. Atenţia lui Erin se

îndreptă către o trupă de actori de stradă şi îi spuse lui Melanie:

– Nu te superi, te-aş aştepta aici ca să privesc puţin spectacolul.

– Bine. Mă întorc imediat, spuse Melanie, după care se pierdu în mulţime.

Erin fu atît de captivată de bufoneriile pline de talent ale actorilor că nu-l băgă în seamă pe bărbatul care stătea lîngă ea decît în momentul în care acesta spuse:

– Sînt foarte buni, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea către o figură prietenoasă, care era inconfundabil britanică după culoarea roşcovană.

– Într-adevăr, sînt foarte talentaţi, spuse ea zîmbind.

– Eşti originară din San Francisco? întrebă el folosind aceleaşi propoziţii scurte.

– Nu, locuiesc în Houston, Texas. Dumneavoastră păreţi a fi turist, ca şi mine, spuse ea.

El rîse.

– Recunosc că ai dreptate. Se pare că este evident, ca şi pentru dumneata, de altfel.

– Unde locuieşti? îl întrebă Erin.

– La Kent. De fapt, aceasta este a doua mea excursie în... colonii. Rîse din tot sufletul şi rîse şi Erin.

– Aceasta este totuşi prima mea excursie în California, şi eu...

Fu întrerupt brutal de cineva care îşi băgă coatele între ei şi care prinzînd cu putere braţul lui Erin, spuse:

– Scuzaţi-ne, domnule.

Era vocea lui Lance, cît se poate de aproape.

Erin nu apucă să-i ureze englezului să aibă o excursie cît mai frumoasă, că Lance o tîrî prin mulţime. Ea murmură scuze în timp ce-şi croiau drum, remarcînd că mai mulţi oameni le aruncau priviri piezişe. Gesturile lui Lance nu erau manierate, dar nu-i păsa ce credeau oamenii despre el. Cînd o scoase din mulţime, o întrebă furios:

– Unde naiba ai fost? Unde este doamna Lyman? Cine naiba era bărbatul cu care ai vorbit?

La fiecare întrebare, el îi strîngea braţul cu şi mai multă forţă, pînă cînd ea aproape că strigă de durere.

–N-am de gînd să-ţi spun nimic pînă nu-mi dai drumul la braţ, spuse ea.

El privi la mîna care o strîngea ca şi cum ar fi realizat abia atunci că-i ţinea braţul. Îi dădu drumul imediat.

– În regulă, unde este doamna Lyman?

– Este la un magazin ca să-şi cumpere o rochie, îi explică Erin, frecîndu-şi braţul ca să repună sîngele în circulaţie. A probat-o mai devreme şi s-a întors chiar acum ca s-o cumpere. O aşteptam acolo.

– Cine era bărbatul cu care te distrai aşa de bine? Avea o privire şi un ton rece.

Ochii negri ai lui Erin scăpărară de enervare şi spuse:

– Nu ştiu! Nu era decît un bărbat drăguţ şi prietenos. Cineva care nu seamănă deloc cu tine,

adăugă ea cu răutate.

– Încetează cu sarcasmul, domnişoară O'Shea. Grosolănia mea este rezulatul îngrijorării de care am fost cuprins. Sînt cîteva ore bune de cînd aţi plecat! Apoi, cînd m-a sunat Clark şi mi-a povestit că v-a pierdut urma în mulţime...

– Ai pus să fim urmărite? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă. După toate...

– Doar ca s-o protejez pe doamna Lyman.

– E oribil. Erin o văzu pe Melanie apropiindu-se de ei, în timp ce vorbea cu un bărbat care era la fel de şters la Mike. Acesta părea trist.

– Am găsit-o, îi spuse el lui Lance în mod inutil.

– Bine. Mulţumesc, spuse Lance sec.

Erin îl compătimi pe tînăr cînd observă privirea critică a lui Lance.

În timp ce toţi patru îşi croiau drum spre maşina lui Erin, Melanie păru să nu observe starea de tensiune care plutea în aer.

– Am parcat peste drum. Vă însoţim acasă, spuse Lance, în timp ce deschise portierele maşinii pentru a conduce.

– Bine, domnule. La ordinele dumneavoastră domnule. Îl salută batjocoritor, ramarcînd aerul de satisfacţie îngîmfată de pe faţa lui încruntată şi furioasă, în timp ce-i trînti portiera maşinii.

Se gîndi să i-o plătească, rugînd-o pe Melanie să o conducă acasă pe ruta cea mai lungă. Aceasta cuprindea strada Lombard, cea mai îngustă din lume, avînd şapte cotituri una după alta. Mercedesul le parcursese cu uşurinţă. Maşina pe care o conducea Lance nu era însă la

fel de bună.

Cînd simţi primele dureri în stomac, Erin se gîndi că trebuie să plătească pentru faptul că mîncase atît de mult în acea după-amiază. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Lance nu-i uşurase în nici un fel digestia. Cînd se duse la culcare, se simţea îngrozitor de obosită şi nu-i pomeni nimic lui Melanie despre durerea ei de stomac.

Se aşeză în pat, încercînd să adoarmă, dar se foi fără încetare, pînă reuşi în sfîrşit să adoarmă. Se trezi pe la miezul nopţii, din cauza unor crampe puternice. Fiecare muşchi al corpului ei se contracta şi sudoarea îi curgea din fiecare por al pielii.

Cînd dădu pătura la o parte ca să ajungă la baie, îşi simţi picioarele grele ca plumbul. De abia aprinse lumina şi apucă să ridice capacul de la toaletă, că se simţi îngrozitor de rău.

Nu-şi amintea să mai fi avut vreodată o asemenea stare de greaţă. Perioada de timp cît vomită, i se păru fără sfîrşit. Cu fiecare spasm, crampele din intestine îi tăiau răsuflarea. Simţi o fierbinţeală intensă pe şira spinării, pe gît şi în cap, fierbinţeală care făcea să-i ardă urechile. Apoi începu să tremure de frig. Corpul îi era scăldat de o sudoare lipicioasă, ceea ce făcea ca halatul ei de noapte să se lipească de ea ca algele marine umede.

În cele din urmă, cînd simţi că tot interiorul i se

golise, îşi spălă faţă în chiuvetă şi, incapabilă să stea în poziţia verticală, se tîrî spre pat. Se trînti pur şi simplu în pat, uşurată că dăduse afară ceea ce-i provocase atîta rău.

Dar nu se întîmplă aşa. Se alarmă cînd, cîteva minute mai tîrziu, simţi din nou agitaţie în stomac. În dorinţa ei de a ajunge cît mai repede la baie, se lovi de uşă şi o trînti de perete. Se mai chinuia încă să vomite cînd îşi dădu seama că Melanie stătea acolo şi o privea, albă la faţă din cauza sperieturii.

Cînd Erin fu capabilă să deschidă ochii, Melanie plecase. Se trînti din nou în pat, gemînd epuizată. Sări involuntar în picioare cînd uşa dormitorului se deshişe cu zgomot şi silueta lui Lance apăru în pragul uşii. Avea ochii mari deschişi şi sălbatici, părul lui era în dezordine şi nu avea cămaşa pe el. Îşi trăsese în grabă o pereche de blugi. Aveau fermoar, dar nu era tras. Avea în picioare pantofii cu care obişnuia să alerge, dar şireturile nelegate atîrnau pe podea. Melanie se ghemuia în spatele lui, tremurînd speriată, în capotul roz matlasat.

Lance se apropie de marginea patului şi se aplecă deasupra lui Erin, punîndu-şi palma pe fruntea ei. Faţa lui îşi pierduse aerul de prudenţă şi privirea i se plimba îngrijorată pe corpul ei, încercînd să vadă dacă existau leziuni sau semne ale durerii.

– Erin! Ce se-ntîmplă cu tine? Vocea aceasta nu putea fi a lui Lance. Poate a cuiva care semăna cu el. Niciodată Lance nu fusese atît de

delicat şi bun. O strigase Erin, nu domnişoară O'Shea. Îi plăcea cum o strigase. Ce o întrebase?

– Eu... nu ştiu. Vocea ei era joasă şi răguşită. De-abia mai avea forţă să spună ceva în şoaptă. Cred că am mîncat prea mult astăzi. Sau poate că creveţii nu au fost buni. Nu...? Se înconvoie din nou şi icni de durere căci o apucă o nouă criză de crampe.

– La naiba, îi auzi rostind cu răsuflarea întretăiată, după care comandă:

– Doamnă Lyman, cheamă-l pe medicul dumitale şi spune-i că ai o urgenţă. Ce are ea nu este o durere de stomac obişnuită. Dacă nu poate să vină imediat, găseşte pe cineva care poate veni.

– Doctorul îmi este prieten. Va veni, spuse Melanie. Erin avea impresia că vocea ei venea din capătul întunecat al unui tunel lung.

Erin intră în panică, simţind că bila i se ridică din nou în gît şi-şi acoperi gura cu mîna. Lance dădu la o parte cuvertura şi o luă în braţe, sprijinindu-i spatele cu un braţ şi ţinîndu-i genunchii cu celălalt. O duse în baie şi o depuse în faţa toaletei. Nu avu timp să fie cuprinsă de jenă, că vomită din nou.

Cînd termină, îşi îndreptă ţinuta şi se sprijini tremurînd de perete. Ţinînd-o de talie, Lance spuse:

– Ia asta! Clăteşte-ţi gura, dar nu înghiţi soluţia.

El îi dădu un pahar, iar ea îşi clăti gura cu acea soluţie. Era apă de gură verzuie la culoare,

diluată cu apă. Apoi o scuipă în toaletă.

Cum va putea să-l mai privească în faţă pe omul acela? Nu-şi va aminti el întotdeauna de acea stare a ei? Nu se putea gîndi la asta acum. Nu putea decît să se atîrne de el ca o iederă parazită care luptă să supravieţuiască.

El o întinse cu delicateţe pe pat şi o acoperi cu o pătură ca să nu mai tremure. Stătea pe marginea patului, îndepărtîndu-i de pe frunte părul umezit de sudoare, cînd Melanie se întoarse în cameră alergînd.

– Doctorul va sosi într-o clipă. Stă în imediata apropiere. Erin se simte mai bine?

– Cred că da, răspunse Lance. Du-te la bucătărie şi umple cu gheaţă o pungă de plastic. Apoi dă-mi-o.

Erin nu-şi amintea de plecarea şi întoarcerea lui Melanie, dar, după cîteva secunde, îl auzi pe Lance spunîndu-i:

– Dacă simţi din nou că-ţi vine să vomiţi, îşi voi pune asta pe gît. S-ar putea să-ţi ajute.

Ea încuviinţă cu un gest uşor al capului, dar nu putea să-şi ţină ochii deschişi. Pleoapele-i erau îngrozitor de grele. Întreaga ei forţă era concentrată în mîna ei dreaptă care-l ţinea pe Lance de parcă aceasta ar fi fost o problemă de viaţă sau de moarte.

Probabil că adormise pentru că următorul lucru pe care-l observă a fost mîna care o bătea uşor pe umăr şi vocea nouă, ciudată pe care o percepea ca şi cum ar fi venit din capătul unui tunel.

– Domnişoară O'Shea, domnişoară O'Shea. Dacă ai sculat un om din pat la orele două dimineaţa, cel puţin salută-l cum se cuvine.

Faţa aplecată deasupra ei era la fel de bună ca şi vocea pe care o auzise. Părul doctorului era grizonat, şi ochii lui erau albastru deschis.

– Ce mai faci? Te-ai uşurat complet?

– Cred că da, încuviinţă ea cu un gest al capului.

– Ai burtica tare, din cîte-mi dau seama. Te mai doare? Dăduse pătura la o parte şi-i palpa regiunea abdominală cu degete experimentate.

Ea se gîndi o clipă la întrebarea doctorului, apoi răspunse.

– Simt că burta-mi este golită, dar fiecare părticică începe să mă doară din nou. Nu la fel de tare ca mai înainte.

– Da, dar nu mai ai nimic acolo care să-ţi mai provoace crampe, zîmbi el.

Acum îi lua tensiunea, pulsul şi-i împinse un termometru sub limbă.

– Acum îţi voi pune cîteva întrebări. Dă numai din cap, pentru a-mi răspunde în loc de „da" şi „nu". Ai adesea crize de gastrită de acest gen?

– Nu!

– Ţi-a pus vreodată vreun doctor diagnosticul de ulcer?

– Nu!

– Cînd ai vomitat, a ieşit şi sînge?

– Nu!

– Eşti însărcinată?

Fără motiv, ochii ei zburară către Lance, care

stătea la picioarele patului. Îşi trăsese pe el o cămaşă, dar nu-şi încheiase nasturii.

– Eşti? întrebă doctorul din nou.

– Nu!

– Iei vreun medicament sau pilule contraceptive?

Tocmai se pregătea să spună „nu" cînd îşi aminti despre antibiotic. Da.

– Îl aduc eu, spuse Lance şi plecă la baie.

Doctorul scoase termometrul din gura ei şi-l examină.

– Cu siguranţă, nu ai febră. Temperatura ta este sub cea normală, spuse zîmbind.

– De obicei aşa este! spuse Erin, sperînd ca grimasa de pe faţa ei să semene cît de cît a zîmbet. Cum vă cheamă? întrebă ea.

– Andrew Joshua.

– Mulţumesc, se forţă ea să rostească, iar el îi lovi mîna uşor.

– Lasă-mă să te fac bine şi apoi mulţumeşte-mi.

Luă flaconul de medicamente din mîna lui Lance şi-şi puse o pereche de ochelari cu rame din argint, pe care-i scoase din buzunarul de la piept. Citi apoi indicaţiile de pe dosul cutiei.

Erin se uita la Lance. Acesta îşi băgase mîinile în buzunarele pantalonilor de blugi şi nu o slăbea din ochi din locul în care se postase – la picioarele patului.

În timp ce doctorul o examina, Erin nu se întrebă care era rostul prezenţei lui în acea cameră. Era pur şi simplu bucuroasă că era acolo. Fără nici o legătură cu împrejurarea în care se afla, ea observă că şanţul dintre sprîncenele lui

se afla exact în aceeaşi linie cu cuta din barbă. El îi zîmbea încurajator, iar căldura din ochii lui părea să se îndrepte spre ea. Ar fi vrut să nu ştie cît de groaznic arăta probabil în acel moment.

Melanie nu putea fi văzută nicăieri.

– A, penicilină, spuse doctorul Joshua. De ce o iei?

– M-a durut în gît.

– Cînd ai cumpărat-o?

– Săptămîna trecută. Mi se pare că marţi.

– Ai respectat în totalitate indicaţiile de administrare, adică ai luat trei pilule pe zi?

– Alaltăieri am omis să iau una la prînz. Aruncă o privire către Lance.

– N-ai mai vrut să iei sau pur şi simplu ai uitat-o? a întrebat doctorul.

– Am uitat.

– Bine, fă-ne favoarea şi nu mai lua nici restul de pilule. Cred că ai avut o reacţie alergică la acest medicament. Este un medicament foarte bun, dar cum probabil ştii deja, chiar un lucru bun poate fi dăunător pentru cineva care este alergic la un anumit medicament.

– Dar toate viaţa am luat penicilină, protestă Erin.

– Aceasta este o varietate sintetică nouă. Conţine ceva care probabil e incompatibil pentru tine.

– N-am ştiut, murmură Erin.

– Acum ştii însă. Cînd ajungi acasă, pune-l la curent pe doctorul tău cu cele întîmplate. Îţi voi scrie un raport pe care-l poţi lua cu tine, cînd te

întorci acasă. Te mai doare gîtul acum?

– În ultimele zile nu m-a mai supărat.

– Bine. Îţi voi da un medicament care te va ajuta să dormi şi să nu mai ai crampe. Îţi voi lăsa şi un medicament ca să-ţi înlăture starea de greaţă, dar mă îndoiesc că vei mai vomita de acum înainte. Consumă mîncăruri uşoare pînă cînd vei simţi că-ţi va fi într-adevăr foame.

Numai menţionarea cuvîntului „mîncare" era suficientă pentru a-i provoca greaţă şi doctorul Joshua rîse de expresia figurii ei.

– Sînt sigur că n-o să vrei nimic o bucată de vreme.

Doctorul o bătu uşor pe braţ în timp ce vorbea despre petroliştii din Houston. Îşi puse seringa la loc în servieta neagră şi spuse:

– Ar fi bine să te scoli şi să ţi se schimbe aşternuturile, dacă nu vrei să te mai alegi şi cu o pneumonie. Schimbă-ţi de asemenea şi cămaşa de noapte.

Erin se strădui să se ridice, dar simţi că muşchii nu o ajută şi că o apucă din nou crampele.

– Îmi pare rău, spuse încet şi căzu din nou pe perne.

Lance sări lîngă pat într-o clipă. O ridică aşa cum o făcuse mai înainte şi o duse la baie. Doctorul Joshua coborî în hol după Melanie, care plecase să aducă aşternuturi noi, iar Lance o aşeză pe Erin pe taburetul din faţa toaletei.

– Îţi voi aduce o altă cămaşă de noapte. Vrei să ţi-o trimit pe doamna Lyman?

– Nu. Mă descurc şi singură, dacă tu poţi

să-mi arunci o cămaşă de noapte curată prin deschizătura uşii. Este în al doilea sertar din dulap.

Obosise foarte tare, cu toate că nu vorbise mult.

Lance dispăru şi Erin îşi lăsă cămaşa de noapte să cadă de pe umeri în jos, reuşind să o scoată de pe ea fără să se ridice.

– Ţi-am adus cămaşa, iat-o, strigă Lance de după uşă, în timp ce aruncă prin aer spre ea o cămaşă de noapte din bumbac moale. Poţi s-o prinzi? întrebă el.

– Da, spuse ea, întrebîndu-se ce ar fi făcut dacă n-ar fi reuşit să o prindă. Se înroşi dintr-odată şi asta nu din cauza afecţiunii de care suferea atunci. Ştia ce ar fi făcut el. Îşi trase mînecile cămăşii de noapte, încercînd să-i închidă nasturii. Pentru braţele ei slăbite, fără vlagă, aceasta părea o treabă herculeană.

– Strigă-mă cînd eşti gata, spuse el de după uşă.

– Sînt aproape... eu... îngînă ea încet.

Lance intră în cameră şi văzu cum braţele ei nemişcate atîrnau fără vlagă de-a lungul corpului. Cu o infinită tandreţe, îngenunche în faţa ei. Îi încheie în grabă nasturii de la cămaşa de noapte, începînd de la piept pînă la genunchi, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu prelungească treaba. Cînd ajunse la ultimul nasture, se opri. Cu inima bătîndu-i puternic, îşi apropie obrazul de genunchii ei goi, frămîntîndu-i dosul pulpelor cu mîinile.

Îşi ridică apoi capul şi o sărută scurt pe genunchi, înainte de a-i închide şi ultimul nasture. Ridicînd-o în braţe, o duse în dormitor. Ea ajunsese să tînjească

după braţele puternice care o încercuiau şi care o trăgeau înspre trupul lui musculos.

Erin văzu că doctorul şi Melanie aranjau încă patul vorbind în şoaptă. Simţi că mintea i se înceţoşează sub efectul sedativului şi-şi lăsă capul pe pieptul lui Lance atunci cînd acesta se aşează pe scaun cu ea în braţe.

Fu cuprinsă de o stare de plăcută moleşeală. Simţi sub cap mişcările ritmice ale pieptului lui în timp ce respira, iar firele de păr care-i ieşeau prin cămaşa deschisă îi gîdilau nasul. În mod inconştient, se ghemui şi mai tare în braţele lui şi-şi băgă mîna în cămaşa lui, lăsînd-o să stea pe acel covoraş cîrlionţat.

Ea nu-şi dădu seama nici cînd degetele-i căutau instinctiv acel mugur de piele adăpostit de acei cîrlionţi micuţi sau bucuria dureroasă pe care i-o pricinui acestuia cînd îl mîngîia atît de intim. Fără să fi fost nevoie de cuvinte care să-i exprime gîndurile, acest mic gest comunica o dorinţă ascunsă a sufletului. Mîna lui Lance se suprapuse peste a ei, apăsînd-o peste pieptul lui ca şi cum ar fi dorit ca ea să devină carne din carnea lui.

I se păru că visează cînd simţi că el îşi ascunde faţa în părul ei. Nu reuşea să înţeleagă cuvintele murmurate pe care le auzi, cuvinte care erau pline de emoţie. Tot un vis i se păru că fusese şi sărutul buzelor lui pe fruntea ei. Vis sau realitate, dorea ca acest sentiment să dureze o veşnicie şi ea schiţă un uşor gest de protest cînd simţi că Lance o ridică şi o aşează în pat.

El o acoperea uşor cu cuvertura cînd Erin îl auzi pe doctorul Joshua spunînd:

– Lăsaţi-o să doarmă mîine cît de mult posibil.

– Se va simţi bine? Oare Lance fusese cel ce întrebase cu o voce atît de îngrijorată?

Probabil că el a fost. Doar nu mai exista alt bărbat acolo în afară de doctor.

– Da. Se va însănătoşi. Mîine se va simţi îngrozitor, dar apoi va începe să-şi revină. Chemaţi-mă din nou dacă va fi nevoie.

Erin îi auzi luîndu-şi rămas bun şi cu ochii întredeschişi văzu cum se stinge lumina. Dar nu o părăsiră toţi. Cineva se întorsese la pat. Se gîndea cine să fi fost cel ce îi luă mîna şi i-o apăsă pe obraz, înainte de a şi-o duce la gură şi a o săruta cu putere.

Ar fi vrut să ştie cine era. Dar nu putea să se ţină trează. De altfel, de vină era probabil doar imaginaţia ei.

Capitolul șapte

Cînd Erin se trezi, îşi dădu seama că trebuie să fi fost trecut de amiază, judecînd după poziţia razelor de soare care băteau în fereastră. Stătea nemişcată, aşteptînd ca stomacul să-i fie asaltat de noi crampe, dar nu se întîmplă nimic. Singurele simptome pe care le mai avea erau o slăbiciune în fiecare mădular şi o durere în fiecare muşchi al corpului.

Întorcîndu-se pe o parte, observă că cineva se gîndise la ea, lăsîndu-i un vas cu gheaţă pe măsuţa de lîngă pat. Îl deschise, scoase două

cuburi de gheaţă mici şi le puse pe limba ei albă şi uscată. Adormi înainte ca acestea să se topească în întregime.

Seara tîrziu, văzu prin fereastră cerul uşor roşiatic, cînd se trezi în zdrăngănit de vase. Se răsuci pe partea cealaltă şi o văzu pe Melanie aducînd o tavă.

– În sfîrşit, eşti trează, exclamă ea fericită. Începusem să cred că vei dormi o veşnicie, dar domnul Barrett a spus să nu te trezesc în nici un caz.

– Melanie! zise Erin cu vocea răguşită. Ce se întîmplase cu vocea ei? Încercă să-şi cureţe gîtul uscat şi zise din nou:

– Melanie, îmi pare rău că trebuie să te deranjez atît.

– Erin! Te rog nu mă jigni cerîndu-ţi iertare. Doar n-ai vrut să fii bolnavă.

– Ştiu, dar te-am deranjat atît de mult. Ca şi cum n-ai avea şi aşa destule pe cap. Încercă să se ridice în şezut, dar de-abia reuşi să se sprijine pe pernă.

Melanie aşează tava pe masă.

– Eu sînt aceea care trebuie să-ţi cer iertare. Se uită la mîinile ei strînse pe piept. Aseară nu te-am putut ajuta. Încă de copil am fost teribil de înspăimîntată de boală. Ori de cîte ori am în preajmă pe cineva care este bolnav, mă simt de parcă şi eu aş fi bolnavă. Iartă-mă, Erin, că te-am lăsat singură cînd ai avut nevoie de mine.

Erin îi luă mîna lui Melanie într-a ei.

– Am fost prea ocupată ca să-mi dau seama, spuse ea şi făcu efortul de a zîmbi. Acum mă simt mult mai bine.

– Ah, îmi pare atît de bine. Domnul Barrett s-a gîndit că poate ai vrea nişte ceai cu biscuiţi. S-a purtat atît de ciudat toată ziua. Ştii ce a făcut aseară? I-a spus doctorului Joshua că eşti soţia lui. Eu n-am spus nimic. Cînd văd privirea aceea cruntă pe faţa lui – ştii tu care – sînt în stare să accept orice-ar spune. Melanie nu observă că de pe faţa cumnatei ei dispăruse şi urma de culoare pe care o mai avea. Continuă:

– Mi-a spus că stomacul tău e gol. Poţi să mănînci ceva fără... fără să mai dai din nou afară din tine? întrebă ea îngrijorată.

– Nu ştiu; spuse Erin. Se gîndea încă cu neplăcere la mîncare şi stomacul ei gol tremura nervos după ce auzise ce spusese Melanie despre Lance. Totuşi, era enervantă această slăbiciune.

– Am să mănînc un pic, zise ea.

Melanie stătea la picioarele patului şi vorbea cu Erin în timp ce aceasta mînca doi biscuiţi. Apoi sorbi din ceaiul călduţ ca să-şi umezească gura.

– Telefonul roşu a sunat toată ziua. Cred că se întîmplă ceva, dar pînă acum domnul Barrett nu mi-a spus nimic.

– Poate că nu are nimic de spus, o consolă Erin pe tînăra femeie care arăta atît de nenorocită şi de neajutorată. Din nou Erin îşi ceru scuze că nu putea s-o ajute în acel moment.

– Fă-te bine ca să fii sănătoasă cînd Ken va veni acasă, spuse Melanie ridicîndu-se în picioare. Ai vrea să vizitezi camera fetiţei?

Erin acceptă, gîndindu-se că va putea să se mişte dacă va fi ajutată şi, împreună, reuşiră să ajungă la baie. Se spălă pe faţă, pe dinţi, folosi

toaleta... Drumul înapoi la pat i se păru o adevărată odisee.

Fericită că se afla iar între perne, Erin spuse somnoroasă:

– Îţi mulţumesc, Melanie, că mi-ai adus gheaţă astăzi. Era exact ceea ce-mi doream.

– Nu eu am adus-o, ci domnul Barrett.

Închise uşa după ea şi Erin rămase singură cu gîndurile ei în camera scăldată de razele amurgului.

Era uimitor ce bine începuse să se simtă după ce se scurseră douăsprezece ore. Dimineaţa se simţi mult mai întărită. Încercă să se dea jos din pat şi să se ridice în picioare. Se clătină şi camera începu să se învîrtească cu ea, dar senzaţia aceasta încetă şi reuşi să meargă singură la baie.

Se frecă cu buretele de baie şi-şi schimbă cămaşa de noapte cu una curată. Părul îi era lipit de cap, dar, periindu-l puternic, îl făcu să-şi revină la forma obişnuită. Îşi dădu cu cremă pe buzele uscate, după care folosi o colonie ce mirosea a lămîie. Orice alt miros mai puternic i-ar fi căzut greu la stomac, dar colonia o făcu să simtă din nou că trăieşte. Trebuia să se simtă mai bine, începuse să se considere inutilă.

Stătea pe marginea patului şi-şi freca mîinile cu o cremă, cînd uşa se întredeschise şi apăru Lance. Mîinile ei se opriră în aer şi ea îl privi prin spaţiul dintre ele. Cămaşa de noapte de culoarea piersicii pe care o îmbrăcase era din batist uşor, dar nu era foarte transparentă.

– Bună, spuse el.

– Bună.

– Ai început să revii la viaţă? întrebă el rîzînd.

Ea îi întoarse zîmbetul:

– Cred că da, deşi nu mai eram sigură că vroiam s-o fac cînd mă aflam acolo...

– Ai fost foarte bolnavă.

Ea îşi întoarse privirea plină de jenă cînd îşi aminti că el o văzuse atît de bolnavă.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru faptul că m-ai ajutat atît de mult serile trecute. Probabil că nu ţi-a făcut prea mare plăcere. De ce i-ai spus doctorului că sînt soţia ta? dori ea să afle. El continuă să se uite la picioarele ei goale. Pentru că nu-i răspunse, ea ridică ochii spre el.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse el. Aş fi vrut să-ţi pot alina suferinţa.

Se priviră unul pe celălalt, îndelung şi intens şi avură impresia că întreaga lume se dezintegrează, lăsîndu-i doar pe ei doi liberi să se contopească unul cu celălalt. El se strădui să-şi şteargă din memorie imaginea înşelătoare şi spuse repede:

– Trebuie să-ţi fie foame. Îşi pregătesc ceva, dar să nu te aştepţi la cine ştie ce.

– Nu te osteni. Melanie...

– S-a dus la părinţii ei în dimineaţa asta, îi termină el propoziţia. Probleme de familie. Mike răspunde la telefoane. Eu sînt la dispoziţia dumneavoastră, spuse zîmbind sfios. Mă întorc imediat, spuse înainte de a părăsi în grabă camera.

Erin urcă în pat după ce-şi strînse pătura în jurul corpului cît putu mai bine. Ridică pernele şi se sprijini cu spatele de ele, simţindu-se din nou lipsită de energie. Mai avea mult pînă să fie în stare să joace o partidă de tenis, se gîndi ea obosită.

Era gata să aţipească din nou, cînd Lance îşi făcu apariţia cu o tavă în mînă:

– Specialităţile de la micul dejun al acestei dimineţi se compun din fulgi de cereale, pîine prăjită şi ceai cu gheaţă, spuse el cu un zîmbet larg.

El obişnuia să zîmbească atît de rar. Poate că era bine că nu zîmbea prea des. Atunci cînd o făcea, te dezarma şi te captiva.

Trupul lui Erin fu străbătut de o slăbiciune care nu avea nimic comun cu boala ei. Cămaşa de noapte care-i acoperea sînii vibră odată cu bătăile inimii ei. Observă că ochii lui Lance remarcă acea pînză tremurătoare atunci cînd se apropie de ea ca să-i pună tava în braţe.

– Ceaiul este bun, spuse ea nervos. N-aş fi suportat nimic dulce, în schimb am poftă să beau ceva rece.

– Doctorul Joshua a spus că timp de cîteva zile n-ai voie să bei lapte sau suc de fructe.

– Oricum, eu nu beau niciodată lapte.

– Niciodată? întrebă el.

– Nu, laptele te îngraşă, răspunse ea, luînd o înghiţitură de pîine prăjită.

– Aşa! Se uita la ea cu mare atenţie, urmărind linia picioarelor ei prin pătura strînsă. Într-adevăr, eşti supraponderală. Pentru prima oară ea remarcă şăgălnicia plină de umor ce se degaja din adîncul frumoşilor lui ochi albaştri. De fapt o tachina!

– Aş putea fi dacă aş bea mult lapte, spuse ea rîzînd, iar el o aprobă. Ce este asta? întrebă ea, uitîndu-se şovăitoare la castronelul cu fulgi de cereale fierbinţi. Par să fie paste făinoase.

– Vă cer scuze, doamnă. Castronelul cu

cremă de orez este specialitatea zilei. Nu conţine nici un cocoloş.

– Cremă de orez. Brr! se cutremură ea. Chiar crezi că voi mînca aşa ceva?

– Pînă la ultima picătură. Trebuie să capeţi din nou forţă, numai cu pîine prăjită n-o să reuşeşti. Trebuie să mînînci ceva care să-ţi mai îngroaşe coastele.

– Cred că asta îmi va rămîne în gît.

– Haide, nu-ţi insulta bucătarul.

El luă lingura şi o umplu pînă la refuz cu cremă din castron. Cu încăpăţînare şi fără nici un pic de milă, o duse în dreptul gurii ei şi aşteptă ca ea să deschidă gura, forţînd-o să înghită lingura plină. De abia apucă s-o termine, că el îi întînse o altă lingură plină. Ea rîse cînd el începu să-şi deschidă şi să-şi închidă gura, în felul în care ar fi dorit s-o facă şi ea.

– Parcă ai hrăni un copil, apucă ea să spună înainte ca el să-i întindă o altă îmbucătură. Te pricepi foarte bine la asta.

– S-ar putea, spuse el.

Doamne! Este însurat! se gîndi ea. Nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva. Poate că era deja însurat şi poate că avea o casă plină cu copii.

– I-am hrănit de prea multe ori pe copiii surorii mele ca să nu fi învăţat deja cîteva şiretlicuri, spuse el. Aşa se face că am ştiut cînd trebuie să mănînci biscuiţi. Ori de cîte ori sora mea era însărcinată, căuta prin cutiile cu biscuiţi ca să-şi potolească senzaţia de vomă.

– Ai şi tu copii? Se linişti cînd auzi că el se referise la nepoţele sau nepoţi, dar tot nu

cunoştea starea lui civilă. Întrebările îi năvăliră în minte unele după altele. Lingura plină cu următoarea încărcătură de cremă de orez fără nici un gust fu oprită înainte de a-i ajunge la gură.

– Nu, spuse el liniştit. Sînt divorţat de zece ani. După doi ani de căsătorie, femeia pe care am avut proasta inspiraţie de a o lua de nevastă a considerat că o sufocam şi că dorea să-şi facă o carieră. M-a părăsit, dînd divorţ. Explicaţia lui pragmatică nu lăsa loc pentru discuţii în plus, de aceea Erin nu mai continuă. Deci el nu era căsătorit şi divorţase de mai mulţi ani. Din anumite motive, această mărturisire o uşură extraordinar şi o făcu extrem de fericită.

După ce mai luă cîteva înghiţituri, ea spuse:

– Mulţumesc, nu mai vreau.

– Probabil că ţi-e de ajuns pentru moment. La masa de prînz, poţi să mănînci puţină supă de cartofi.

– Supă de cartofi à la Vichy? întrebă ea încîntată.

Sprîncenele lui deschise la culoare coborîră ironic şi el spuse plat:

– Nu, doar supă simplă de cartofi. Apoi începură să rîdă.

– Povesteşte-mi despre familia ta, spuse Erin, în timp ce Lance îi luă tava de pe picioare. Cînd se apropie de ea, Erin simţi mirosul spumei de bărbierit pe care o folosise de curînd. Ai o soră?

– Da. Împreună cu soţul ei au patru copii. Cînd sîntem împreună toţi, cu mama şi cu tata, este o adevărată casă de nebuni.

Erin simţi un crîmpei de gelozie. Gerald O'Shea nu mai avea nici un frate şi nici o soră în

viaţă. Mama ei nu avea decît o soră în Louisiana, care era văduvă şi care nu avea copii. Erin sperase ca fratele ei să aibă o familie numeroasă. Tînjea după rude. Rude de sînge. Urmaşi. Familie.

– Îţi invidiez familia, spuse ea. Întotdeauna mi-am dorit să am veri, rude pe care să le vizitez vara şi pe timp de vacanţă, chestii din astea. Aş fi vrut ca Melanie şi Ken să aibă copii. Oftă. Uneori visele cele mai simple sînt cel mai greu de realizat.

Lance străbătea camera în lung şi-n lat şi, cu spatele la ea, privea pe fereastră.

– Avem un fir care duce la Lyman, spuse el pe neaşteptate.

Ea sări în sus imediat şi letargia-i dispăru.

– Într-adevăr? Aseară, Melanie mi-a spus că, după cîte credea ea, ai dat de-o urmă. Ce s-a întîmplat?

– Am descoperit că a închiriat o maşină. Bineînţeles că am verificat imediat această posibilitate, dar am scăpat din vedere o firmă particulară de închirieri. Cînd patronul a comunicat poliţiei că cineva foloseşte un permis de conducere fals, aceştia ne-au sunat. Omul a confirmat identitatea lui Lyman, atunci cînd i-am prezentat o fotografie de-a lui. Lance respiră adînc. Acum sîntem aşadar în posesia unei urme concrete. Ştim ce maşină conduce şi numărul de înregistrare al maşinii. În cîteva zile ar trebui să-l găsim.

Nu mai era nimic de spus. Erin se întinse pe spate şi-şi închise ochii, rugîndu-se în gînd ca fratele ei să-şi revină la normal şi să apară sau cel

puţin să fie găsit.

– Doctorul Joshua ţi-a trimis un raport pe care să-l iei cu tine şi să-l prezinţi doctorului tău la Houston. L-am lăsat jos.

Lance nu părea interesat în mod deosebit de acest subiect, şi ea de asemenea.

Răspunse automat:

– N-o să uit să-l iau cu mine înainte de a pleca acasă.

Erin remarcă de abia acum că ploua. Ploua chiar foarte tare. Picături mari şi rotunde băteau în geam şi streşinile casei făceau un zgomot obsedant. Camera, luminată slab, era învăluitoare şi intimă.

– Probabil că va trebui să te întorci la munca ta ca... fiecare... după ce-l găsim pe Lyman. Vocea lui Lance era joasă şi adîncă, asemănătoare bubuiturilor de tunet care se auzeau venind de departe, dinspre poalele dealurilor. Părea atît de impunător în lumina gri ce pătrundea prin fereastră. Îşi rezemă antebraţul de rama ferestrei. Cu capul sprijinit în pumni, îşi netezea cu degetul mare despicătura din bărbie.

– Probabil că da, răspunse Erin vag. Dintr-odată, întoarcerea la Houston i se păru a fi ceva îngrozitor. Cu toate că iubea viaţa de acolo! Munca ei. Îi plăcea Bart. Totuşi, nimic din toate acestea nu o mai încînta. A-l înţelege mai bine pe acest om, a-i cunoaşte nevoile şi a încerca să i le satisfacă reprezenta pentru ea idealul suprem. Fericirea lui devenise esenţială pentru ea. Dacă ar fi fost obligată să aleagă în acel moment, prefera să fie cu Lance în această cameră decît oriunde

ltundeva în lume.

Era aproape ca şi cum l-ar fi iubit.

Uşurinţa cu care putea citi gîndurile nu-l părăsi ici de această dată. Fără să-şi mişte corpul, el îşi ntoarse capul şi o scrută cu ochii lui azurii.

Şi ochii ei se măriră din cauza tulburării care o cuprinse. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, ea îşi scutură puţin capul în semn de refuz al emoţiilor neaşteptate care o învăluiseră. Buzele ei remurătoare rostiră numele lui, dar nu se auzi ici un sunet. O lacrimă înghesuită de multe altele care-i invadaseră ochii îi alunecă pe pleoapa de os spre obrazul palid.

Lance părăsi fereastra îndreptîndu-se spre pat. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

– Erin!

De-abia îşi auzi numele în liniştea din cameră.

Apoi el se apropie, se aplecă spre ea, nvăluind-o cu braţele lui mari.

– Erin, de ce plîngi? întrebă el încetişor.

– Nu ştiu, şopti ea.

– Ba da, ştii. De ce Erin? Spune-mi!

Nu era în stare să se uite la el cu ochii care-i rădau dragostea în mod atît de evident. Îşi lăsă capul în jos, clătinîndu-l din nou.

– Nu ştiu, spuse ea, respirînd adînc.

El îi ridică bărbia cu degetul arătător, forţînd-o să-l privească.

– Spune-mi să plec. Spune-mi că asta ar fi o nebunie.

– Este o nebunie, şopti ea. Inima-i bătea cu putere. Tot ce vroia era să-i simtă faţa cît mai aproape de a ei.

– Spune-mi să plec, ţipă el.

– Nu, spuse ea, clătinîndu-şi capul în semn de refuz. Nu pot să fac asta.

– Atunci Dumnezeu să ne ajute, spuseră ei aproape într-un glas.

Salteaua se cufundă sub greutatea lui în momentul în care se întinse lîngă ea şi o trase spre el. Fără a mai pierde timpul cu subtilităţi, îi acoperi gura cu a lui. Limba insistentă îi apăsă buzele şi-i devastă crăpăturile dulci ale gurii, ca şi cum ar fi fost proprietatea lui.

Cînd foamea lui iniţială se mai potoli şi se putu stăpîni, începu s-o soarbă. Şterse cu limba lacrimile care nu se uscaseră pe faţa ei, apoi o linse ca să-i guste fiecare trăsătură a feţei, a urechilor, a gîtului.

Ea îi luă faţa în mîini şi îl privi cu ochii negri şi umezi, care încă mai înotau în lacrimile pe care nu şi le putea stăpîni. „Lance", striga ea savurîndu-i numele. „Lance, Lance". Ridicîndu-i capul uşor, ea îi sărută despicătura din barbă şi-i muşcă uşor buza de jos cu dinţii, pînă cînd el gemu de plăcere şi o sprijini pe perne din nou, acoperind-o cu corpul lui, cu gura lipită de a ei.

O întoarse astfel încît Erin să-l poată privi în faţă. Mîinile lui rătăceau peste tot, de-a lungul coapselor, pe şolduri, strîngînd-o apoi şi mai tare. I se tăie răsuflarea cînd ea se plie asupra lui cu o precizie înnebunitoare. Ea îl muşca încetişor de gît în timp ce triunghiul de la baza corpului ei era explorat în totalitate de o limbă devastatoare. Nemaiputînd să reziste, el îşi împleti degetele în părul ei şi-i ridică gura spre el. Fără suflare şi

rîzînd de bucurie, se roștogoliră pe o parte pînă ajunseră să se privească față-n față. Atît capul lui cît și al ei stăteau pe aceeași pernă. Degetele lor se mîngîiau. Își frecau nasul unul de celălalt. Își mușcau buzele. Se gustau reciproc.

Cu timiditate, Erin își ridică mîinile spre cravata de la gîtul lui, al cărei nod se afla sub nasturele de sus al cămășii. Cu gesturi stîngace îl desfăcu și-i scoase cravata peste cap. El o ajută, ridicîndu-și capul de pe pernă. Avea răbdare la gesturile ei stîngace. Aveau timp destul.

Degetele ei îi descheiară nasturii de la cămașă pînă la ultimul. Apoi o aruncă într-o parte. Îl studie timp de cîteva secunde. Virilitatea lui o intimida.

– Cred că ești extraordinar de bine făcut, Lance, spuse ea.

Încă sfioasă, dar neputînd să-și înfrîngă impulsul, își puse mîinile pe pieptul lui, trecîndu-și degetele prin covorașul des de păr roșietic de pe pieptul lui.

– Ai un fir alb, exclamă ea. Chiar aici, spuse, trăgîndu-l ușor.

– Ei! Dar e prins, cred că știi.

– Cîți ani ai? întrebă ea, mîngîind ușor locul unde se afla firul de păr pe care-l trăsese.

– Treizeci și șapte.

– Credeam că ai treizeci și trei. Asta se întîmpla cînd te-am luat drept Ken.

– Aș, de unde, sînt bătrîn. Mult prea bătrîn pentru tine. Degetele lui se plimbau pe clavicula ei.

– Întotdeauna mi-au plăcut antichitățile, îl tachină ea, în timp ce mîinile ei îi mîngîiau mușchii

puternici.

El se lăsă în voia atingerilor ei explorative, pînă cînd îi atinse sfîrcurile de pe piept cu degetele ei neobosite. Cu respiraţia întretăiată, îi prinse mîinile şi i le apăsă peste mugurii încordaţi.

– Nu joci cinstit, o dojeni el tandru şi o sărută uşor pe gură.

– Învaţă-mă tu cum să o fac, spuse ea rîzînd.

El îi ridică mîinile şi i le puse în jurul gîtului. Cei doisprezece nasturi perlaţi ce formau un şirag elegant care se încheia în talia cămăşii ei de noapte, îi puseră răbdarea la încercare. După ce îi descheie pe toţi, făcu o pauză, savurînd cu anticipaţie înainte de a-i da jos ţesătura fină.

Ochii lui se plimbaseră încet peste corpul ei şi Erin se miră singură de lipsa ei de modestie.

Îi luă cu delicateţe sînii în mîini, ridicîndu-i uşor. Închise ochii în timp ce, cu degetele mari, o mîngîia uşor, pînă cînd simţi că se încordează toată la această manevră fascinantă.

– Eşti frumoasă, suspină el. Aşa cum am ghicit că trebuie să fii. Aşa cum am simţit că eşti.

O durea gîtul din cauza muşchilor care i se contractau, fiind incapabilă să-şi stăpînească emoţia. Degetele ei îi mîngîiau conturul buzelor şi îl imploră:

– Te rog! şi îi trase capul spre ea.

Cu gura umedă şi fierbinte, el îi sărută sînii roz, cu vîrfurile ridicate în sus. O trase uşor spre el, apoi o tortură cu limba şfichiuitoare. Mîna lui se afla pe fundul ei, împingîndu-i şoldurile spre ale lui. Cînd ea veni atît de dornică şi de firească spre el, un geamăt adînc îi ieşi din piept şi, de

disperare, o îmbrăţişă cu putere.

Auzea sunetele deja familiare ce semănau cu cel al torsului pisicii pe care le scotea ea din gît şi care făceau să-i fiarbă sîngele în vene. Sunetul acela, parfumul pielii ei, gustul ei, îi întunecau mintea şi-l făceau să uite orice gînd raţional, rezonabil, responsabil. Chiar atunci cînd se mustra el însuşi considerînd că ceea ce-l apucase era nebunie curată, se îneca neputincios în esenţa lui Erin O'Shea.

Părăsi patul tîrziu pentru a-şi dezbrăca restul hainelor. Erin îl studia şi nu simţea nici o teamă, chiar cînd virilitatea lui exacerbată i se arătă în totalitate. El se aşeză cu grijă pe pat şi-i scoase cămaşa de noapte. Ochii lui erau plini de dorinţă, devorîndu-i fiecare bucăţică a corpului înainte de a se aşeza lîngă ea şi de a-i acoperi corpul cu al lui.

Se simţeau amîndoi acasă.

Respiraţiile lor se amestecau, în timp ce fiecare din ei scoase un suspin lung de mulţumire. Lance îşi îngropă faţa între sînii ei, ţinînd-o strîns. Braţele lui Erin se răsuciră în jurul gîtului lui. Masculinitatea lui goală completa feminitatea ei, fiecare reprezentînd o culme a contrastelor, pielea lui păroasă, a ei mătăsoasă, muşchii lui erau puternici, curbele corpului ei erau moi, el emana o forţă covîrşitoare, ea o vulnerabilitate binevenită.

Mîinile lui începură un asalt senzual, emoţionînd-o cu fiecare atingere. Îi găsi sînii şi-i mîngîie cu delicateţe, apoi le frecă uşor sfîrcurile pînă deveniră tari. Coborîndu-şi capul, îi luă sfîrcurile între buze şi-şi plimbă limba pe ei pînă

auzi gemete uşoare de extaz.

Murmurîndu-i numele, Erin se arcui de-a lungul corpului lui, dar el o ţinu departe de el, punîndu-i mîna pe burtă şi degetul mare între coaste. Începu să-l coboare uşor. Cum se putea ca mîna lui, degetele, degetul mare să posede asemenea puteri magice? Acum, cînd ei continuau să-şi descopere secretele corpurilor lor, ea era aceea care îl dorea cu ardoare.

Fără să forţeze, ea tînjea după o explorare mai adîncă. El o chinuia dulce. Degetele lui separară cu abilitate petalele protectoare şi loviră tandru centrul sexului ei, care era moale şi primitor. „Erin" fu singurul cuvînt pe care îl rosti, dar uimirea din vocea lui transmitea un milion de înţelesuri nerostite.

Arcuindu-se spre el, îi rosti numele. Şau era doar un ecou care reverberase în creierul lui? Auzindu-i ruga, veni în întîmpinarea ei cu o împunsătură uşoară.

Apoi nu se mai mişcă şi o privi în ochi cu neîncredere.

– Doamne, Erin. De ce nu mi-ai spus? întrebă cu un glas şoptit, dar insistent.

– N-am crezut că are vreo importanţă, răspunse blînd.

Îi căută ochii.

– N-ai dreptate. Este foarte important.

– Nu am vrut să-i minimalizez importanţa. Numai că acum nu mai contează.

– Dar ce contează?

Îi atinse faţa cu degetele tremurătoare.

– Să fie bine pentru tine.

– Dumnezeule, zise el, în timp ce o sărută şi-i rupse ultima pecete a inocenţei.

Se mişcară într-o sincronizare perfectă, fiecare aducîndu-l pe celălalt în culmea extazului şi împlinindu-şi o nevoie care nu se realizase pînă atunci.

Nu a existat nici o explicaţie pentru acest act spontan de iubire. Dacă ar fi avut timp să-şi examineze motivaţiile, n-ar fi putut găsi argumentele logice. Erau victimele unei forţe milenare care nu avea nevoie de justificare ca să existe. De fapt nici n-a existat pînă cînd nu a luat naştere între doi oameni. Şi asta reprezenta o justificare suficientă.

Şoptindu-i cuvinte al căror înţeles era fără importanţă, Lance o încurajă, oferindu-i o soartă pe care nu ar fi putut-o anticipa. El nu o părăsi imediat. Răsufla greoi în urechile ei, pe care le mîngîia cu nasul. O ţinea strîns, blînd, dar posesiv. Se gîndea oare că ea este un miracol? Degetele care i se plimbaseră pe corp păreau să se teamă că ea s-ar putea evapora în orice moment.

Cînd ea îşi potrivi şoldurile mai bine sub greutatea lui, el scoase un geamăt care se atenuă într-un înfiorător oftat de mulţumire.

Frica ei iniţială fu înlocuită de pasiune cînd el începu să-şi mişte sexul în străfundurile ei.

În cele din urmă cînd erau complet epuizaţi şi respiraţia lor reveni la normal, el părăsi acel port cald şi mătăsos. Cu picioarele înlănţuite, o trase mai aproape de el şi-i mîngîie capul pe pieptul lui.

– Te simţi bine? întrebă el. Degetele lui i se

plimbau de-a lungul şirei spinării.

– Ceva mai bine decît normal, spuse ea.

Ea auzi un chicotit în ureche şi îşi înălţă capul.

– Rîzi, spuse surprinsă.

– E aşa de neobişnuit? Ridică o sprînceană în semn de mirare.

– Pentru tine este. Ştii, zîmbeşti rar, îl certă ea uşurel.

El zîmbi din nou, dar ochii îi erau serioşi.

– Tu mă faci să zîmbesc, şopti el.

– Într-adevăr?

– Da, numai tu. O sărută adînc. Cînd ea, sărutîndu-l, îi atinse limba cu a ei, el o îndepărtă.

– Erin, încetează, că nu voi mai fi în stare. Iar tu mai eşti probabil bolnavă. Se sculă de pe pat şi începu să se îmbrace. Mă crezi aşa de prost crescut încît să profit de o femeie slabă şi neajutorată? În afară de asta, eu sînt în exerciţiul funcţiunii. Probleme guvernamentale.

Erin chicoti:

– Văd că îţi schimbi atitudinea. Ai început chiar să glumeşti!

El îmbrăcă o pereche de chiloţi scurţi, bleu. Ea oftă de plăcerea de a-l vedea cum se îmbracă.

– N-am crezut niciodată că eşti în stare să porţi nişte chiloţi atît de sexy. Arăţi la fel de bine în ei, ca şi fără ei, glumi ea.

El îi aruncă o privire uşor batjocoritoare. Apoi izbucni într-un rîs sănătos.

– Pariez că spui asta tuturor băieţilor, spuse el sfios. Ea rîse din nou.

Cînd fu gata îmbrăcat, el se întoarse spre pat şi se aplecă peste ea.

– Te simţi într-adevăr bine? N-am vrut să fiu aşa de lacom, dar, Erin, tu...

Nu termină bine, că o sărută din nou.

– Te-a durut? Preocuparea din vocea lui nu era înşelătoare.

– Da, Lance, mă simt bine. Şi nu, nu m-a durut mai mult decît am vrut. Zîmbi cu dragoste, în timp ce-i aranja şuviţele de păr răvăşite care-i căzuseră pe frunte.

– A fost frumos şi mă simt minunat.

El se aşează pe marginea patului şi-i luă ambele mîini într-ale lui.

– Erin, spuse el încet. Degetul lui mare desenă un cerc în palma ei şi privi la el fix. Apoi îşi ridică ochii spre ea.

– Sînt atît de multe întrebări la care nu găsesc răspuns, dar n- am vrut să vorbesc despre alţi bărbaţi în timp ce mă aflam cu tine în pat.

– Desigur. Înţeleg.

Se aplecă din nou spre ea şi o sărută uşor pe curba moale a sînilor, apoi, cu tandreţe, pe gură.

– Pot să te văd mai tîrziu? întrebă el, scrutînd-o cu privirea şi dînd un înţeles dublu cuvintelui lui.

– Îhî, spuse ea leneş. Era o promisiune.

– Odihneşte-te puţin. O sărută uşor pe frunte şi părăsi camera.

Capitolul opt

Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce ieşea din baie ştergîndu-şi părul ud cu prosopul, cineva bătu la uşa dormitorului. Era bine înfăşurată într-un halat pluşat, aşa că spuse:

– Intră.

Mike îşi băgă capul prin uşa deschisă.

– Domnişoară O'Shea, cineva cu numele de Bart sau cam aşa ceva, vă caută la telefon. Vreţi să vorbiţi?

Bart! Luată prin surprindere, îşi apăsă buzele cu degetele. Mike o privi curios cînd ea începu să

se bîlbîie.

– Da,da, vorbesc. Roagă-l să aştepte puţin, te rog.

– Ridicaţi receptorul din camera doamnei Lyman şi nu mai este necesar să coborîţi pe scări.

– Mulţumesc, Mike.

Acesta, dînd să iasă, se mai întoarse şi spuse:

– Apropo, mă bucur că vă simţiţi mai bine.

Înainte ca ea să răspundă, el îşi retrase timid capul şi ieşi pe uşă. Ţinînd cont că Mike era foarte tăcut de obicei, cuvintele pe care le rostise valorau cît o adevărată cuvîntare.

Erin puse prosopul jilav în baie şi-şi pieptănă apoi buclele ude. Încercă să cîştige timp. Ce-ar fi putut să-i spună lui Bart? Nu vroia să vorbească cu Bart după ce se iubise cu Lance.

După plecarea lui, ea adormise şi nu avusese timpul necesar ca să se gîndească la reacţiile ei în intimitatea lor. Amploarea celor ce se întîmplaseră era prea recentă, prea intimă, prea sacră. Voia să reflecteze la această întîlnire, să retrăiască scena şi odată cu asta fiecare senzaţie, să-şi reamintească fiecare cuvînt pe care-l şoptise Lance.

Dacă însă nu vorbea cu Bart, nu ştia cum ar fi putut să reacţioneze. Ar fi tras poate o concluzie greşită, sau justă şi ar fi putut face ceva instinctiv. Oftă în timp ce ieşea şi intră în camera Melaniei. Prefera să vorbească cu el acum, nu mai tîrziu. Nu putea rupe o logodnă de la mare distanţă, aşa că va vorbi cu el normal.

Imediat ce se va putea întoarce la Houston, va trebui să-i spună că nu se va căsători cu el.

Mai ales acum.

– Bună ziua, spuse Erin în receptor.

– În fine, era şi timpul să vii, iubito. Ce naiba de a durat atît de mult? Aştept de cinci minute. Eşti bine, iubito?

O strigase vreodată Bart cu numele ei? se gîndi ea supărată. Dar imediat îi păru rău că se supărase şi spuse cît de vesel putu:

– Sînt bine, Bart. Îmi pare rău pentru întîrziere.

Nu-i dădu nici o explicaţie în plus.

– Ce face fratele tău? Îţi place? zise Bart. Vocea lui îi zgîria urechile.

Buna lui dispoziţie şi umorul lui obişnuit îi părură oarecum banale. Nici nu se compara cu bărbatul care simţea lucrurile în toată profunzimea lor, care trata cu seriozitate lucrurile şi care dacă rîdea, era ceva rar.

– Iubito, eşti cumva adormită? ţipă Bart în telefon.

– O, nu. Eu...eu... nu l-am cunoscut încă pe Ken, de fapt, murmură ea.

– Cum aşa, dragă? Sper că nu s-a întîmplat nimic rău, nu-i aşa?

– Nu, nu, se grăbi ea să răspundă. S-a întîmplat doar ca el să fie plecat din oraş, pentru diverse afaceri, iar soţia lui, Melanie, pe care o ador, a considerat ca ar fi mai bine să nu-i spunem deocamdată nimic, pînă ce...el...îşi va termina cu bine afacerile pentru care este plecat. Oare toate astea erau plauzibile? Nu era

obişnuită să mintă şi de aceea nu-i fusese deloc uşor. Continua să vadă faţa fascinantă a lui Lance aplecată deasupra ei şi să audă acele cuvinte preţioase de dragoste pe care i le şoptea în urechi cu vocea lui aspră.

– Tocmai m-am întors ieri de la Panhandle. Am inaugurat o nouă sondă de petrol, iubito. Aş fi vrut să fi fost cu mine, să sărbătorim.

– Este minunat, Bart, spuse ea.

Ce importanţă mai avea oare o altă sondă? Mai avea vreo treizeci.

– Primul lucru pe care l-am făcut de dimineaţă a fost să te caut la telefon şi Betty mi-a dat numărul. Cine era tipul care a răspuns, dacă nu era fratele tău?

Şiretenia lui Bart nu trebuia subestimată niciodată.

– Acela era... răspunse ea cu precauţie... Acela era un partener de afaceri al lui Ken. Trecuse pe aici ca să lase nişte lucrări. Eu şi Melanie eram în grădină. Iată de ce a durat atît de mult ca să răspund la telefon. A trebuit să ne caute.

Nu vroia să-i povestească despre boala ei.

Ar fi însemnat să-l facă să ia primul avion spre San Francisco. Ultima oară fusese bolnavă de gripă. O gripă obişnuită. În dimineaţa următoare trebuise să se tîrască din pat ca să deschidă uşa căci sunase soneria, iar în prag dăduse peste o asistentă medicală care fusese trimisă acolo la insistenţele lui Bart.

Nu, în nici un caz nu vroia ca Bart să ştie că

fusese blonavă.

– Şi cînd se întoarce fratele tău? Cînd te întorci acasă? Sînt singur cuc, iubito. Îţi simt lipsa.

Ce îi spusese Lance la ureche?

– Să te iau... da, Erin... da, exact... Da... Te voi aştepta scumpo, dar vino mai repede!

– Şi mie mi-e dor de tine, se trezi ea spunînd, fără să se gîndească la ce spune.

– Ştiu că este important pentru tine, iubito, dar nu mai pot răbda să te ştiu atîta vreme departe de mine.

– Dar ştiu că nu eşti chiar atît de singur pe cît spui, zise ea domol. Pleci de la petreceri la ora patru în loc de ora şase?

– Ei, lasă, iubito. Nu mă mai tachina, se jelui Bart. Ştii că nu mă bucur de nimic cînd nu eşti lîngă mine. Vino mai repede acasă, iubito. Te iubesc, ştii foarte bine.

Erin înghiţi în sec. Lance pomenise oare cuvîntul iubire? Dar ea îi spusese oare „Lance, te iubesc?"

Se pare că nu. Şi-ar fi adus aminte.

– Ştiu că mă iubeşti Bart, şopti ea. Şi eu te iubesc. Dar nu în felul ăsta. Nu destul. Nu îndeajuns. Nu ca...

– Ai nevoie de ceva? De bani? Pot să te ajut cu ceva de aici?

Era extrem de binevoitor cu ea. Oare va suferi dacă-i va spune că se îndrăgostise subit, dar irevocabil de altcineva?

– Nu, Bart. Totul este în regulă. Te voi suna mîine sau poimîine ca să te anunţ ce am de gînd.

– În regulă, iubito. Ai grijă de tine. Ştii că sînt mulţi trăsniţi în San Francisco. Fii atentă.

– Voi fi. Promit. La revedere, Bart.

– La revedere, scumpo.

Erin se uită la diamantul de pe degetul ei admirîndu-l pentru ceea ce reprezenta, o piatră preţioasă perfectă, de o valoare inestimabilă. Dar reflexele lui erau reci. Nu radia nici un pic de căldură. Nu-i incendia sufletul aşa cum o făcea o pereche de ochi albaştri cu sprîncene aurii. Acei ochi aveau mai multe faţete şi prisme luminoase mai capricioase decît cele ale pietrei şlefuite.

Îşi scoase inelul din deget şi, întorcîndu-se ca o somnambulă în dormitor, se îndreptă spre măsuţa de toaletă pe care îşi lăsase caseta cu bijuterii. Ridicînd capacul, puse inelul înăuntru, după care închise cutia cu un gest hotărît.

Între timp, îşi uscase şi-şi aranjase părul, îmbrăcase o pereche de pantaloni de lînă şi un pulover de angora, căci tremura din cauza slăbiciunii. După ce făcuse baia fierbinte, se simţise minunat, dar după un timp simţi că o apucă din nou slăbiciunea şi că ameţeşte. Avea nevoie disperată să o susţină cineva.

Coborî scările şi vorbi cu Mike, care stătea de pază la telefonul de pe biroul din camera de zi.

Ducîndu-se în bucătărie, aprinse lumina. Ploaia se oprise, dar după-amiaza mai era încă posomorîtă şi cerul era acoperit de nori. Nu găsi oala cu supa de cartofi la care se referise Lance, aşa că îşi făcu un sandviş cu brînză şi bău un pahar cu suc de roşii.

Aproape că isprăvise de mîncat sandvişul şi sorbea sucul de roşii, cînd uşa se deschise şi intră Lance. Faţa ei se luminã imediat. Ştia că arata drăguţă şi proaspătă, îmbujorîndu-se de plăcerea de a-l revedea!

Va îndrăzni oare să o sărute în prezenţa lui Mike?

Cuvintele cu care voise să-l întîmpine îi îngheţară pe buze, cînd Lance se răsuci, închise uşa şi veni în faţa ei. Trăsăturile feţei lui erau mai aspre şi mai reci decît fuseseră în prima zi în care îl cunoscuse. Ochii îi licăreau ca bucăţile de gheaţă albăstruie, parcă încercînd să treacă prin ea. Corpul lui era încordat, muşchii îi tresăreau de furie.

– Văd că te-ai mai întremat. E uimitor ce minune poate face un mic antrenament. Tonul vocii lui era amar şi cuvintele pe care le rostea erau aspre şi pline de insinuări.

– Mă simt mult mai bine, spuse ea cu teamă. De ce o privea astfel? Ai... ai vrea ceva?

Detesta faptul că se bîlbîia. Ce-l făcuse să se poarte atît de agresiv? Oare nu-şi mai amintea ce se întîmplase între ei cu cîteva ore înainte?

– Nu. Nu pot să sufăr sucul de roşii.

– Vrei ceva rece?

– Nu, mulţumesc, domnişoară O'Shea, spuse el cu o politeţe exagerată. De fapt, am venit să văd dacă poţi să-mi împrumuţi maşina ta. Maşina pe care ai închiriat-o, se corectă el. Tocmai m-a sunat Clark şi mi-a spus că maşina cu care a luat-o pe doamna Lyman a rămas în pană. Ei sînt

la garaj. M-a rugat să vin s-o iau de acolo.

– Da, desigur.

– M-a rugat să te iau şi pe tine, dacă te simţi în stare să mergi.

Erin se ridică clătinîndu-se şi fu de acord.

– Aş fi bucuroasă să vin şi eu. Aş putea să respir nişte aer curat.

– Nu ştiu de ce, domnişoară O'Shea, dar mie nu mi se pare că ţi-ai revenit foarte bine, mîrîi el. Îi întoarse spatele şi părăsi încăperea, îndreptîndu-se spre camera de zi.

De ce se purta astfel cu ea? Ce se întîmplase în decursul celor cîtorva ore ca să-l transforme pe amantul tandru şi nestăpînit în bărbatul sarcastic şi detestabil? Cum putea cineva să ridiculizeze o unire sexuală atît de explozivă?

Răspunsul la aceaste întrebări o lovi ca o găleată cu apă rece pe care o arunci în faţa cuiva. Pentru el nu fusese la fel de cutremurătoare. Astfel de lucruri erau probabil banale pentru un om ca Lance. În acest caz, nu fusese vorba de o iubire oarbă. Ştia că şi alte femei ar fi fost atrase de aspectul lui frumos şi viril. Erin O'Shea sporise numărul femeilor care satisfăcuseră apetitul sexual al domnului Lance Barrett. El era în stare să uite repede ceea ce se întîmplase.

Ea nu fusese decît veşnica fraieră. Nu mai era în stare nici să protesteze. Îşi pierduse complet sentimentul conştiinţei de sine. Erin O'Shea, care se lăuda întotdeauna cu înalta ei moralitate şi cu stilul ei de viaţă circumspect, îşi dăruise corpul unui om lipsit complet de moralitate. Acum, din

cauza atitudinii lui Lance, avea un sentiment de vinovăţie şi lipsă de stimă faţă de propria ei persoană.

El o trata cu o grosolănie şi un dispreţ care nu puteau fi iertate, pentru ca apoi să-i întoarcă vesel spatele şi să iasă din cameră ca să se plimbe.

Dacă i-ar fi aruncat insulte, ar fi putut să le suporte, căci simţea că le merită. Dar dintr-odată deveni extraordinar de furioasă. La fel ca majoritatea femeilor, singurul lucru pe care nu putea să-l tolereze la un bărbat era indiferenţa.

Se repezi afară din bucătărie, cu ochii furtunoşi, gata de bătălie. Îşi pierdu din elan cînd îl văzu pe Lance sprijinindu-se de birou şi vorbind calm cu Mike. Purta ochelari, întrucît studia un raport pe care-l adusese unul din agenţii lui. Tocmai atunci el îşi ridică ochelarii deasupra frunţii. Era un obicei care-i plăcea atît de mult.

– Lance, ce nu este în regulă? spuse ea liniştit.

El veni spre ea, în semn că-i auzise cuvintele.

La naiba! îşi zise el în gînd. *De ce trebuia să fie aşa de frumoasă?* Puloverul de culoarea coralului se potrivea perfect cu culoarea pielii ei, la fel de frumoasă pe tot corpul. Pantalonii gri se mulau perfect pe fundul ei micuţ, ai cărui muşchi tari avea impresia că-i atinge cu mîinile. Părul cîrlionţat şi moale îi împodobea delicat capul şi el ştia cît de minunat se simţea ea cînd i-l mîngîia cu degetele lui puternice. Ochii care-l fermecaseră din primul moment, radiau de fericire. Era acea fericire care trăda în mod evident faptul că cunoscuse de curînd un bărbat. Pe el.

Aproape se convinsese că atunci cînd o va vedea din nou, departe de ploaia care sporea nota de intimitate a dormitorului, întregul mister i se va releva ca fiind fals, iar impresia de vrajă îi va apărea ca o farsă. Nimic n-ar mai fi fost atît de bine. Judecata lui înşelată amplificase o experienţă sexuală minoră, ridicînd-o la valoarea unei experienţe de cunoaştere sufletească.

Cum a putut ea să trăiască pînă atunci fără să se fi culcat niciodată cu un bărbat? Revelaţia neaşteptată a virginităţii ei aproape că-l blocase. Aproape, căci în momentul acela, nici iadul, nici potopul n-ar fi putut să-l mai oprească.

Dar cum rămînea cu soţul ei? Poate că minţise în privinţa lui. Acel caraghios logodnic al ei trebuie să fie un adevărat neghiob. Orice bărbat atît de prost încît să lase o astfel de femeie să rămînă inocentă ar merita să fie trădat de micuţa tîrfă.

Oftă adînc. *Foarte bine, Barrett, ea nu este o căţea trădătoare.* Pînă acum cîteva ore fusese virgină. Lance Barrett nu fusese niciodată un violator de virgine. Nu el o forţase. De ce oare se supusese fără să spună un cuvînt?

De ce? De ce îl lăsase să facă dragoste cu ea?

În afară de asta, de ce participase atît de intens, făcîndu-l şi pe el să se simtă, din acea dimineaţă, virgin?

Niciodată nu fusese acceptat atît de profund şi spontan. Îl prinsese în cursă atît de strîns, încît simpla unire fizică se sublima în absorbţie spirituală. Chiar după ce îi oferise tot ce avea mai bun în el, nu reuşea să uite sentimentul de

intimitate care le unea corpurile. Numai printr-un act de voinţă reuşea să o părăsească, înainte de a deveni din nou victimă a foamei de ea. În timp ce o privea, neştiind dacă să-i ardă o palmă zdravănă peste gura care mintea sau să o sărute pînă cînd ar face-o să-i strige numele, o lumină orbitoare explodă simultan în interiorul lor, unindu-i.

Brusc, el spuse:

– Pune-ţi haina şi ia-ţi cheile de la maşină.

Întorcîndu-se către Mike îi zise:

– N-o să dureze mult. Mă voi întoarce repede.

– Este în regulă, Lance, spuse Mike scurt.

Cu un gest ferm al mîinii, el o apucă de braţ şi o conduse spre Mercedes.

– Ai încredere în felul cum conduc eu? întrebă el.

– Singurul lucru pe care sînt convinsă că-l faci bine este că te porţi ca un barbar.

Îşi smulse braţul din mîna lui şi-i aruncă cheile. El deschise ambele uşi cu putere şi începu să înjure, deoarece motorul rece al maşinii nu pornea, avînd nevoie de ceva timp ca să se încălzească. În cele din urmă, reuşi să ambaleze motorul şi să iasă pe şosea.

Era bine să fii în aer liber. Erin apăsă pe butonul care-i coborî fereastra şi inspiră aerul rece al serii. Merseră cu viteză, în linişte. Mîinile lui Lance ţineau volanul strîns, iar ochii lui nu se despărţeau de şoseaua pe care mergeau.

În mintea lui Erin se împleteau uimirea, jignirea şi furia, dar nu vroia să-i dea ocazia lui Lance să vadă cît era de amărîtă. Se frămînta îngrozitor,

încercînd să afle ce-l determinase să-şi schimbe atît de drastic atitudinea faţă de ea. N-a trebuit să aştepte prea mult ca să afle.

Erin se uită la el cu surprindere, văzîndu-l că iese din şoseaua principală pe o alee mărginită de copaci. Îşi dădu seama că se aflau în parcul Golden Gate, dar locul acela era pustiu şi neluminat. El frînă maşina brusc şi opri motorul. Copaci înalţi îşi ridicau tulpinile deasupra lor, ca nişte umbrele lipsite de mătase.

Umezeala ceţoasă a serii îi învăluia într-o linişte apăsătoare.

Lance îşi puse braţul drept pe speteaza scaunului ei şi o privi drept în faţă.

Chipul lui era scăldat de umbre adînci, care-i dădeau un aer sinistru. Pentru moment, Erin simţi că i se face frică.

– Trebuie să fii foarte mîndră de tine, domnişoară O'Shea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vreau să spun că poţi să te feliciţi că ai reuşit să-l transformi într-un dobitoc pe un om suficient de matur ca să nu poată fi păcălit.

– Te rog, Lance, nu înţeleg ce vrei să spui. Se străduia să fie rezonabilă cu toate că inima-i bătea foarte tare. N-ar fi trebuit să ne întîlnim cu...

– Ei pot să aştepte, zise el scurt. Vreau să fii a mea aici şi acum.

Furia ei creştea la auzul cuvintelor pe care le rostise el cu un ton atît de condescendent.

– Ce să fiu? Nu înţeleg ce spui.

Fu mirată să-l vadă că zîmbeşte, dar zîmbetul

nu i se reflecta şi în ochi.

– *„În mod sigur, iubito, sconcsului aceluia bătrîn şi singur îi este dor de tine“*, spuse el imitînd perfect vocea nazală a lui Bart Texas.

Începu să înţeleagă şi fu cuprinsă de furie din pricina umilinţei.

– Ai ascultat! Ai tras cu urechea la convorbirea mea!

Ridică din umeri nepăsător.

– De obicei ascult toate convorbirile care se fac în casa familiei Lyman. Ştiai acest lucru.

Ştia, dar uitase.

– Dar tu ştiai că acea convorbire îmi aparţine mie personal. Nu se poate să fi prezentat interes şi pentru tine!

– O, ba da, domnişoară O'Shea, obiectă el. Ai rămîne uluită dacă ai şti ce plin de informaţii sînt. Acum ştiu cît de mincinoasă şi prefăcută poţi fi.

– O, nu sînt! negă ea cu înflăcărare.

– Nu? Mi-e dor de tine, Bart. Te iubesc Bart, o imită el pe Erin. Ai uitat să-i spui bătrînului Bart ce făceai cu cîteva minute înainte de a suna.

– Este dezgustător ce spui, rosti ea.

– Cred că Bart ar găsi că este dezgustător să audă că în această dimineaţă logodnica lui a învăţat să facă dragoste cu un talent incredibil.

Îl pocni fără să se gîndească. Nici nu şi-a dat seama că a făcut-o, pînă ce nu a auzit pocnetul plesniturii în atmosfera tensionată ce domnea în maşină. O durea palma, dar merita să vezi expresia de uimire de pe faţa lui Lance. Victoria ei fu de scurtă durată, căci el se pregăti să

acţioneze. Întinzînd mîna, îi apucă încheietura ca într-o menghină de fier.

– Dacă mai faci vreodată aşa ceva, îţi rup braţul! o ameninţă el şi ea îl crezu. Vocea lui suna ca şi cum ar fi avut pietre în gît. Cunosc genul dumitale, domnişoară O'Shea.

Se crispă din cauza durerii provocate de apăsarea degetelor lui pe încheietura mîinii.

– Eu nu sînt un gen! ripostă ea cu mai multă înflăcărare decît simţea.

– Ba da, eşti, spuse el cu o nuanţă de decepţie în glas. E nostim să te distrezi cu un funcţionar guvernamental, să te joci de-a spionii şi să ştii că acasă te aşteaptă milionarul tău din Texas.

– Nu-i aşa! spuse ea. Lacrimi de durere îi şiroiau pe obraji. Nu plîngea din cauza durerii provocate de apăsarea degetelor lui în carnea ei, ci de durerea provocată de faptul că-şi dădea seama de părerea proastă pe care o avea despre ea. De-ar lăsa-o măcar să-i explice.

– Ei bine, jocul s-a sfîrşit. Poate că-ţi face plăcere să faci slalom cu mine, dar eu nu joc niciodată în afara terenului meu de joc.

– Teren? a întrebat ea plină de remuşcări. De ce crezi că ne aflăm pe terenuri diferite?

– Pentru că, la naiba, tu conduci un Mercedes alb, iar eu un Chevrolette maron. Asta chiar nu-ţi spune nimic? Îi dădu drumul din strînsoare atît de brusc, încît ea se clătină şi căzu peste el datorită inerţiei. El se îndepărtă de ea şi privi la fereastra de peste drum.

Îi trebuiră cîteva minute ca să-şi dea seama de sensul cuvintelor lui. Cînd îşi dădu seama izbucni:

– Cum îndrăzneşti să mă insulţi în felul acesta? ţipă ea. Cum îndrăzneşti să te gîndeşti că pentru mine ar fi important ce fel de maşină conduce un om sau cîţi bani are. Eu... eu m-am... Eu m-am culcat cu tine pentru că aşa am vrut.

– Serios? întrebă el cu un glas mătăsos privind-o din nou în ochi. Se apropie de ea, ţinînd-o lipită de speteaza scaunului şi avînd mîinile pe umerii ei. Nu-ţi place cum face dragoste Stanton? Cum te-ai scuza faţă de bietul Bart dacă te-ar fi găsit în noaptea nunţii mai puţin pură? În acel moment el ar fi fost îndreptăţit să se gîndească că soţul tău ţi-a luat ceea ce-i aparţinea de drept.

– Încetează, te rog! zise ea.

El se aşeză cu greutatea lui pe ea şi şopti cu voce joasă:

– Cînd te ţine, te contopeşti cu el în felul acesta?

Ea se zbătu şi încercă să-l îndepărteze, dar el era mult prea puternic şi mişcările corpului său peste al ei îi dădeau un avantaj.

– Cînd te sărută, scoţi acelaşi scîncet de pisică din gît?

Încercă să o sărute, dar ea îşi întoarse capul. Mîna lui îi apucă maxilarul şi-i ţinu capul nemişcat în timp ce buzele lui le apăsau cu brutalitate pe ale ei. Ea se lupta cu el, dar forţa cu care o domina era de neînvins. Apăsarea degetelor lui asupra maxilarului ei era atît de puternică, încît ei

îi fu frică să nu-i pocnească oasele.

– Corpul tău îi răspunde tot aşa cum îmi răspunde şi mie?

Îi dădu jos haina şi-i acoperi sînii cu mîinile. Cu toate că nu vroia, ea simţi că răspunde mîngîierilor lui. Degetele lui apăsau micile ridicături şi le mîngîiau uşor. Ceea ce el dorise să fie agresiune, devenise mîngîiere. Îşi băgă mîna sub puloverul ei şi o apăsă pînă cînd carnea i se strînse între degete. Îi desfăcu sutienul şi-i prinse sfîrcul încordat cu degete care nu mai erau brutale, degete care doreau să provoace plăcere.

Îşi continuă asaltul numai cu gura. Treptat şi aceasta încetă să mai posede cu forţa devenind tot mai convingătoare. Schimbarea atît de delicată a caracterului sărutului nu fu conştientizată de Erin decît în momentul cînd se auzi gemînd de plăcere. Buzele ei se muiară acceptînd puterea ademenitoare a limbii lui. Corpul i se îndoi în mîinile care o explorau. Nu-şi dădu seama că spusese „Oh, Lance" decît în momentul în care acesta se îndepărtă de ea.

Numele lui, rostit la urechea lui cu o deziluzie atît de mare, îi trezi furia şi resentimentul de care fusese cuprins cînd auzise conversaţia ei cu Stanton. Lance se retrase repede în spatele volanului maşinii, pe care-l apucă strîns cu mîinile ca şi cum ar fi vrut să-l smulgă şi să-l distrugă. Îşi lăsă fruntea să se odihnească pe încheieturile mîinilor.

Doamne! Ce era să facă!

Erin privea cu un sentiment de neajutorare

totală. Umerii lui Lance se prăbuşiseră şi îşi acoperea ochii cu palmele în timp ce îşi trecea degetele prin părul des şi răvăşit. Pieptul i se mişca, în timp ce respira adînc ca să-şi revină.

În cele din urmă, ridică spre ea nişte ochi rugători şi-şi desfăcu braţele în semn de consternare.

– Îmi pare rău, zise el. Niciodată, niciodată în viaţa mea eu... Dacă te-am jignit... Iartă-mă, repetă el răguşit. Îşi închise ochii. Vorbea mai mult cu el însuşi decît cu ea, vocea lui exprimînd disperarea: nu ştiu ce se întîmplă cu mine.

Melanie nu păru să-şi dea seama de tensiunea care exista între ceilalţi doi pasageri din maşină. Cei trei rămaseră tăcuţi pînă acasă.

Erin observă că ochii cumnatei ei erau roşii şi umflaţi, dovedind că plînsese de curînd. Femeia care de obicei era bucuroasă de venirea lor, de-abia că le adresase un „bună", ei şi lui Lance, şi se urcase imediat pe bancheta din spate. Lance îi dăduse dispoziţie lui Clark să stea la maşină pînă se efectua mica reparaţie.

Melanie se ghemui în colţul banchetei şi era evident că nu avea chef de vorbă. De cînd sosise la San Francisco, Erin nu-şi amintea să o fi văzut pe Melanie atît de necăjită. Avea o depresiune prea mare ca să poată plînge, o disperare lipsită de speranţă, care nu-şi găsea alinarea pe căi firești.

Cum păşiră pragul casei, Melanie îşi ceru scuze şi urcă pe scări.

Erin şi Lance nu schimbară nici măcar un cuvînt. Ea îşi lăsă haina în cuierul din hol şi se duse la bucătărie să bea o înghiţitură de apă. Cînd se întoarse prin holul dinspre scări, îl întîlni pe Lance care venea în camera de zi după ce se consultase cu Mike.

Vorbele reci, impersonale, cu care o salută, erau ale unui străin. Deşi chiar astăzi stătuse în braţele lui, ascultîndu-i efuziunile pasionale. Îi cunoştea corpul în intimitate, în schimb omul îi era complet necunoscut.

Furia lui era explicabilă. Interceptase conversaţia ei cu Bart şi-i dăduse o interpretare complet greşită.

Cum putea să o creadă capabilă de o asemenea duplicitate? Îşi imagina oare cu adevărat că ea ar fi putut califica relaţia dintre ei ca fiind întîmplătoare? Atunci înseamnă că nu o cunoştea. Aceasta era problema. Ei nu se cunoşteau unul pe altul aşa cum trebuie.

Odată ajunsă în camera ei, se pregăti imediat d e culcare. Abia închise lumina din dormitor, pregătindu-se să se urce în pat, cînd auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Sînt eu.

– Intră, Melanie. Nu m-am culcat încă, răspunse Erin.

Melanie îşi făcu apariţia în cămaşă de noapte peste care avea un halat uşor ce-i acoperea cămaşa.

– Te deranjez?

– Bineînţeles că nu. Ce-ai făcut astăzi? o întrebă Erin pe tînăra femeie care se aşează disperată în fotoliu.

– A fost îngrozitor, Erin. Capul ei blond se clătina în stînga şi-n dreapta. Părinţii mei mă îmbolnăvesc de nervi. M-au sunat la telefon dimineaţa devreme, insistînd să mă duc să-i vizitez astăzi. Ştii ce vroiau să încerce să mă convingă? Să divorţez. Vor să depun dosarul de divorţ contra lui Ken.

– Oh, Melanie! Dar cum pot să se gîndească la aşa ceva, tocmai acum?

– Nu ştiu. Nici nu i-aş fi ascultat, bineînţeles, dar ei continuau să mă convingă cu toate argumentele de care dispuneau că trebuie s-o fac. Nu luau în consideraţie nici unul din argumentele mele. Eu îl iubesc pe Ken. Îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să plîngă cu suspine care îi frîngeau inima lui Erin.

Îngenunche în faţa cumnatei ei şi încercă să o liniştească, luînd-o în braţe.

– Din cauza tatei a făcut Ken ceea ce a făcut. Îl ţinea permanent sub tensiune pe Ken la bancă, deoarece îi dădea întotdeauna sarcini imposibil de rezolvat şi apoi îl critica în faţa altora atunci cînd nu le realiza. Ken depunea eforturi intense, dar orice ar fi făcut nu era apreciat de tata. De un an încoace, vroia să-şi schimbe serviciul, dar l-am rugat să nu o facă. Întrucît tata nu are un băiat, m-am gîndit că Ken ar putea să fie pentru el fiul pe care şi-l dorise atît de mult. Am fost atît de

egoistă! Nu mi-am dat seama cît de mult îl afectau pe Ken toate acestea.

– N-ai ce să-ţi reproşezi, Melanie. Ken este adult. Poate că într-adevăr fusese ofensat simţindu-se inutil şi nesigur pe el, dar, oricum, dacă a greşit va trebui să suporte consecinţele. El e conştient de asta. N-are de ce să te învinovăţească. Sînt sigură.

– Atunci de ce n-a încercat măcar să ia legătura cu mine? Nu l-am văzut şi nici nu am auzit de el de cînd a plecat la servici în dimineaţa aceea. Erin, sînt nenorocită fără el.

Erin oftă şi o mîngîie pe Melanie, încercînd să-i aline cît de cît suferinţa.

– Cred că nu-ţi dă nici un semn de viaţă pentru că te iubeşte. Nu vrea să te implice în nici un fel în acea treabă urîtă. Vrea să te protejeze.

– Aş vrea să fiu protejată mai puţin, dar să îl am pe el.

Erin zîmbi cu delicateţe.

– Eu pot să înţeleg, dar un bărbat nu cred că poate. Pentru moment gîndurile ei deveniseră introspective şi spuse: ei văd lucrurile complet altfel decît noi.

Melanie îşi şterse nasul cu o batistă pe care i-o dădu Erin. Ştergîndu-şi lacrimile, spuse:

– Astăzi nu am fost acasă să te ajut. Nici măcar nu te-am întrebat cum te simţi.

– Mă simt bine. Mult mai bine.

Melanie încuviinţă din cap, absentă. Erin îşi dădu seama că mai era încă mîhnită. Absenţa soţului ei era motivul suferinţei ei, suferinţă pe

care trebuia să o suporte singură.

Confirmînd presupunerile lui Erin, Melanie spuse:

– Dacă nu te superi, cred că mă voi întoarce în camera mea. Nu sînt o companie prea plăcută în seara aceasta. Vreau să mă întind în patul în care dorm împreună cu Ken şi să mă gîndesc la el. Ţi se pare caraghios?

– Mi se pare perfect normal. Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva la noapte îţi stau la dispoziţie. Nu mă vei deranja deloc.

– Mulţumesc, Erin. Eu... eu sînt într-adevăr bucuroasă că eşti aici.

Se îmbrăţişară.

– Şi eu sînt bucuroasă că mă aflu aici. Noapte bună.

– Noapte bună.

Erin dormise atît de mult în cursul zilei, încît se gîndea că nu va mai putea să doarmă noaptea, dar a fost foarte simplu. Ar fi vrut să analizeze comportamentul ciudat a lui Lance, dar mintea refuza să se concentreze asupra acestui lucru.

Dispariţia lui Ken era o problemă cu care încă se mai confrunta, iar nefericirea lui Melanie o îngrijora foarte mult. Ca să se protejeze creierul ei refuza să se mai gîndească la asemenea lucruri şi adormi îndată ce puse capul pe pernă.

Visele ei se învîrteau în jurul lui Lance. Odată, el era crud şi răzbunător. Altădată, ea era imobilizată într-o îmbrăţişare care o asfixia şi făceau dragoste împreună. Degetele mîinii îi simţeau părul mătăsos. Mirosul lui îi era acum atît

de familiar, fusese invadată de el atunci cînd se apropiase de ea.

Îi repeta numele aproape în urechi. Erin, Erin, Erin. Îl trăgea mai aproape de ea şi-l îmbrăţişa.

Cînd deschise ochii, crezu pentru moment că visează în continuare! Lance îi şoptea numele încet. Se aplecă deasupra ei. Braţele ei îi cuprinseră gîtul.

– Ce? zise ea cu răsuflarea tăiată, trăgîndu-şi braţele şi căutînd grăbită cuverturile.

Capitolul nouă

– Ssst, e-n regulă. Îmi pare rău că te-am speriat, şopti el. Erin...

– Ce faci acolo? întrebă ea furioasă. Ce fel de joc mai făcea el acum?

Ea nu mai avea încredere în el. Era prea imprevizibil în ceea ce făcea. Şi nu înţelegea nici de ce-i tresărea inima şi de ce-i tremura corpul ca şi cum visul ar fi fost real. Fusese atît de viu. Simţea că...

– Erin, vreau să-ţi spun ceva. Vrei să închid lumina?

Ea dădu din cap în semn că nu.

– Am primit nişte veşti. Nu sînt veşti bune. Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să i le comunic doamnei Lyman.

– Despre Ken?

Îl văzu încuviinţînd din cap înainte de a spune:

– Da.

Fu străbătută de un fior de spaimă.

– O, Doamne, scînci ea. Lance, l-ai găsit?

– Da. Respiră adînc.

Văzu în întuneric cum ea îşi apasă pumnii strînşi pe buze. Îi luă mîinile într-ale lui ca să i le încălzească cu degetele lui puternice.

– Erin, el a murit!

– Nu, ţipă ea, scuturîndu-şi capul într-un gest de refuz. Nu poate fi adevărat. Dumnezeu nu poate fi atît de crud. Nu, spuse ea tare, cu disperare.

Lance o luă de umeri şi spuse:

– Îmi pare rău, Erin, te rog să mă crezi. A fost găsit azi noapte tîrziu într-o cameră de hotel de la periferia oraşului San Diego. Se pare că aştepta să se strecoare peste graniţă.

Erin încerca să înţeleagă, dar nu putea.

Nu mai avea importanţă decît un singur şi trist adevăr, faptul că nu-şi va mai vedea niciodată fratele în viaţă! Kenneth Lyman era mort. Observă că Lance încetase să mai vorbească şi întrebă cu indiferenţă:

– Cum?

Dar mai avea oare vreo importanţă?

– O să-ţi dau detalii mai tîrziu.

– Spune-mi acum, zise ea calm.

– A fost asasinat, oftă Lance. I s-au furat banii din buzunar, ceasul şi alte lucruri de acest fel. Ca o ironie a sorţii, valiza care avea în ea toţi banii a fost găsită intactă sub pat. Lance aşteptă puţin, după care o întrebă:

– Te simţi bine?

– Da, spuse. Calmul ei îl surprinse. Mai bine am merge să-i spunem şi lui Melanie. Ea n-a mai aşteptat ca el să-i spună ceva. Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă cu o rochie. Cînd se întoarse, el era deja în hol.

La uşa camerei lui Melanie, el îi spuse:

– De ce nu te duci tu să o scoli? Strigă-mă cînd eşti gata.

Era cel mai greu lucru din viaţa ei, dar Erin se duse în cameră, o sculă pe Melanie, o ajută să-şi pună rochia şi apoi se dădu la o parte, în timp ce Lance îi povesti tinerei femei despre moartea soţului ei. Erin se aşteptase ca Melanie să leşine, să strige, să ţipe sau să facă o criză de isterie.

Dar ea ascultă calm şi fără să plîngă.

Cînd în cele din urmă Lance termină să povestească faptele, fără a intra în detalii, ea spuse cu o voce plată:

– Cred că simţeam că a murit. Toată ziua am fost obsedată de sentimentul că nu-l voi mai vedea niciodată. E ciudat cum de am ştiut.

L-a întrebat pe Lance ce formalităţi trebuiau întocmite şi el îi răspunse:

– Vezi, noi sîntem siguri că este el, dar din păcate va trebui să cobori acolo şi să identifici

cadavrul. Deoarece decesul lui a survenit ca urmare a unei crime, va trebui să semnezi o mulţime de hîrtii ca să-ţi poată fi încredinţat corpul. Pot să te ajut la toate acestea.

– Mulţumesc, domnule Barrett. Sînt sigură că voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

– O să-i sun pe părinţii tăi...

– Nu! spuse Melanie cu o maturitate dobîndită de curînd. Voi face singură acest lucru. Aş dori doar ca Erin să vină cu mine.

Lance arăta de parcă ar fi avut ceva de obiectat asupra acestui punct, dar Erin spuse:

– Desigur, înainte ca el să poată să spună ceva.

Figura lui exprima o încuviinţare tristă şi, privindu-şi ceasul, spuse:

– Voi face rezervările la avion. Este şase şi jumătate acum. Puteţi să fiţi gata în aproximativ două ore?

– Da, vom fi gata, zise Melanie calm.

Evenimentele zilei următoare au reprezentat întotdeauna pentru Erin un conglomerat de amintiri confuze. Nu-şi putea aminti tot, deşi anumite incidente i se întipăriseră în minte pentru tot restul vieţii.

Ea şi Melanie reuşiră să fie gata la timp pentru călătoria spre San Diego. Se îmbrăcară astfel încît să se simtă comod şi să se poată mişca uşor. Erin purta un tricou albastru peste o bluză de

mătase bleu. Avea o fustă din lînă de culoarea ciocolatei. Cînd plecă îşi luă şi pardesiul din piele de pe cuierul din hol şi şi-l puse pe braţ.

Melanie era îmbrăcată asemănător şi-şi strînsese părul într-o panglică. Faţa ei era curată, nemachiată. Dar ea era frumoasă la modul la care erau eroinele tragice. Inima lui Erin era alături de tînăra femeie, care dovedise un asemenea curaj.

Lance conduse tăcut şi concentrat spre aeroport. Melanie stătea liniştită într-un colţ de pe bancheta din spate. Ochii lui Erin erau plini de lacrimi, cei ai lui Melanie erau uscaţi. Singurul semn de adîncă supărare era că o ţinea strîns de mînă pe Erin, în timpul zborului de la San Francisco la San Diego. Stăteau pe locurile dintre fereastră şi culoarul avionului, punîndu-şi genţile şi hainele pe locul gol dintre ele. Lance stătea de partea cealaltă şi privi pe fereastră tot timpul călătoriei.

Era politicos cu Melanie. Aceeaşi curtoazie i-o arăta şi lui Erin, dar era impersonal şi rezervat.

Cînd au fost întîmpinate la aeroport de un bărbat de talia lui Mike, acesta îi conduse la un automobil spaţios.

Lance luă loc în faţă lîngă şoferul tăcut, iar Erin şi Melanie s-au aşezat pe bancheta din spate. Cei doi bărbaţi vorbeau între ei încet, încît ele nu puteau distinge cuvintele lor.

Melanie privea ca hipnotizată traficul şi peisajul în mişcare.

Ore întregi au stat fie în picioare, fie jos, pe coridoarele liniştite şi prost luminate, aşteptînd

diverse oficialităţi. Lance intra şi ieşea din birouri, unde stătea de vorbă cu oameni îmbrăcaţi sobru, care o priveau cu curiozitate pe Melanie. Era interogată tot timpul.

Răspundea la întrebări fără ezitare, dar cu indiferenţă.

Cu Erin se vorbea foarte puţin. Singura ei responsabilitate era de a o încuraja pe Melanie, care trecea prin acea grea încercare cu mai multă stăpînire de sine decît şi-ar fi imaginat.

Erin fu mulţumită să constate că Lance o scutea pe Melanie de multe neplăceri. Probabil că a folosit şi hîrtia de fax pentru a accelera efectuarea procedurilor legale ce păreau nesfîrşite.

Toate agenţiile judiciare, federale, de stat sau locale păreau să fie implicate într-o măsură oarecare, şi fiecare trebuia să-şi culeagă informaţiile şi răspunsurile.

Soarele apusese demult cînd au părăsit ultimele birouri austere şi s-au îndreptat cu maşina către spitalul din regiune. Lui Erin îi era groază de această ultimă oprire. Deşi identitatea lui fusese confirmată deja, au trebuit să meargă la morgă şi să privească corpul lui Ken, înainte de a-l pune la dispoziţia lor.

Omul care-i întîmpinase la aeroport o însoţea pe Melanie de-a lungul unui hol care avea în capăt o uşă cu accesul interzis.

Erin era în spatele lor. Lance era în urma lui Erin.

Înainte de a ajunge la acea uşă, acesta o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa către el.

– Erin, tu nu trebuie să intri acolo, spuse el încet şi ferm.

– Ba da. Trebuie. Melanie are nevoie de mine.

– Voi merge eu cu ea. Tu nu vei intra acolo, repetă el.

– Te rog să nu-mi spui mie ce trebuie şi ce nu trebuie să fac.

El îi dădu drumul din strînsoarea braţului.

– Vreau să-mi văd fratele.

– Nu, nu trebuie. Nu aşa.

Apoi o luă de umeri.

– Gîndeşte-te, Erin. Ai deja o imagine a lui. Era un bărbat sănătos şi frumos. N-ai prefera să te gîndeşti întotdeauna la el ca la...

Vocea lui se pierdu. Apoi o convinse.

– Doar nu vrei ca singura imagine a lui pentru tine să fie cea de acum. Nu intra acolo.

Ochii lui rugători şi gura strînsă într-un rictus exprimau încordare şi îngrijorare; o convinseseră că el are dreptate.

Încuviinţă din cap şi se prăbuşi peste el, căutîndu-i sprijinul. El o conduse spre o canapea şi o aşeză.

Ceilalţi doi ajunseră la uşa de la morgă şi se opriră în aşteptarea lui Lance.

Acesta îşi puse mîna pe umărul lui Erin în semn de alinare, şoptindu-i:

– Nu voi lipsi mai mult de un minut.

Cînd cei trei se întoarseră în hol, Melanie plîngea încetişor, ştergîndu-şi ochii cu o batistă bărbătească. Erin se repezi spre ea, îmbrăţişînd-o pe tînăra femeie care părea că îmbătrînise în

ultimele minute.

Strîngea în mînă o bucată de hîrtie albă.

– Au găsit asta în buzunarul lui. Este o scrisoare pentru mine, Erin. M-a iubit. Aşa scrie aici. M-a iubit cu adevărat.

Căzu peste Erin ale cărei forţe fizice slăbiseră de asemenea şi plîngea cu suspine, în timp ce continua să vorbească despre dragostea lui Ken pentru ea.

Erin o ţinu pe Melanie lîngă ea stînd aşezate pe aceeaşi canapea incomodă, în timp ce Lance aranja transportul corpului lui Ken la San Francisco. Erin era mulţumită că Melanie plîngea. Era o uşurare de care avea nevoie şi lacrimile o uşurau. Era mai bine să vezi o Melanie tristă şi plînsă decît o Melanie somnambulă, aşa cum fusese toată ziua, nefăcînd altceva decît să execute ceea ce i se spunea.

La întoarcere, pe drumul spre aeroport şi în timp ce aşteptau să se urce în avion, Melanie continuă să plîngă încet.

Cînd s-au urcat în avion, era deja epuizată. Din fericire cursa de noapte nu era aglomerată.

O stewardesă sensibilă şi înţelegătoare le sugeră să ridice braţele care separau scaunele individuale şi să-i permită lui Melanie să stea lungită.

Aceasta nu protestă şi pînă ca Erin să apuce s-o învelească cu o pătură, ea adormi cu ochii plini de lacrimi.

Lance, care discuta cu asociatul lui, fu ultimul pasager care urcă la bord. Se aşeză lîngă Erin, punînd o valiză obişnuită sub scaunul din faţa lui.

Erin îşi imaginã ce putea sã fie şi-şi mutã privirea în altã parte. Valiza maron era îngrozitoare, cãci distrusese.viaţa fratelui ei.

După ce avionul decolă şi luminile din San Diego arătau ca o pătură multicoloră, Lance întrebă:

– Ce mai face ea?

– Plînsul i-a folosit. A fost bine că a plîns. Cred că vederea lui... a corpului lui a convins-o de moartea lui. Îşi umezi buzele şi întrebă: a fost...?

– Nu. A fost o crimă nemiloasă, spuse el cu amărăciune. Certificatul de deces menţionează că a murit asfixiat. Probabil că în timp ce dormea, asasinii l-au sufocat, punîndu-i o pernă pe faţă.

Erin îşi acoperi gura cu o mînă şi păli îngrozitor, dar nu spuse nimic. Se uită fix înainte.

– Îi sînt recunoscătoare că a scris acea scrisoare, spuse ea gînditoare. Orice-ar fi scris, important este că o asigură de dragostea lui. Da. Sînt bucuroasă că bandiţii i-au lăsat scrisoarea asta în buzunar. S-a găsit vreun suspect?

– Nu. Intră în categoria crimelor nerezolvate. Motivul a fost jaful. El sau ei au avut nişte neînţelegeri. Evident de natură profesională. Desigur, este un noroc că au uitat banii sub pat.

– Da, ce să zic ce mai noroc, mîrîi ea.

Simţi o dorinţă puternică de a-l face să sufere. Vroia să-l pedepsească pentru modul cum se purtase cu ea noaptea trecută. Vroia să-l facă să sufere, prin felul cum îi vorbea, aşa cum făcuse şi el.

– Trebuie să fiţi foarte mîndru de dumneavoastră, domnule Barrett. Acum puteţi să vă întoarceţi acasă ca un erou. Ce spuneţi atunci cînd aţi

reuşit să distrugeţi viaţa cuiva? „Haideţi băieţi, să închidem dosarul acesta". Sau poate „Haideţi să-l învelim?"

Nu era adevărat. Ea ştia că nu-i aşa. Nu el fusese vinovat de moartea lui Ken. Dar ea fusese lovită. Nu-şi va mai vedea fratele niciodată.

Toate visele legate de stabilirea unor relaţii de familie, de găsirea unei afecţiuni sufleteşti, fuseseră spulberate în mod brutal. Vroia să strige la cineva, la ceva, pentru durerea pe care o simţea.

Lance era acolo. Nu era cinstit, dar ea simţi o satisfacţie perversă văzînd liniile strînse ale gurii lui. Sprîncenele lui coborîră deasupra ochilor furioşi.

Ca să nu-i mai vadă, Erin îşi sprijini capul de perna scaunului şi închise ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, ea mai mult simţi decît auzi că el oprise o stewardesă care se plimba prin spaţiul dintre scaune.

Lance o trase de cot pe Erin şi-i ordonă:

– Uite, bea asta.

Ţinea în mînă un pahar.

– Ce-i asta?

– Coniac. Ai nevoie să bei.

Ea făcu un gest de dezaprobare cu capul.

– Nu beau ceva atît de tare.

El o privi dispreţuitor, apoi spuse:

– Bine, eu beau. Bău dintr-odată primul pahar de lichid amărui şi îi dădură lacrimile.

Se strîmbă şi-şi ţinu răsuflarea cînd simţi lichidul în stomac; îşi lăsă capul pe spate şi

închise ochii.

– Zău c-ar trebui să încerci şi tu. Face minuni la nervi.

Sorbi încet celălalt pahar.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă timp de cîteva clipe lungi.

– Îmi pare rău pentru Lyman, Erin. N-aş fi vrut ca totul să se termine astfel.

Ea îşi întoarse faţa spre el. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei.

– Ştiu, şopti ea. A fost o prostie şi nedrept din partea mea să zic ce-am zis înainte. Mă ierţi?

Ca răspuns, el întinse mîna pînă i-o atinse pe a ei. Dădu paharul de coniac unei stewardese, apoi se mută lîngă Erin. Ridică braţele fotoliilor care îi separau. Doar cîteva lumini mai rămăseseră aprinse în interiorul avionului. Puţinii pasageri de la bord fie că dormeau, fie foloseau luminile mici de deasupra scaunelor lor. După ce se asigurară că toată lumea era liniştită, stewardesele se retraseră la locurile lor.

Cu mîna ei în palmă, o mîngîie cu degetele celeilalte mîini. Umărul lui protector se apropie de al ei.

– Erin, povesteşte-mi despre bărbatul tău. Îi ceruse aceasta în mod neaşteptat, cu voce calmă.

Ea nu protestă. Cedînd unui impuls irezistibil, îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Joseph a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. A avut un succes imens în afaceri. O parte din succesul lui s-a datorat

faptului că angajaţii lui îl adorau. Dădea o parte din profitul firmei chiar şi celui mai modest curier care lucra la el. Unii oameni pot să- l acuze că a fost un director şiret, eu însă cred că le dădea şi altora din bogăţia lui.

Lance îşi ridică braţul şi-o luă pe după umeri, apropiind-o de el. Capul ei se odihnea pe pieptul lui.

– Cînd el a început pentru prima oară să-mi arate că-l interesez, am crezut că o făcea din cauză că-mi aprecia judecata şi felul cum îi mînuiam afacerile. De fapt aşa a şi fost. Dar numai după ce m-a invitat să luăm masa împreună de mai multe ori mi-am dat seama că vroia să mă întîlnească pentru că mă plăcea. Privind acum în urmă, cred că i-am redat tinereţea. Fusese văduv mulţi ani. Copiii lui erau mari şi-şi duceau viaţa lor proprie, fiind foarte ocupaţi. Multă vreme, singura lui preocupare în viaţă au fost afacerile. Era singur.

În cele din urmă m-a rugat să mă căsătoresc cu el. Am fost uimită şi puţin speriată. Era întotdeauna de o politeţe scrupuloasă, astfel încît propunerea lui m-a luat complet prin surprindere. Am consimţit, nu pentru că îl iubeam, cel puţin nu la modul romantic, ci pentru că am simţit că ar fi suferit, dacă l-aş fi refuzat.

Mîna ei coborî spre coapsele lui Lance, spre cusătura dintre picioarele lui.

– M-am căsătorit cu el, spre uimirea tuturor. Îmi imaginez că se credea despre mine că sînt o oportunistă, o căutătoare de aur. Nu doream ca oamenii să aibă o părere proastă despre mine,

dar ştiam că purtarea mea fusese ireproşabilă. Nu puteam să permit ca nişte păreri în necunoştinţă de cauză să mă afecteze pe mine sau pe Joseph. Eram tînără, singură şi puţin flatată că eram iubită de un om aşa de important. Asta-i tot ce a fost cu el. A murit ceva mai tîrziu, în acelaşi an.

Lance îi prinse mîna şi i-o apăsă pe muşchii piciorului lui.

– Nu mi-ai spus totul, Erin.

Vocea lui exprima atîta intimitate, încît ea roşi. Îşi ridică repede privirea. El se aplecase peste ea atît de mult, încît feţele lor aproape că se atingeau. Ochii lui albaştri îi străpungeau pe ai ei. Ea îşi puse din nou capul pe pieptul lui.

– Căsătoria nu s-a consumat niciodată. Joseph a încercat, dar era deja bolnav, se bîlbîi ea. Faţa ei roşie ardea. Cînd s-a dus la doctor, ca să-l consulte şi... celelalte, au descoperit că avea cancer malign. Era inoperabil.

Aducîndu-şi aminte de acele zile triste de după moartea lui Joseph, Erin înţelese cît de mult se schimbase de cînd îl întîlnise pe Lance. După ce Joseph încercase fără succes să o facă să devină femeie în sensul fizic al cuvîntului, lui Erin i se făcuse frică de sex. El era atît de dezolat că nu putea să-şi îndeplinească îndatoririle de bărbat, încît Erin simţea durerea şi jena la fel de acut ca şi el. Nu vroia să mai aibă niciodată de a face cu sexul. Nimic nu merita preţul de a sacrifica sentimentul de respect faţă de sine.

De atunci nu mai avusese nici o relaţie cu vreun

bărbat. Şi aceasta nu pentru că i-ar fi lipsit ofertele. Mulţi bărbaţi din New York continuau să nu o lase în pace atît înainte cît şi după căsătoria ei cu Joseph, însă ea reuşise să le înfrîneze pasiunile pînă ce aceştia s-au simţit frustraţi şi şi-au găsit alte partenere. În Houston, se întîmplase la fel, pînă cînd l-a întîlnit pe Bart pe care reuşise să-l determine să nu se culce împreună.

Nu o speria actul sexual în sine. Familia O'Shea fusese un cuplu care preţuiau iubirea, cu o viaţă sexuală activă, sănătoasă. Încă de copil, Erin observase că părinţii ei se bucurau împreună de ceva special.

Lui Erin îi era teamă să nu fie din nou dezi-luzionată, dacă lucrurile ar fi mers prost.

Atunci de ce îl acceptase atît de repede pe Lance Barrett? De la prima lor sărutare, cînd ea îl luase drept Ken, ea simţise o dorinţă care se aprindea şi ardea în interiorul ei, ca un foc în pădure. Chiar şi atunci cînd faţa lui devenea gravă, trebuia să lupte împotriva atracţiei sexuale puternice pe care o degaja el.

Iar el ştia acest lucru. Corpul ei nu reuşise să ascundă acest secret; iar el îi răspunsese în acelaşi mod. Fără să vrea, ea emana un magnetism de care el era conştient şi căruia nu-i putea rezista.

Ea juca un joc periculos. Refuzul ei de a deveni amanta lui Bart se datora parţial dorinţei ei puternice de a-şi întemeia o familie. Într-un fel, ea ştiuse că Bart nu era ceea ce îşi dorea ea, adică

un soţ pentru ea şi un tată pentru viitorii ei copii. O legătură mai strînsă cu el putea deveni o piedică importantă în realizarea scopului celui mai important al vieţii ei.

Dacă Bart constituia o piedică importantă, Lance în schimb era un munte greu de trecut. Peste cîteva zile urmau să-şi continue drumul fiecare separat, fără să se mai întîlnească vreodată. De ce se juca cu viitorul ei? O mică aventură cu Lance nu ducea nicăieri. Totul era stupid. Era fără speranţă. Era imoral.

Şi totuşi acum, cînd îi simţi respiraţia lîngă obrazul ei şi apăsarea braţului lui pe perna moale a pieptului ei, îşi dădu seama că totul era predestinat şi-i scăpa de sub control.

Îşi înălţă capul şi îl privi. El simţea că se pierde în adîncimile ochilor ei negri care se măriseră şi se umeziseră de prea multe gînduri. Buzele lui se strînseră într-o linie severă cînd spuse:

– Regret cele întîmplate aseară în parc.

– Ai fost nervos, replică ea simplu. Mi-am dat seama.

– N-am nici o scuză pentru ceea ce aproape că eram gata să fac. Dumnezeule! Un viol! Oftă în semn de dezgust faţă de el însuşi. Erin, nu am fost niciodată violent cu o femeie. Crede-mă. Te-am făcut să suferi?

Privirea vinovată de pe faţa lui îi înmuie inima.

– Puţin, spuse ea zîmbind.

– Aş fi vrut să nu se fi întîmplat niciodată. Dacă aş putea să şterg acele momente, aş face-o.

– De ce nu-ţi ceri iertare? sugeră ea ispititor.

El îi zîmbi tandru şi-şi puse degetul arătător pe buzele ei. Îl mişcă dintr-un colţ în altul a gurii ei, cu o mişcare înceată, provocatoare.

– Erin, te rog să mă ierţi pentru comportarea mea bestială.

– Scuzele dumneavoastră sînt acceptate, şopti ea.

Degetul lui îi coborî buza de jos şi-i atinse dinţii.

Privi pe furiş în jurul lui.

– Aş fi vrut să nu ne găsim într-un loc cu atît de multă lume, zise el nemulţumit.

– De ce? Ce-ai face dacă n-am fi aici?

– E... Erin. Îi rosti numele cu dinţi scrîşnitori, în timp ce ea îi ţinea degetul în gură, sugîndu-l uşor. Dacă mîna ta vine spre coapsele mele în sus, cred că ştii foarte bine ce voi face.

– Ce vei face? îl provocă ea, cu respiraţia tăiată.

El dădu curs provocării.

– Probabil că te voi săruta aşa.

Îşi ţinea un braţ în jurul ei, iar cu cealaltă mînă îi legăna faţa, unindu-şi buzele cu ale ei. La început o tachină, muşcîndu-i uşor buzele mîngîind-o cu limba. Se dădu puţin pe spate ca să vadă rezultatele manevrelor lui chinuitoare. Ochii ei erau parţial închişi de pleoapele cu gene negre, iar răsuflarea ei întretăiată ieşea prin buzele întredeschise, strălucitoare şi umede datorită lubrifiantului din gura ei proprie.

– Erin, spuse el, în timp ce buzele lui continuau să o sărute. Acum nu era momentul de a-şi rezolva problemele. Şi ce dacă avea un logodnic care era milionar? Acum ea nu mai purta

inelul acela nesuferit cu diamante, oferit de el.

Aproape că ştia şi minutul în care ea înlăturase acel simbol al dorinţei altuia.

Şi ce dacă nu o mai vedea niciodată? Şi ce dacă veniturile ei erau de patru ori mai mari ca ale lui? Ce importanţă să mai aibă acum toate acestea?

Ea era aici. Era întuneric şi era confortabil şi aveau nevoie unul de celălalt. Corpul ei era suplu şi se supunea dorinţelor lui. Mîna ei iubită stătea la cîţiva centimetri distanţă de acea parte a lui care o cunoştea pînă în cele mai profunde intimităţi şi care se încorda în dorinţa de a o cunoaşte din nou. Buzele ei deschise erau receptive la limba lui care se mişca mereu. Lance de-abia reuşi să-şi reţină un geamăt de plăcere care i se născu în piept şi ameninţa să i se ridice în gît.

– Miroşi a coniac. Sărutul lor se terminase, dar buzele lor încă se atingeau. De-acum înainte, o să-mi placă coniacul.

– Mai bea puţin, spuse el. De data aceasta venise rîndul ca limba ei să exploreze gura lui, găsind şi umpînd toate ungherele. Cînd termină, mîngîie despicătura din bărbia lui cu acea limbă neobosită, care-l făcea să se simtă slab şi puternic în acelaşi timp.

Degetul ei arătător îi înlocui limba în acea crăpătură care o intriga şi îl întrebă cu glas înecat:

– Şi dacă după un timp nu mă vei mai săruta aşa, ce voi face?

El era tare dornic acum să participe în acest duel al simţurilor. Îşi luă figura de agent guvernamental şi spuse:

– Nu sînt sigur că nu eşti un criminal înrăit care se ascunde sub o înfăţişare plină de farmec. Suspiciunile mele s-au trezit mai ales acum, cînd ai încercat să mă seduci.

– Nu-i asta tot ce s-a trezit, spuse ea cu o voce cîntătoare, care de abia se auzea.

Îl mîngîia ea uşor cu mîna sau era doar imaginaţia lui înfierbîntată? Doamne, totul era posibil, pentru un om care simţea ce simţea el atunci.

Înghiţi în sec şi scrîşni:

– Mă abaţi de la subiect!

– Îmi pare rău, domnule, spuse ea pocăită. Continuă, te rog.

– Cum spuneam, îşi reveni el cu autoritate, probabil că simt nevoia să te cercetez din nou.

Gura lui luă o formă obraznică pe care ea şi-o amintea foarte bine. Cînd a văzut-o prima dată, această expresie arogantă a speriat-o. Acum, descoperi că-i făcu să-i tresară inima de emoţie.

– Cred că nu ai de gînd să fii superficial în ceea ce faci, spuse ea solemn.

– Nu. N-aş permite să se întîmple una ca asta. Îşi duse faţa lîngă a ei, dar nu o sărută. În schimb, o privi adînc în ochi în timp ce îşi lăsă mîna să alunece sub tricoul ei. El era tot atît de cald şi greu la pieptul ei, ca şi greutatea caldă pe care o simţea că apare în partea inferioară a corpului ei şi care-i dădea fiori între coapse. Cu o încetineală agonizantă, el îşi plimbă mîna în jos.

Erin era fermecată de senzaţiile pe care le emanau degetele lui prin bluză, pe pielea ei. Ochii lui o străpungeau cu o privire tandră, dar lacomă. Nu se mai sătura de ea.

Îşi puse palma pe sînii ei, frămîntîndu-i cu mîna. Cu senzualitate, începu să o maseze într-un ritm circular pînă cînd simţi că sînii îi deveniseră tari şi încordaţi. Buzele pe care le privea lacom se întredeschiseră şi-i rostiră numele.

– Tu ai două lucruri foarte feminine, Erin O'Shea, spuse el cu o tandreţe infinită. Unul din ele este acesta. Şi îşi frecă degetul mic de pliul senzitiv. Celălalt este rostirea numelui meu fără a-l rosti de fapt. Ambele îmi sînt dragi.

O lăsă să aştepte, pînă cînd îi descheie doi nasturi. Apoi îşi lăsă mîna să-i alunece deasupra curbelor ample. Cu delicateţea cu care dezbraci un copil, dădu la o parte bretelele sutienului ei şi o înconjură cu mîna.

Se aplecă înainte, făcîndu-se mai accesibilă lui. Nici o şovăire nu li se citea în ochi. Pentru o clipă, ochii ei se închiseră atunci cînd degetul lui mic a început să o mîngîie într-un mod distinct şi tandru.

El se apropie de ea cu buzele lipite de urechea ei. După ce o sărută, şopti:

– Erin, să mă ierte Dumnezeu, dar te doresc. Cuvintele lui fuseseră rostite dintr-o suflare, iar mîna cu care o explora o mîngîia cu şi mai multă energie.

În timp ce-i freca uşor sfîrcurile sînilor cu degete sensibile, el o întrebă:

– Ţi-am spus cît eşti de drăguţă? Acest lucru îl simt cu gura mea şi cu limba mea. Chiar acum. Aş vrea...

Anunţul de lîngă centura scaunului se aprinse şi ei auziră vocea ritmată care le atrăgea atenţia asupra acestui lucru. Erin simţi răsuflarea lui

Lance lîngă urechea ei, însoţită de o înjurătură înăbuşită. Se depărtă de ea, protejînd-o cu corpul lui de priviri indiscrete, şi-i încheie bluza, înainte de a-şi relua locul pe scaun.

Ea încercă să întindă mîna spre el, pentru a-i atinge braţul, dar el îi spuse:

– Nu mă atinge. Cînd văzu expresia ofensată a figurii ei, el zîmbi.

– Nu ţi s-a mai întîmplat să mă vezi cum devin din nou decent? El o privi cu un zîmbet din colţul gurii pînă cînd ea înţelese ce a vrut să spună. Cînd înţelese, îşi retrase mîna şi privi înainte, neîndrăznind să mişte. El rîse satisfăcut.

Tocmai cînd roţile avionului se pregăteau să aterizeze, ea îl privi timid.

– Lance, tu crezi... crezi că sînt oribilă pentru faptul că m-am purtat aşa, fără ruşine, după tot ce s-a întîmplat azi? Sînt o persoană dezgustătoare?

Zîmbetul lui era blînd şi sincer.

– Am cîştigat o experienţă imensă de-a lungul anilor, urmărind reacţiile oamenilor în tot felul de situaţii haotice. Am descoperit că eliberarea emoţiei datorată tensiunii sau supărării poate lua o imensitate de forme. Unii oameni plîng, ţipă sau se enervează. Alţii rîd fără să se poată stăpîni. Alţii sînt tentaţi de iubire. Făcu o pauză semnificativă. O emoţie este la fel de sinceră ca şi cealaltă, Erin.

– Îţi mulţumesc, murmură ea.

Capitolul zece

– Bună ziua, mătuşă Reba, Erin este la telefon. Mama este acolo?

– Erin! Tocmai vorbeam despre tine. Te-ai întors la Houston?

– Nu. Sun de la San Francisco.

– Bine, n-am să te reţin. Mama e înnebunită să vorbească cu tine. La revedere, dragă.

Înmormîntarea urma să aibă loc într-o oră, dar Erin avea o nevoie atît de disperată să vorbească cu mama ei, încît îşi făcu timp să dea acest telefon interurban.

Ieri fusese cea mai întunecată zi din viaţa lui Erin. Melanie decisese să nu amîne funeraliile lui Ken. Se stabilise ca acestea să aibă loc la patru după-amiază, lăsînd foarte puţin timp pentru efectuarea pregătirilor. Hotărîrea a fost înţeleaptă, se gîndi Erin. Cu cît mai curînd putea Melanie să-şi readucă viaţa la normalitate, cu atît mai bine.

– Bună, Erin. Vocea veselă a lui Merle O'Shea suna ca un balsam pentru sufletul rănit al lui Erin.

– Mamă, e aşa de bine să-ţi aud vocea! Ce mai faci?

– Eu sînt bine. Dar fii mai la obiect. Ce mai faci tu? Pari tristă.

Aceasta era toată încurajarea de care avea nevoie Erin. Întreaga poveste ţîşni din gura ei într-un torent de lacrimi. Începu cu sosirea ei în pragul casei lui Ken Lyman şi sfîrşi cu înmormîntarea ce trebuia să aibă loc în acea după-amiază. Suspină în receptor.

– Vai, draga mea fetiţă, îmi mare nespus de rău pentru tine. Nici nu pot să-mi imaginez cît de groaznice au fost toate acestea. Mai ales cînd aşteptai cu nerăbdare să-ţi găseşti şi să-ţi vezi fratele. Ca întotdeauna, mama lui Erin era alături de ea, cînd aceasta din urmă avea vreo durere. Erin nu crescuse în pîntecele ei, dar crescuse cu siguranţă în inima ei.

– Pot să te ajut cu ceva? Ai vrea ca eu să vin la San Francisco?

Acesta ar fi fost sacrificiul suprem. Lui Merle O'Shea îi era frică să zboare cu avionul.

– Nu, mamă. Numai faptul că am vorbit cu tine m-a ajutat atît de mult. Crede-mă, eu mă simt bine. Trebuie s-o fac de dragul lui Melanie.

– Melanie pare să fie o fată atît de bună.

– Este. Într-adevăr, ne simţim ca nişte surori.

Mama lui Erin se bîlbîi cînd o întrebă:

– Erin, tu ai... Vreau să spun, ai găsit vreo informaţie despre mama ta adevărată?

Erin zîmbi. Mama ei nu putea să-şi reţină o undă de gelozie maternă.

– Nu, mamă, n-am găsit.

– N-o să-mi iert niciodată faptul că am distrus actele pe care mi le-au dat la orfelinat, înainte chiar de a le fi citit. Cînd Gerald şi cu mine te-am avut, am fost atît de emoţionată şi atît de posesivă în ceea ce te priveşte...

– Mamă, te rog. Am discutat despre asta de mii de ori. În momentul acela tu ai simţit că faci pentru mine ceea ce trebuia. În afară de asta, acum nu cred că aş mai vrea să ştiu ceva în plus. N-aş mai suporta o altă dezamăgire.

Ambele făcură o pauză, cînd Merle întrebă:

– Este frumos acest domn Barrett? Sper că nu este un bărbat dur şi insensibil.

În mod deliberat, Erin se abţinuse să menţioneze legătura ei proprie cu Lance Barrett.

– A fost drăguţ?

– Da, e drăguţ, aşa mi se pare, deşi a rezolvat totul în mod foarte profesional. N-aş putea afirma că este insensibil.

Mama ei păru satisfăcută de răspuns.

– Cînd te întorci acasă, Erin? Mă voi simţi mult mai bine cînd te vei întoarce la Houston.

Erin oftă. Nu-şi făcuse nici un plan cu privire la întoarcerea acasă, deşi acum îşi dădu seama că trebuia.

– Nu ştiu, mamă, răspunse ea sincer. Vreau să

mă asigur că Melanie se va restabili. Voi mai rămîne cîteva zile. Te voi anunţa.

– Te rog să mă anunţi cînd vii. Merle făcu o pauză lungă, apoi spuse: Erin, îmi dau seama ce mult ai suferit. Dacă aş fi putut să te cruţ de această mare durere, aş fi făcut-o. Ştii asta, nu-i aşa?

– Da, mamă.

– În viaţă se întîmplă anumite lucruri cărora nu poţi să le dai nici o explicaţie. Sper că asta nu te va face să crezi că Dumnezeu te- a părăsit.

– Nu. Am nevoie de credinţă mai mult ca oricînd.

– Mă voi ruga pentru tine. Te iubesc, Erin.

– Şi eu te iubesc. La revedere, mamă.

– La revedere.

Erin puse receptorul în furcă, nemulţumită că a trebuit să întrerupă această legătură cu femeia iubită care-i dăduse viaţa, chiar dacă nu o născuse.

Se întoarse indiferentă în dormitorul de oaspeţi ca să se îmbrace pentru înmormîntare. Cînd venise de la Houston, nu-şi luase la ea decît o rochie neagră, ca să o poarte în cazul în care ar fi fost invitată la vreo masă de gală. Acum o purta la înmormîntare.

Ciorapi şi pantofi negri îi completau ţinuta. Singurele ei bijuterii erau o pereche de cercei cu perle şi un colier de perle în jurul gîtului.

Erin arăta bine în negru şi purta adesea această culoare. Dar Melanie nu era la fel de norocoasă. Rochia neagră pe care o împrumutase de la Charlotte Winslow o învăluia ca un giulgiu. Părul ei blond era adunat într-o pieptănătură severă. Rochia neagră o făcea şi mai palidă decît era în general.

Ochii ei, pe care Erin îi văzuse strălucind de o

emoţie copilărească, erau acum goi, absenţi.

Un cortegiu ciudat plecă de acasă spre capela cimitirului. Erin şi Melanie au mers acolo cu limuzina sumbră a directorului de funeralii. Lîngă ele se aflau părinţii lui Melanie care păreau plictisiţi. Dispreţuitoare, Erin se întreba dacă nu cumva din cauza funeraliilor aceştia au fost nevoiţi să renunţe la vreuna din partidele lor de bridge sau de golf.

Lance, Mike şi Clark veneau încet în urma lor cu modesta lor maşină guvernamentală.

Din seara precedentă, cînd se urcase în avion, Melanie părea să nu mai fie capabilă să plîngă. După aterizarea avionului, cînd Erin şi Lance au trezit-o din somn, aceasta rămase calmă şi oarecum rezervată. Participă cu stoicism la slujba de înmormîntare.

Privind sicriul nepretenţios acoperit de crizanteme arămii care acopereau trupul fratelui ei, Erin fu cuprinsă de o tristeţe apăsătoare, cum nu mai simţise de la moartea lui Gerald O'Shea.

Mai avea atît de puţin pînă să ajungă să-l cunoască şi să-l iubească! Fusese atît de aproape şi totuşi nu-l va mai vedea niciodată în viaţă. Nu-i va auzi niciodată vocea. Nu se va mai bucura de persoana lui. Dacă ar fi intrat în viaţa lui cu cîteva zile mai devreme, sosirea ei ar fi putut schimba oare cursul vieţii? Existenţa ei i-ar fi schimbat viaţa?

În timpul slujbei de înmormîntare, Erin se comportă la fel ca Melanie. Era confuză şi dezorientată, cufundată în disperare.

Cînd s-au întors la casa familiei Lyman, era aproape întuneric. Erin urcă scările împreună cu Melanie şi o lăsă la uşa camerei ei. Înainte de a face orice altceva, Erin vroia să-şi scoată rochia

neagră. Se îndoia că o va mai purta vreodată.

Se îmbrăcă cu blugii pe care-i purtase în prima seară pe care o petrecuse în acea casă şi cu un pulover larg. Îşi pieptănă părul şi îşi refăcu machiajul. Simţindu-se mai bine, se gîndi că, deşi nu-i era foame, ar trebuie să mînînce cîte ceva din mîncarea pe care prietenii şi vecinii o aduseseră acasă. Mai resimţea puţină slăbiciune de pe urma bolii şi nu mîncase cum trebuie în ultimele trei zile.

Stînd la capătul de jos al scărilor, Erin fu cuprinsă de uimire cînd o văzu pe Melanie coborînd şi ducînd două valize.

– Melanie, ce...

– Erin, acesta este cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, dar trebuie să te părăsesc aici.

Erin rămase consternată de modul calm în care-i comunicase decizia ei.

– Dar... dar unde te duci? De ce?

– I-ai auzit pe părinţii mei?

Ar fi fost imposibil să nu-i audă, vroise Erin să spună. Soţii Winslow îşi însoţiseră fiica acasă după înmormîntare şi începuseră să ţipe la ea ca s-o determine să plece cu ei.

Aproape că îi făcuseră o scenă, punînd-o pe tînăra femeie într-o situaţie penibilă.

– Le-am spus că vreau să-mi petrec noaptea în propria mea casă, mai ales că şi tu eşti aici. Dar le-am promis că mîine mă voi întoarce la ei acasă. Buzele Melaniei deveniseră o linie dreaptă, hotărîtă. Este o promisiune pe care însă nu am de gînd să mi-o ţin. Ei mi-au distrus viaţa, ca să nu mai vorbesc de viaţa lui Ken. Nu le voi mai da ocazia de a continua să mă controleze.

Erin privi în jur deznădăjduită şi îl văzu pe Lance în spatele ei. Acesta ascultase cele spuse de Melanie.

– Dar unde te vei duce diseară? întrebă Erin, încercînd să prindă un fir.

– Nu ştiu, ridică Melanie din umeri, cu indiferenţă. Nu-mi pasă. Departe de aici. Departe de ei. Oftă cu tristeţe. Nu vreau încă să vînd casa, dar nu mai pot sta aici ca să fiu bătută tot timpul la cap de ei. Înţelegi?

Era o întrebare ca să se asigure. Deşi avea îndoieli asupra planurilor lui Melanie, Erin spuse:

– Sigur că înţeleg.

– Mulţumesc, Erin. Ştiam că mă vei înţelege. Voi lăsa o scrisoare pentru părinţii mei pe măsuţa din holul de la intrare. Te rog să le-o înmînezi cînd vor veni mîine după mine.

– Mai ai ceva să-mi spui?

– Nu, te voi suna la telefon curînd. Mi-am notat adresa şi numărul tău de telefon din Houston. Nu-mi place deloc să-mi părăsesc astfel musafirii, dar nu am încotro.

Erin zîmbi.

– Eu nu sînt un musafir. Fac parte din familie.

– Ai nevoie de ceva, doamnă Lyman? Ai destui bani? întrebă Lance liniştit din spatele lui Erin. Era de acord cu plecarea lui Melanie.

– Da, am un cont personal. Nu mi-ar plăcea să-ţi mai faci şi alte griji din pricina mea, domnule Barrett, dar cînd îţi vei lua toate lucrurile de aici, vrei să-mi laşi cheia de la casă la vecina de alături? Ea a fost de acord să aibă grijă de lucrurile mele, pînă mă voi întoarce.

– S-a făcut, zise el cu fermitate.

Dintr-un impuls, Melanie înaintă spre el. În următoarea clipă el o ţinea în braţe.

– Mulţumesc că aţi fost atît de drăguţi, o auzi Erin murmurînd, ţinîndu-şi capul lipit de cămaşa lui. Ştiu că ai făcut totul ca să-l găseşti pe Ken şi să-l aduci înapoi. Te-ai fi ocupat cum trebuie de el.

Lance strînse din ochi.

– N-aş fi vrut să se întîmple toate astea pentru nimic în lume, doamnă Lyman. Melanie se retrase spre uşă, apoi se întoarse din nou cu faţa spre ei.

– Într-un fel, sînt bucuroasă că Ken n-a mai trebuit să meargă la închisoare sau să sufere alte umilinţe. A fost multă vreme nefericit. În scrisoarea pe care mi-a lăsat-o – şi ea îşi duse mîna la piept, Erin ghicind că acolo păstra scrisoarea netrimisă prin poştă –, el spune că dorea să obţină o aprobare.

Cred că a luat banii ca să atragă atenţia oamenilor ca şi cum ar fi spus: „Trăiesc. Iată-mă, sînt Kenneth Lyman!!" Nu sînt filozof sau psiholog, dar acum înţeleg foarte clar de ce a procedat aşa. Şi mai ştiu că, în ciuda tuturor lucrurilor, mă iubea.

Totul e de domeniul trecutului, se gîndi Erin, şi lacrimile i se rostogoleau pe obraji în timp ce-o stîngea din nou la piept pe cumnata sa iubită. Ea şi Lance rămaseră în pragul uşii din faţă, pe cînd Melanie îşi scoase maşina din garaj şi porni la drum în noapte.

– Crezi că n-o să păţească nimic, Lance? întrebă Erin cu îngrijorare.

– Mai bine departe, decît aici, şopti el şi Erin găsi alinare în cuvintele lui simple.

– Vino aici, spuse el, privind-o cu o expresie amuzată a feţei. Lasă-mă să-ţi şterg faţa. Scoase

o batistă albă din buzunar şi-i şterse lacrimile. De cînd n-ai mai mîncat cum trebuie?

– Nu-mi amintesc, rîse ea.

– Aşa credeam şi eu, spuse el trist. Ai slăbit. Şi, de parcă ar fi vrut să-i arate calea, îşi puse mîinile pe coastele ei şi o răsuci în direcţia bucătăriei. Acolo este mîncare suficientă ca să hrăneşti o armată şi vom fi nevoiţi să o aruncăm mîine dimineaţă. Aşa că hai să mîncăm.

În timp ce-şi umplea farfuria în bucătărie, el se duse în camera de zi şi vorbi la telefonul roşu.

– Mike, spune-le băieţilor să facă o pauză şi să vină să mănînce cîte ceva.

Era fără cravată şi cu mînecile cămăşii suflecate, cînd se întoarse în bucătărie.

– Nu ţi-ai pus suficient, spuse el, inspectîndu-i farfuria ca un profesor de şcoală. Cu toate că ea protestă, el îi mai puse o bucată de friptură de pui rece şi salată de cartofi.

– Am să mă îngraş, se văicări ea, în timp ce el continua să-i pună mîncare în farfurie.

Cu rîsul lui deschis, prietenos şi mîngîietor, care era atît de rar dar atît de cuceritor, spuse:

– N-ai nici o şansă. În plus, ştiu cîteva locuri care ar mai putea fi rotunjite. Ochii lui se opriră cu subînţeles asupra pieptului ei.

– Eu... deschise ea gura să-l dojenească pentru îndrăzneala lui, dar uşa din spate se deschise şi subalternii lui năvăliră înăuntru. Îi recunoscu doar pe Mike şi Clark, dar mai erau încă alţi trei. Ea era sigură că ei o văzuseră şi ştia că auziseră şi conversaţia ei cu Bart. Se îmbujoră cînd Lance îi făcu cunoştinţă cu ei.

Aceştia erau crispaţi, foarte politicoşi şi foarte

tăcuţi. În cele din urmă, Erin îşi dădu seama că atitudinea lor se datora respectului pentru ea. În acea zi, avusese loc o înmormîntare şi toţi erau conştienţi de acea împrejurare. Erin încercă să risipească atmosfera sumbră, atît pentru binele ei cît şi pentru al lor.

Începu să le pună întrebări politicoase şi aceştia îi răspundeau deschis, întîmplîndu-se pentru prima dată ca ei să nu-l privească pe Lance pentru a-i cere încuviinţarea. Apoi începură să participe la dialog şi, pînă să plece, se auziră şi cîteva hohote de rîs, spontan.

Erin strînse masa. Lance insista să o ajute să spele vasele. După ce echipa lui terminase de mîncat, nu mai rămăsese mare lucru.

– Presupun că mîine dimineaţă va trebui să duc vasele vecinei. Ea poate să le înapoieze posesorilor lor.

– Cred că da, spuse Erin în timp ce ştergea un raft cu un burete ud. Nu vroia să întrebe, dar trebuia.

– Cînd vei pleca?

Lance nu răspunse imediat. Era exagerat de ocupat să lege la gură un sac cu gunoi şi să-l aşeze lîngă uşa din spate, pentru a fi luat de dimineaţă.

– Ne vom lua toate lucrurile diseară. Mai am cîteva lucruri de împachetat. Voi pleca mîine sau poimîine. Dar tu?

Erin privi în depărtare. Îşi scoase şorţul pe care şi-l pusese în jurul taliei şi-l atîrnă pe un cuier în cămară.

– Nu ştiu, mă gîndisem să stau cîteva zile cu Melanie, dar acum...

Vocea ei se pierdu şi nu mai spuse nimic.

Cînd se întoarse, el stătea lîngă ea. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi-i masă cu delicateţe fibrele încordate ale gîtului.

– Eşti epuizată, şopti el cu atenţie binevoitoare. Trebuie să strîng nişte hîrtii în camera de zi. Voi încuia cînd voi pleca. Du-te sus.

Era un fel de concediere. Nu ştia exact la ce să se aştepte din partea lui, dar se gîndi că nu era mai mult decît un „noapte bună" pe care-l spui unei surori mai mici.

Tocmai cînd ajunse la uşa care dădea în hol, el spuse:

– Erin!

Sufletul i se umplu de bucurie şi ea se răsuci ca să-l privească în faţă. El nici măcar nu o privea, în schimb se uita pe fereastră.

– Da! Lance, întoarce-te spre mine! îi striga inima.

– Dacă ai nevoie de ceva în timpul nopţii, sună-mă la telefonul roşu. Pînă dimineaţa nu-l deconectăm.

Asta era? Asta era tot ce avea de spus?

– În regulă, răspunse ea abătută şi-şi tîrî picioarele pe scări.

Se pregăti de culcare în mod automat, fără nici un interes pentru ceea ce făcea. Aşternuturile, patul, camera, casa i se păreau a fi la fel de reci şi de goale ca şi sufletul ei.

Totul are un rost, Erin, se mustră ea. La urma urmelor, ce aşteptase? El era în exerciţiul funcţiunii. A doua zi, misiunea lui se încheia. Se va întoarce la Washington şi-şi va lua în primire noul post. Probabil că numele de Erin O'Shea va fi menţionat în dosarul pe care-l va preda, şi cîndva,

în viitor, s-ar putea ca el să-şi amintească cu drag de ea, dar va uita curînd de iubirea lor. Cu timpul, şi figura ei i se va şterge din memorie.

A considerat-o un amuzament în timpul unui caz dificil.

Dar cum putea să o concedieze atît de simplu? Chiar nu-şi amintea ce se întîmplase în acea cameră? În acel pat? Pînă şi pereţii micii camere păreau să repete ca un ecou cuvintele trunchiate, frenetice pe care le şoptise în urechile ei. Fuseseră ca un cîntec de iubire pentru ea.

Nebuno! Proasto! se dojeni ea.

Şi totuşi, îl mai auzea încă: „Ah, iubito... Eşti gata... Perfect, perfect.... Simţi.... Erin, aştept... Erin... Erin... Erin..."

Cînd se trezi, era foarte tîrziu, probabil după miezul nopţii. Casa era încă nemişcată şi liniştită, dar ea nu putea să adoarmă din nou. După ce a îndreptat aşternutul şi s-a dus la toaletă, după ce şi-a pus capul pe pernă cîteva minute, simţi nevoia să bea nişte apă rece.

Dîndu-se din nou jos din pat, îşi trase pe ea un halat, dar uită să-şi pună papuci. Fără a aprinde luminile, bîjbîi pe scări. Cînd ajunse jos, i se tăie respiraţia.

Casa ardea!

Cuprinsă momentan de panică, îşi duse la gît marginile halatului. Inima-i bătea nebuneşte. Pe măsură ce secundele se scurgeau, îşi dădu seama că se înşelase. Nu mirosea a fum, iar

incendiul era localizat în biroul cu lambriuri.

Cu genunchii tremurînd, străbătu culoarul întunecat şi privi în cameră. Lumina era stinsă şi un foc ardea strălucitor în şemineul care nu fusese folosit pînă atunci.

Uimită, trecu pragul uşii şi se lovi de un obstacol abrupt. Lance se întinsese în fotoliul în care dormise mai înainte o singură dată. În mîna care-i atîrna, ţinea un pahar gol. Pe măsuţă, la nivelul cotului lui, se afla o sticlă de coniac.

Se plimbă prin cameră cu atenţie. El dormea profund. Ea zîmbi tandru cînd îi văzu ochelarii pe cap. Părul lui ciufulit arunca sclipiri aurii în lumina focului care ardea.

Se apropie de el în vîrful picioarelor, studiindu-i faţa care se odihnea. Inima-i era plină de iubire. Iubire? Da! Îl iubea. Şi acest lucru era extraordinar de bun dar şi dureros de rău. Din o mie de motive, era rău, dar în acel moment, obiecţiile rezonabile ale judecăţii ei erau umbrite, stinse, uitate de iubirea care o invadase.

Sperînd să nu-l trezească, ea îi luă ochelarii de pe cap. El nu se mişcă. Îi aşeză pe masă. În lumina focului din şemineu părul lui era strălucitor. Tentaţia de a-l atinge era prea mare ca să reziste.

Firele lucioase erau ca mătasea între degetele ei, în timp ce îi aşeza o şuviţă rebelă care-i căzuse pe frunte. El deschise ochii.

Nu rostiră nici un cuvînt un timp ce păru a fi o eternitate. Fără a îndrăzni să respire sau să rupă acea vrajă fascinantă, erau mulţumiţi să se absoarbă unul pe celălalt, cu ochi însetaţi.

Nu-şi mişcă nici o parte a corpului, cu excepţia mîinii. Ridică mîna şi apucă mîna lui Erin, care

încă se mai afla deasupra capului lui. Degetele lui se strînseră cu putere pe ale ei. Îi aduse mîna pe obrazul lui, apăsîndu-l. Mişcîndu-şi uşor maxilarul, îşi frecă gura de palma ei pînă cînd simţi că ajunge în mijlocul acesteia. Atunci o sărută cu o fervoare care o intimidă pe parteneră.

Încet, ca şi cum ar fi fost eroii unui vis, o trase în poala lui. Paharul pe care-l ţinea în mînă căzu pe covor cu un sunet uşor.

Îşi simţi fundul strîns în poala lui, şi-şi puse picioarele deasupra coapsei lui drepte. Dîndu-i la o parte gulerul halatului, el îşi îngropă faţa în scobitura gîtului ei.

– Erin, dacă eşti vis, sper să nu mă mai trezesc vreodată. Vocea lui era înflăcărată de dorinţă.

Ea îşi dădu capul pe spate ca el să o poată săruta mai bine pe gît şi pe piept.

– Lance, nu sînt vis. Sînt mult prea umană. Lance...

Buzele lui le devorau cu lăcomie pe ale ei. O strivi la pieptul lui, încercuind-o cu braţele. Bătăile puternice ale inimii lui îi răsunau în urechi. Gurile lor se contopiră aprinse de o torţă care le mistuia sufletele.

– Ai din nou gust de coniac, spuse ea, muşcîndu-i uşor buzele. Ai început să depinzi de aşa ceva?

– Depind de asta, murmură el, în timp ce limba lui făcea lucruri minunate la urechea ei. Şi de asta, spuse el, sărutîndu-i necontenit faţa. Şi de asta... Acum îşi mutase bărbia spre pieptul ei. Şi de asta, gemu el la pieptul ei. Una din mîinile lui îi luă sînul uşor. Apoi îşi trecu aceeaşi mînă peste abdomen şi-şi puse palma pe ridicătura care se arcuia spre coapsele ei. Şi de asta, mai adăugă. Îşi apăsă mîna pe regiunea cea mai intimă a ei, modelînd-o prin labirintul trupului ei cu o precizie remarcabilă.

Membrele ei vibrară şi o fîntînă ţîşni înlăuntrul ei, făcînd-o umedă şi flexibilă de dorinţă. Corpul ei îl dorea şi mai mult, trăgîndu-l spre ea şi punîndu-şi braţele în jurul gîtului lui.

El o ţinu nemişcată, apucîndu-i umerii şi privind-o adînc în ochi.

– Erin, astă seară te doresc mai mult decît am dorit vreodată o femeie în viaţa mea. Dar n-aş fi putut niciodată să mă împac cu mine însumi, dacă aş fi profitat de tine – de oricine – într-un moment cînd eşti atît de vulnerabilă ca acum.

Azi ai trecut prin emoţii deosebit de puternice, uşor de sesizat. Eşti sigură că mă vrei?

Drept răspuns, mîinile ei le luară pe ale lui şi le coborîră uşor de pe umerii ei. Apoi îşi dădu jos halatul. El de abia îşi reţinu răsuflarea văzîndu-i cămaşa de noapte. Era aceea despre care comentase pe cînd îi perchezţiona lucrurile din valiză, în prima zi cînd venise. Mătasea de un bleu pal sporea opalescenţa pielii ei. Dantela care-i mărginea corsajul, era strîns lipită de sînii ei, nelăsînd să se vadă nimic.

– Erin, zise el impresionat.

Încurajată de admiraţia lui evidentă, ea îşi scoase bretelele, mai întîi de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Într-o secundă, mijlocul ei fu învăluit de un strat spumos de dantelă.

El o venera cu ochi plini de admiraţie. Lumina focului îi învăluia corpul într-o aureolă strălucitoare, iar părul căpătase o lumină de vis. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Şi cea mai eterică. Se întrebă din nou dacă ea era reală.

Ca să se încredinţeze că este, degetul lui

arătător mîngîie sfîrcul roz al sinilor ei. Urmări fascinat reacția lor. Aplecîndu-și capul, îi atinse mamelonul încordat cu vîrful limbii. Auzi cum ea îi șoptea numele în cadența sunătoare a inimii lui. Știa că nu gustase suficient din corpul ei. Gura lui acoperi sfîrcul încordat și extrase din pieptul ei o savoare mai intoxicantă decît cea de coniac.

El se ridică, luînd-o și pe ea, cu cămașa de noapte atîrnîndu-i pe podea. Dîndu-se puțin înapoi, o lăsă jos, pe covorul din fața șemineului.

Ca și înainte, el era surprins că ea nu se jena să-l privească în timp ce el se dezbrăca. Pentru prima dată în viața lui de adult, el avea conștiința propriului său corp. Mîinile ei dornice, care-l trăgeau spre ea atunci cînd stătea întins lîngă ea, îi risipiră temerea că ea ar putea să nu-l considere atrăgător.

O sărută adînc, apăsînd trupul ei flexibil de al lui. Buștenii trosneau în șemineu. Muzica lor constituia un acompaniament dulce la cuvintele de dragoste ce și le rosteau.

Erin nu trăise niciodată acel sentiment de supunere oarbă, totuși îl savura din plin. Lance îi cucerise trupul, mintea, sufletul, dar ea nu protesta. Mîinile și gura lui erau arme pe care le mînuia cu precizie, dar cucerirea se făcea cu o tandrețe extraordinară.

El p iubea cum nu-și imaginase că va putea iubi. îngenuncheat la poarta feminității ei, o mîngîia, o săruta, o ducea în pragul împlinirii sexuale, apoi se retrăgea, numai ca să-i mărească dorința, iar și iar.

Mîinile ei îl mîngîiau cu o curiozitate nemaipomenită. Urmărea cum, sub degetele mîinilor ei, mușchii lui se contractau de dorința.

Mameloanele lui sAe întăreau și ele la aținerea mîinilor ei delicate. își învinse rușinea cînd mîna ei coborî sub ombilic, a cărui regiune adăpostea un păr^auriu, mătăsos.

întregul său corp se încordă de așteptare. Apoi dădu drumul respirației reținute, într-un geamăt lung, cutremurător, atunci cînd ea îl atinse timid.

- Da, Erin. Atinge-mă. Să nu-ți fie niciodată frica de mine. Niciodată. Atinge-mă. Atinge-mă...

Cuvintele lui o încurajară și simți nevoia să-i întoarcă extazul pe care i-l provocase el. îi puse mîinile în jurul lui într-un mod care spera să-i placă.

Forța care zvîcnea sub degetele ei și cuvintele de dragoste pe care le rostea, dovedeau cu prisosință că temeritatea ei fusese răsplătită.

Acoperindu-i mînile cu ale lui, el o ținea lîngă el, șoptindu-i cu voce goasă:

- Tu creezi o vrajă pe care n-am mai cunoscut-o pînă acum, Erin. Tu ești... tu...

Nu apucă să termine. Unirea dintre ei fu dulce, rapidă și absolută. O clipă mai tîrziu, în timp ce stăteau nemișcați,- savurînd profunzimea îmbrățișărilor lor, el își înălță capul și privi adînc în ochii ei somnoroși.

- Ești o vrajă.

Capitolul unsprezece

– Hei, somnoroaso.

Erin se vîrî în trupul cald de lîngă ea şi protestă mormăind. Îşi întinse coapsa peste piciorul păros de lîngă ea.

– Hai să ne sculăm, spuse Lance lîngă urechea ei. Dar acţiunea lui nu se potrivea cu ceea ce zicea, căci îi muşca leneş lobul urechii.

– Nu, murmură Erin în pernă, în timp ce se băga în el, frecîndu-şi sînii de pieptul lui.

– Ai uitat că sînt un om foarte important prin partea locului. Mîna lui nu rezistă căutării

iscoditoare a pernei aceleia moi de carne care se însufleţea sub degetele lui jucăuşe. Oamenii mei mă aşteaptă să le spun ce să facă. Nu pot sta în pat toată ziua cu o nesătulă.

Ea îi dădu o palmă pe fesa musculoasă.

– Cine este nesătulă? întrebă ea, ridicîndu-şi încet capul să-l sărute pe gît. Genunchiul ei se ridică spre coapsa lui şi ea obţinu reacţia aşteptată. El o întoarse pe partea cealaltă şi o sărută, astîmpărîndu-şi setea cu gura ei. Tocmai cînd devenise umedă şi maleabilă în mîinile lui, el se îndepărtă de buzele ei şi-şi odihni fruntea pe fruntea ei.

– Ai corupe şi un sfînt, Erin O'Shea, dar la naiba, trebuie să mă scol. Este aproape opt dimineaţa. Se dădu jos din pat. În timpul nopţii, se mutaseră în dormitorul musafirilor. Lance îmbrăcă un slip foarte sexy.

Erin, în pielea goală şi strălucitoare după o noapte de dragoste, se repezi la marginea patului şi-i înconjură talia cu braţele, odihnindu-şi obrazul pe abdomenul lui suplu.

– Lance, scînci ea, chiar trebuie să te scoli aşa de devreme? Mîinile ei rătăciră pe muşchii încordaţi ai feselor lui şi de-a lungul picioarelor.

Pielea fină din jurul sexului lui fu mîngîiată de vîrfurile degetelor ei. Sînii ei se lipeau de el cu o intimitate şocantă.

– Erin... o întrerupse el cu respiraţia întretăiată, cînd simţi vîrful limbii ei pe pielea lui goală. Încercînd să recîştige ceva din controlul pierdut, o ameninţă cu o voce severă:

– Erin, tu o vrei.

Ea îl privi triumfătoare şi încuviinţă cu un gest

al capului.

– Ihî!

Încetul cu încetul, ea îşi dădu jos pînza subţire care-i presa formele.

El încercă să-şi înfrîneze zîmbetul care-i apăru pe buzele pline.

– Ştii care este motto-ul meu?

Ea făcut un gest de negaţie cu capul, lipindu-şi părul de pielea lui.

– Nu. Care?

– Dă întotdeauna oamenilor ceea ce doresc.

Cînd se trînti pe ea, salteaua se înfundă sub greutatea lui şi o strînse flămînd în braţe.

O lăsă să moţăie în pat, în timp ce el făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă. Se aplecă şi o mîngîie pe obraz.

– Mă duc să fac nişte cafea.

Cu ochii plini de iubire, ea aprobă şi spuse:

– Cobor imediat.

Cînd el închise uşa, Erin se întinse ca o felină satisfăcută, apoi îşi îngropă capul în perna pe care o folosise Lance, inspirînd adînc parfumul lui, care încă se mai simţea în aşternuturi.

Iubirea fusese întotdeauna aşa? Ştia toată lumea despre fiorul minunat care-i străbătea venele şi-i electriza fiecare nerv al corpului? Oare inima ei se putea lărgi într-atît încît să poată cuprinde întreaga dragoste pe care o simţea pentru acest om?

Noaptea trecută întrecuse orice închipuire despre ceea ce însemna să iubeşti un bărbat. Intimităţile lor fizice nu au fost umbrite de inhibiţie sau ruşine. Ritmul era variat, odată fiind nestăpînit şi lacom, apoi leneş şi tandru, amînînd apogeul, pînă cînd amîndoi erau gata să explodeze.

Iar între aceste reprize de extaz ei îşi povesteau despre temerile lor cele mai ascunse, despre visele şi filozofia lor. Îşi reaminteau despre copilărie şi rîdeau de unele întîmplări din anii adolescenţei. Dădeau importanţă unor lucruri mărunte. Fiecare dorea să ştie cît mai multe despre celălalt.

Erin simţea iubirea lui Lance în tot ce făcea. Fiecare privire, fiecare atingere îi transmitea o emoţie, ştia că declaraţia lui de iubire era numai o problemă de timp. Acum n-ar mai fi lăsat-o să iasă din viaţa lui. Va trebui cumva să unească două stiluri de viaţă diferite, două profesii diferite. Vor reuşi! Trebuia.

Lance, Lance Barrett. Lawrence Barrett. Iubea acest nume şi-l striga între pereţii de faianţă din baie, acoperind sunetul şuierător al duşului care curgea.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni de lînă neagră, dar, simţindu-se în întregime feminină şi vrînd să arate aşa, îi asortă cu o bluză din voal roz. Gulerul era bordat cu broderie din dantelă, care lăsa să se întrevadă din loc în loc crîmpeie din pielea ei bronzată. Se parfumă cu o colonie provocatoare, apoi mirosi decolteul dintre sîni. Aceştia mai palpitau încă de mîngîierile recente.

După ce coborî scările, vorbi cu Mike care-l ajuta pe un reprezentant al firmei de telefoane să

deconecteze telefonul roşu. El o privi zîmbind, dîndu-i un vesel „bună dimineaţa". Ştia unde-şi petrecuse Lance noaptea? Avea vreo importanţă pentru ea faptul că el ar fi ştiut? Nu! Mirosul de cafea proaspăt făcută o conduse la bucătărie. Lance stătea în faţa mesei şi ungea cu unt felii de pîine prăjită.

Ea ajunse în spatele lui şi-şi puse mîinile în jurul taliei.

– Bună dimineaţa, domnule Barrett, zise ea cu un glas melodios şi afectat. Mîna ei alunecă sub curea.

– Bună dimineaţa, domnişoară O'Shea. Cred că ai avut o noapte liniştită. Înaintă cu fundul spre mijlocul ei.

Ea chicoti.

– Nu chiar liniştită, dar foarte plăcută, mulţumesc. Şi adăugă cu o voce joasă şi seducătoare: Pentru tot. Mîna ei pătrunse pe sub cămaşă şi pantaloni şi-i atinse sexul cald cu degete cărora nu le lipsea curajul.

Cuţitul pe care-l folosea el zăngăni pe tejghea.

– Domnişoară O'Shea, poate că ar trebui să te previn... ah, Erin... să te previn că este împotriva legii să aco... să acostezi un agent al guvernului federal.

Şovăiala din vocea lui se potrivea cu respiraţia lui grea.

– Zău? îl ironiză ea.

– Da. Respiră adînc. Of, Doamne, spuse el cu dinţii strînşi. Mai bine opreşte-te să faci ceea ce faci sau...

– Sau ce? îl provocă ea.

Se întoarse ca s-o privească. Punîndu-i un braţ puternic pe fund, o apropie de el pînă cînd

ea simţi rezultatul mîngîierilor lui. Ochii lui străluceau de dorinţă cînd mormăi:

– Sau ştii tu ce. Apoi o sărută cu putere pe gură şi o împinse departe de el.

O privi cu ochi scrutători.

– Cum poţi fi atît de angelică de vreme ce ştiu bine că sub înfăţişarea pură şi inocentă bate inima unei femei experimentate?

Îşi puse mîinile în şolduri, gest care făcu ca ţesătura bluzei ei să se muleze pe sîni, expunîndu-i într-o manieră provocatoare.

– Ce lucru oribil ai spus, zise ea demn. Îţi aduc la cunoştinţă...

– Ce?

– Îţi aduc la cunoştinţă, zîmbi ea cu răutate, că ai perfectă dreptate. Îşi ridică faţa spre buzele care coborau spre ea, dar soneria ţîrîi cu putere.

– Te-a salvat soneria, domnişoară O'Shea, de la o soartă mai rea ca moartea.

– La naiba.

– Du-te să vezi cine-i. Mike este ocupat şi trebuie să termin de prăjit pîinea asta. Din anumite motive mi-e tare foame în dimineaţa asta.

– Ţi-e foame de multe lucruri. Ochii ei licăriră cu lascivitate.

În timp ce o dădea afară din bucătărie, îi dădu în joacă o palmă peste fund.

Erin mai zîmbea încă abstract, cînd deschise uşa din faţă.

– Bart! ţipă ea, văzîndu-l pe logodnicul ei în pragul uşii.

– Bună, iubito, spuse el timid. N-am vrut să te sperii. Nu mă aşteptam să deschizi chiar tu uşa.

Erin deveni extraordinar de palidă, şi-şi simţea inima în gît. Nu se gîndise la Bart. Ore de-a rîndul. Zile? În orice caz nu după seara trecută.

Felul cum stătea acum acolo o şocase în mod neplăcut.

– Iubito, ştiu prin ce iad ai trecut, dar sînt obosit. Pot să intru?

Era încă prea uimită ca să poată gîndi în mod raţional, dar răspunse.

– Vai, bineînţeles. Îmi pare rău. Sînt pur şi simplu surprinsă că te văd, asta este tot.

El intră în hol şi casa păru că se micşorează. Prezenţa lui era copleşitoare, îi consuma oxigenul. Erin nu putea să inspire suficient aer şi se trezi înghiţind, încerînd să-şi umple cu aer plămînii comprimaţi.

– Bart, cum... De ce ? Nu reuşea să formuleze o propoziţie coerentă.

– Iubito, sînt puţin supărat pe tine. De ce nu mi-ai spus în ce încurcătură a intrat fratele tău? Fir-ar să fie, doar ştiai că mă pricep la descurcat lucrurile. Poate aş fi reuşit să-i fiu de ajutor. Am citit totul în *Houston Paper* ieri. Numele mi-a sărit în ochi. Mi-am pus la punct unele probleme care nu mai sufereau amînare şi apoi l-am rugat pe Jim să mă aducă cu avionul ieri seara, tîrziu.

Ea ştia că moartea lui Ken a precipitat publicarea în ziar a poveştii cu delapidarea. Ştirea fusese preluată de agenţiile de ştiri naţionale. Un lucru atît de neobişnuit nu putea fi ţinut sub tăcere la infinit. Bineînţeles că Bart, care răsfoia zilnic mai multe ziare, a citit povestea, amintindu-şi de numele fratelui ei. A venit imediat,

rugîndu-l pe pilotul său să-l aducă la San Francisco cu avionul său cu reacţie tip *Lear.*

– De ce nu mi-ai spus despre asta ca să te ajut, iubito?

– Pur şi simplu, nu am făcut-o, spuse Erin cu severitate. Cînd îi văzu privirea rănită, se mai muie. Nu era vina nimănui. Îmi pare rău, Bart, zise ea. N-am vrut să fiu rea cu tine. Ultimele zile au fost foarte obositoare.

– Ştiu, iubito. Dar acum sînt aici. Nu trebuie să-ţi mai faci nici o problemă. Îşi puse braţul greu în jurul umerilor ei şi o apropie de el. Îi aşează capul pe pieptul lui cu un gest de alinare şi-i mîngîie buclele.

– Mi-a fost dor de tine, rosti. Vocea lui căpătase o anumită nuanţă, pe care Erin o recunoscu.

Încercă să-şi învingă repulsia subită care o cuprinse. Dar cînd îi dădu capul pe spate ţinîndu-şi un deget sub bărbia ei, nu rezistă. Nu era nici timpul şi nici locul să-i spună că între ei se terminase tot, şi că iubea pe altcineva.

Sărutul pe care i-l dădu cu o tandreţe aproape paternă, deveni adînc şi posesiv. Era prinsă în braţele lui şi ţinută strîns lipită de el. Bart nu era gras. Dar muşchii lui nu erau puternici. Nu aveau forţa viguroasă şi subţirimea unui... alergător. Ca ai lui Lance. Nimeni nu arăta şi nu simţea ca Lance.

Lance. Lance. Trebuia să-i spună lui Bart despre Lance. Nu simţea gustul lui Lance pe buzele ei? Nu-şi dădea el seama după buzele ei lipsite de dorinţă că ea ar fi vrut să fie sărutată de altcineva?

Simţea că se sufocă pînă ce, în cele din urmă, Bart îi dădu drumul.

– Am aşteptat asta de o săptămînă, zise el fericit.

Cineva în spatele lor îşi dregea vocea şi cînd Erin se întoarse îl văzu pe Lance sprijinindu-se neglijent de tocul uşii. Ţinuta lui neglijentă era înşelătoare. Ochii lui albaştri erau glaciali, iar bărbia scoasă în afară exprima aroganţa care-l caracterizase în prima zi cînd l-a întîlnit. Maxilarul lui părea o capcană de fier închisă.

– Nu vrei să mă prezinţi... prietenului tău, domnişoară O'Shea? mîrîi el.

Ea încercă să-i prindă privirea, pentru a-i solicita înţelegere şi răbdare, dar el o ignoră. Ochii lui erau concentraţi asupra lui Bart.

– Ăăă... Bart Stanton, ţi-l prezint pe Lance Barrett de la Departamentul Trezoreriei. Lance s-a ocupat de cazul lui Ken.

– Încîntat, domnule Barrett, spuse Bart repede şi înaintă spre Lance, pentru a-i strînge mîna, cu obişnuita lui exuberanţă.

– Stanton, spuse Lance scurt.

Probabil că Bart observă gestul de respingere, căci îşi retrase mîna şi aruncă o privire vicleană şi uimită spre Lance.

– Evenimentele au luat în acest caz o cotitură neaşteptată, nu-i aşa, domnule Barrett? întrebă Bart, mai mult ca să facă conversaţie. Toate cazurile dumitale sînt la fel de interesante?

– Nu. Acesta a fost deosebit de... incitant. Lance ridică o privire sarcastică spre Erin, care roşi pînă în vîrful urechilor. Modul cum îşi alegea cuvintele făcea ca interpretarea lor să fie deschisă speculaţiilor.

Autoapărîndu-se, ea strigă:

– Vreau să încetaţi amîndoi să vă mai referiţi la fratele meu ca la un „caz". A murit!

Îşi îngroapă faţa în mîini ca să-şi ascundă durerea pe care o simţise din cauza cuvintelor crude şi nedrepte rostite de Lance. De ce Lance se comportă astfel? Era ca şi cum o piatră rece îi înlocuise inima care bătuse cu atîta pasiune pe pieptul ei.

Bart o îmbrăţişă din nou.

– Îmi pare rău, iubito. Ai dreptate. O bătu uşor pe umăr, cu solicitudine. Aş vrea să o văd pe cumnata ta... Melanie? Aşa o cheamă, nu?

Erin îşi înălţă capul, cuprinsă de o disperare bruscă.

– Ea... ea nu este aici. A plecat aseară, după înmormîntare.

– A plecat? Te-a lăsat aici, singură?

Erin aruncă o privire speriată, stăruitoare, către Lance.

– Da.

Cînd văzu că Bart e pe care să vorbească din nou, ea interveni grăbită:

– Părinţii ei sînt oameni oribili, Bart. Melanie vroia să plece de la ei pentru o perioadă. Nu o acuz că a plecat.

– Bine, dar aş fi vrut să ştiu că eşti aici singură. Aş fi venit aici încă de aseară, imediat după aterizare.

Erin simţi cum i se înmoaie genunchii la gîndul că Bart ar fi putut sosi în timp ce ea şi Lance stăteau goi unul în braţele celuilalt, în faţa şemineului. Încercă să se sprijine de marginea măsuţei din hol.

– Am avut eu grijă de ea, domnule Stanton, spuse Lance laconic. Am rămas treaz aproape toată noaptea.

Dublul înţeles al cuvintelor era atît de evident încît Erin se gîndi că ar fi fost imposibil ca Bart să nu înţeleagă. Închise ochii, umilită.

Aparent, Bart nu păru să sesizeze ceea ce dădeau de înţeles cuvintele lui Lance. El spuse:

– Iubito, pari îngrozitor de obosită. Eşti sigură că te simţi bine?

Deschise ochii şi-l văzu stînd lîngă ea cu grijă, de parcă ar fi întocmit buletinul meteo.

– Da, bîlbîi ea, nesigur. Sînt doar puţin obosită.

– Acum, dacă Melanie a plecat, n-ai nici un motiv să mai stai, nu-i aşa? o întrebă el încet.

Ea se uita la Lance care nu-şi schimbase atitudinea liniştită, indiferentă. Totuşi, observă că muşchii corpului lui erau întinşi din cauza încordării nervoase.

Ridicîndu-şi ochii spre ai lui, căută să descopere în ei gestul de tandreţe de mai înainte. Dar nu se vedea nimic. Ochii lui erau reci, impresonali şi la fel de nepătruns ca un scut de metal care ar fi fost plasat între ei.

Nu putea să plece acum! Trebuie să ştie ce are el de gînd. Noaptea trecută se simţiseră ca în paradis. Probabil că şi pentru el a fost la fel de cutremurător, ca şi pentru ea. Era imposibil ca el să fi simulat totul atît de convingător. Dacă ar pleca acum, nu ar mai fi aflat-o niciodată.

– Bart, eu... începu ea.

– Unde ţi-e inelul?

Bart îi luase mîna şi observă imediat că nu mai avea inelul mare cu diamant. Erin se uită la el fără să spună un cuvînt, încercînd să formuleze un răspuns. Acesta veni din altă parte.

– L-a scos din cauza mea.

Ea şi Bart îşi întoarseră capul deodată şi rămaseră cu privirea aţintită spre Lance. Acesta se uita direct la Erin. Avea de gînd să-i povestească lui Bart despre ei? Da! Ar fi fost crud, dar adevărat. Avea de gînd să-şi declare în mod deschis iubirea pentru ea. Sufletul i se umplu de recunoştinţă. Dar, în timp ce-l studia expectativ, observă că ochii lui, care o priveau, nu mai erau plini de căldura dragostei, ci erau reci de... din ce cauză? Se îndoia? Într-un tîrziu, buzele lui dispreţuitoare rostiră, în timp ce îl privea pe Bart:

– Întrucît nu cunoşteam de la început toate ramificaţiile crimei domnului Lyman, au considerat potrivit ca doamnele să nu poarte bijuterii de asemenea valoare. I-am cerut domnişoarei O'Shea să-şi scoată inelul pentru propria ei protecţie.

Era o minciună cumplită, dar Bart nu păru să o remarce.

– Da, înţeleg. Mulţumesc, domnule Barrett. Se întoarse la Erin care, într-o atitudine rigidă, părea o stană de piatră. Cît timp îţi va lua ca să-ţi împachetezi lucrurile?

El îl privi din nou pe Lance, dar acesta se uita în podea, la pantofii care îi străluceau. Nu se pregătea să-i spună nimic lui Bart. Singura lui atenţie era de a-i arunca ei insulte camuflate ca să-şi bată joc de Bart, ca s-o facă se se simtă umilită şi ruşinată pentru ceea ce făcuse din dragoste. Modul în care-şi bătea joc dezvăluia cu intensitatea unor trompete stridente, că ea îl trădase pe Bart.

Lance îşi înălţă capul şi apoi o privi. Inima ei se strînse de durere, cînd întîlni ochii lui implacabili în care citi clar că intimităţile dintre ei nu reprezentaseră pentru el decît un divertisment.

Cu capul atîrnînd, murmură:

– Nu voi întîrzia mult! şi urcă scările cu picioare de plumb.

Nu şi-a amintit niciodată cum şi-a împachetat lucrurile şi nici dacă verificase ce lucruri mai avea sau nu în dormitorul musafirilor. Îşi aminti însă că a scos inelul din caseta cu bijuterii şi că şi l-a pus pe deget.

Nu se răzgîndise în privinţa lui Bart. Nu va putea să se căsătorească cu el niciodată, dar îi va spune mai tîrziu. Mai tîrziu. Nu acum. Inelul o trăgea în jos ca un laţ de fier în jurul gîtului.

Următorul gînd conştient şi-l reaminti pe cînd se afla din nou la uşa din faţă. Bart spuse:

– Am luat un taxi de la aeroport. Vom duce înapoi maşina pe care ai închiriat-o, înainte de a ne întîlni cu Jim.

– Da, spuse ea cu pasivitate, fiindu-i indiferent chiar dacă ar fi trebuit să meargă pe jos pînă la Houston.

– Iubito, hai să-ţi pun toate astea în maşină.

Ea coborî treptele, ţinîndu-şi bagajele în mînă, şi rămase singură cu Lance şi Mike în holul de la intrare.

– La revedere, Mike, spuse ea, dîndu-şi seama că nu aflase şi celălalt nume al lui.

– Domnişoară O'Shea, răspunse el şi îşi înclină uşor capul.

Lance veni spre ea cu o amabilitate forţată. Îi luă mîna. Buza de jos i se ridicase într-un colţ

pentru a forma un zîmbet atît de cunoscut.

– Domnişoară O'Shea, nu pot să-ţi spun ce plăcere mi-a făcut... că te-am cunoscut. Ochii îi răscoliră părţile intime ale corpului, pe care mîinile şi buzele lui le învăţaseră atît de bine.

Cuvintele lui reprezentaseră culmea insultei şi simţi nevoia să-şi tragă mîna dintr-a lui. Îi aruncă o privire plină de venin, înainte de a se răsuci pe călcîie şi de a porni spre uşă, spre maşina care o aştepta.

Lance nu închise uşa imediat. Privi pînă cînd Mercedesul alb dispăru după colţ. Apoi se prăbuşi la perete. Ţipătul lui îndurerat venea din adîncul sufletului lui.

– Dumnezeule, te rog, nu. Nu! Cum să suport una ca asta?

Mike văzu cum ochii lui se închiseră, avînd o expresie de agonie incredibilă, îi văzu pumnii strînşi, ridicaţi la tîmplele care-i zvîcneau. Îşi închipui în mod greşit că atitudinea şefului său se datora sosirii părinţilor doamnei Lyman, care înaintau solemn către uşa din faţă.

Lumina interfonului se aprinse şi soneria sună. Ridicînd receptorul, Erin spuse:

– Da, Betty?

– Fata de la *Boutique Four* din Tulsa este din nou pe fir. Este a patra oară cînd sună săptămîna aceasta, interesîndu-se de posibilitatea unui spectacol cu noua creaţie de modă de vară a lui Bill Blass.

Erin îşi frecă fruntea agitată.

– Atunci spune-i pentru a patra oară săptămîna aceasta că domnul Blass este în Europa şi nu pot să vorbesc cu el despre problema aceasta pînă cînd nu se întoarce.

Îi păru imediat rău pentru răspunsul obraznic şi, inspirînd adînc, spuse:

– Îmi pare rău, Betty!

– Nu trebuie să te scuzi. Nu te simţi bine astăzi?

– Sînt puţin cam obosită, recunoscu ea.

– De ce nu te întinzi puţin?

– Nu pot. Am prea multe de făcut.

– Bine, spuse Betty fără convingere. În timp ce eram cu tine pe fir, a sunat Lester şi a rugat insistent să i se dea voie să ia pe cineva cu el la parada modei din Albuqerque. Drumul pînă acolo ţine o noapte şi a spus că se omoară dacă nu poate să-şi ia consoarta cu el.

Lester era unul dintre manechinii pe care Erin îi folosea frecvent în paradele ei de modă.

– Consoarta este bărbat sau femeie?

Betty spuse chicotind:

– Îl cunoşti pe Lester.

– Atunci spune-i că n-are decît să se omoare. Cei din Welsh sînt foarte conservatori, foarte corecţi şi foarte bogaţi şi eu trebuie să am în vedere aceste lucruri. Nu putem să riscăm. Consoarta, bărbat sau femeie, n-are decît să stea acasă.

– I-am spus deja să-şi încarce pistolul, dar i-am promis că mă voi interesa.

Erin rîse, mulţumindu-i în gînd lui Betty pentru nuanţa de umor din acea zi deprimantă.

– Mulţumesc, Betty, eşti o prietenă adevărată.

– Nu mai spune. Scuză-mă acum. Trebuie să mă întorc la acele schiţe pentru Tulsa. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Închise telefonul şi Erin se afundă în fotoliul ei adînc de piele.

Pernele moi o sufocau însă şi se ridică mergînd spre fereastră. Privi gînditoare zgîrie-norii din Houston, învăluiţi într-o lumină fierbinte şi apoasă, de către un cer umed. Pentru luna iulie, acesta era un climat oribil. Căldura era sufocantă, umiditatea făcea să ţi se lipească hainele pe tine iar aerul era apăsător. Nu se putea respira.

Mai ales că era însărcinată în luna a cincea.

În mod inconştient, Erin îşi frecă pîntecele cu mîna. Încă mai era plat. Întrucît nu avusese niciodată burtă, simţi că era imensă. Majoritatea hainelor i se mai potriveau încă, dar prefera să înceapă să poarte rochii mai largi.

În acele zile era indiferentă faţă de tot ceea ce o înconjura. Biroul ei era decorat în crem, verzui deschis şi roz. Biroul decorat cu un asemenea bun gust era menit să impresioneze clienţii, ceea ce se-ntîmpla întotdeauna.

În acea zi, din întîmplare, rochia ei se potrivea cu decorul. Era o rochie din voal moale, care includea şi culorile biroului. Albert Nippon nu intenţionase să facă din ea o rochie pentru femeile însărcinate, dar servea şi unui asemenea scop. Avea nasturii pe o parte, deasupra pieptului. Corsajul era în pliuri şi cobora adunîndu-se într-o fustă plină de graţie.

Erin recunoscu că sarcina nu-i dăduse mari probleme. Exista întotdeauna sentimentul acela

plictisitor de a te simţi îngrozitor de plină chiar atunci cînd îţi era foame. Doctorul îi spusese că aceasta se datora faptului că fusese atît de slăbuţă. Cîteva săptămîni la început avusese greţuri dimineaţa, dar o tabletă mică, galbenă, pe care o lua înainte de micul dejun, a ajutat-o foarte mult. Acum era foarte precaută cu medicamentele pe care le lua.

Indiferent cum, gîndurile ei reveneau întotdeauna acolo. La San Francisco. La Lance Barrett. La expresia plină de ură şi de amuzament crud pe care o avea faţa lui ultima oară cînd îl văzuse, înainte de a pleca cu Bart.

Bart. Dragul de Bart. De ce a trebuit să sufere? Îşi amintea ziua în care-i înapoiase cu calm şi ostentativ inelul de logodnă.

– Ce este asta? întrebă el, uitîndu-se lung la inel, fără să înţeleagă.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine Bart, spuse ea simplu.

El îşi scutură capul mare şi solid ca şi cum s-ar fi străduit să înţeleagă.

– Ce vrei să spui, Erin? De ce?

– Pentru că sînt însărcinată.

Rămase cu privirea aţintită asupra ei, fără să înţeleagă nimic. Poate că vorbise într-o limbă pe care nu o înţelegea. În cele din urmă clipi şi-şi închise gura, ale cărei colţuri erau lăsate.

– Însărcinată? întrebă el.

– Da.

Ea privi cum stupefacţia lui se transformă în înţelegere, apoi în mînie.

– Însărcinată?!

De data aceasta rosti cuvîntul cu un ton acuzator.

– Cum? Cu cine? Înainte ca ea să-i poată da o explicaţie, el se răsti: răspunde-mi, naiba să te ia!

Ea privi calm în ochii lui acuzatori. Mîinile, strînse cu putere în poale, erau singura concesie pe care i-o făcu, în afară de tremurul provocat de frica pe care o simţea faţă de acest urs, căruia îi trezise mînia.

– Nu contează, Bart. Copilul este al meu. Nu este al nimănui altcuiva.

– Nu te juca de-a sfioasa cu mine, căţea. E nevoie de două persoane ca să faci un copil. O strînse tare de braţ. Cine a fost bărbatul, deoarece sînt sigur că nu eu am fost acela, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nu din cauză că n-am încercat!

– Bart, te rog, îl imploră ea, mă faci să sufăr.

El îi privi încheieturile delicate ale mîinilor:

– Îmi pare rău, spuse el încet. Îi dădu drumul imediat şi se ridică. Măsură cu pasul de mai multe ori lungimea canapelei din camera de zi, după care se opri în faţa ei şi spuse:

– A fost Barrett, nu-i aşa?

Ochii ei zburară surprinşi către ai lui. De unde ştiuse? N-avea rost să mintă.

– Da, spuse liniştit.

– La naiba! înjură el, pocnindu-şi pumnul grăsuţ de palma mîinii. O să-l omor pe nebunul ăsta. Te-a violat? Dacă da...

Ea negă vehement cu un gest al capului.

– Nu. Nu a fost un viol.

Faptul că ea negă, îi mai temperă elanul. Mai liniştit şi mai calm, o întrebă patetic, plin de speranţă:

– Te-a sedus, iubito? N-ai avut cum să te aperi. Nu-i aşa, iubito?

Pe faţa ei începură să şiroiască lacrimile, dar ea îşi ridică privirea spre el şi răspunse cinstit:

– Nu, Bart. Ştiam exact ceea ce fac.

Umerii lui masivi se ridicau şi coborau. Îşi puse mîinile în buzunar.

– Înţeleg, răspunse el scurt.

Tăcură un timp îndelungat. Erin plîngea încetişor.

– Presupun că netrebnicul refuză să se căsătorească cu tine. Lepădătura. Spune ceva, Erin, şi o să i-o plătesc domnului Barrett. Îi cunosc pe oamenii care pot s-o facă. Îl vor distruge atît de repede...

Erin se ridică de pe canapea şi luîndu-l de umeri îl scutură cu putere. Faţa ei era umedă de lacrimi.

– Nu! ţipă ea. Nu! Să nu îndrăzneşti să te atingi de el! Promite-mi că nu o s-o faci! Dumnezeule, el nu trebuie să sufere. Se prăbuşi la pieptul lui în timp de Bart o îmbrăţişă protector şi o mîngîie pe spate.

Cu o voce mîngîietoare, spuse:

– Ssst! Calmează-te, iubito. Nu am de gînd să fac nimic care nu-ţi place. Cu oarecare teamă în voce, întrebă:

– Ţi-e mai bine acum?

Bart Stanton, spaima instituţiei în care lucra, nu putea fi intimidat de nimeni şi nimic. Dar o femeie isterică îl redusese la tăcere.

Ea se îndepărtă de el şi încuviinţă.

– Da, zise ea, suflîndu-şi nasul. Apoi ridicîndu-şi spre el ochii care înotau în lacrimi, spuse:

– Bart, el nici nu ştie. Promite-mi că nu o să-i

spui şi nici nu o să-l ofensezi în vreun fel.

El o privi cu acea vicleană putere de pătrundere care-i adusese reputaţia.

– Deci asta este, spuse el încet. Îi iubeşti, nu-i aşa?

– Da, spuse ea fără ruşine şi ezitare.

El se duse la fereastră şi privi la gazonul umbrit de copaci. Primăvara timpurie îi oferea privirilor un peisaj superb. Totul era strălucitor şi verde, proaspăt şi fecund. Simţi că-l apucă greaţa în timp ce spuse:

– Ştiu ce părere ai despre religie şi celelalte, dar poate ar fi mai bine, dacă ai suporta o... operaţie.

Ea zîmbi din cauza ezitării lui de a rosti cuvîntul. Îşi scutură capul cu un zîmbet trist.

– Nu, Bart. Nu refuz numai din cauza religiei mele. E vorba de mine. N-aş putea să fac asta niciodată.

– Şi nici nu vrei să renunţi la el ca să fie adoptat.

– Nici nu intră în discuţie. Ştia deja răspunsul. Chiar crezi, cunoscîndu-mi situaţia, că aş consimţi vreodată să fac un astfel de lucru? îl dojeni ea cu blîndeţe. Nu, Bart. Îmi voi creşte copilul singură.

El se întoarse către ea. Vorbea repede ca şi cum s-ar fi temut să nu se răzgîndească înainte de a vorbi:

– Iubito, căsătoreşte-te cu mine. Nu-mi pasă de copil. N-am vrut să spun ceea ce am spus. Am fost nervos, iubito. Te-am dorit de atîta vreme. Jur că nu contează. Oricum, toată lumea va crede că copilul este al meu.

– Noi însă vom şti care este adevărul, nu-i aşa? întrebă ea uşor. Nu vreau să trăiesc o

asemenea minciună, Bart. Şi nici tu.

– Te iubesc. Te vreau în orice situaţie.

Ea oftă, trecîndu-şi degetele prin părul lui negru şi des.

– Ştiu. Dar răspunsul meu continuă să fie negativ.

Îl refuzase şi continua să procedeze astfel. Bart nu mai era la fel de insistent ca atunci cînd îi ceruse pentru prima dată să se căsătorească cu el, însă îi rămăsese în preajmă, sperînd că se va răzgîndi.

Dar nu o făcu. Îşi atinse din nou pîntecele cu dragoste, chiar în momentul cînd sună telefonul, abătîndu-i atenţia de la ceea ce visa cu ochii deschişi.

– Da, Betty? întrebă ea, apăsînd butonul de pe panou.

– Cineva vrea să te vadă, Erin. Eşti liberă?

– Da. Cine este?

– Un domn, Lance Barrett.

Capitolul doisprezece

Simţi că i se opreşte inima. Îi era imposibil să mai respire. Ochii ei se închiseră din cauza unei ameţeli care aproape că o făcu să cadă pe covorul gros. Era ca şi cum pământul şi-ar fi părăsit axa în jurul căreia se învîrte şi, aplecîndu-se nebuneşte, încerca să-şi reia poziţia iniţială. Reuşi să se ţină de marginea biroului şi să cadă în fotoliu.

– Erin, mă auzi? întrebă Betty.

– D... da. Ce putea face? Lance era acolo. Chiar în spatele uşii aceleia. Trebuia să-l vadă. Dar cum ar fi putut să suporte?

Ce vroia? Dacă-şi dădea seama în ce stare se afla? Ce ar fi putut să-i spună? Întrebările i se rostogoleau în minte, dar nu găsea răspunsuri.

Trebuie să-şi ia inima-n dinţi şi să spere că totul va fi bine.

– Poftește-l înăuntru, Betty, răspunse ea încercînd să aibă o atitudine cît de cît calmă.

Îşi trecu degetele nervoase prin păr, îşi umezi buzele şi-şi netezi corsajul rochiei peste piept, care se umflase din cauza sarcinii. El nu trebuie să observe. El percepe totul atît de bine. S-a antrenat ca să poată vedea lucruri...

El intră prin uşa dublă de stejar.

Dacă se gîndea că, în amintirile pe care le avea despre el, atributele lui fizice erau amplificate, se înşela. Era chiar mai frumos şi mai viril decît şi-l amintea. Părul lui era neglijent, puţin mai lung şi se mai deschisese la culoare din cauza soarelui de vară.

Ochii albaştri nu-şi pierduseră strălucirea, deşi sprîncenele deschise la culoare contrastau puternic cu faţa lui bronzată. Riduri fine îi apăruseră în colţurile ochilor, de care nu îşi amintea, dar care probabil deveniseră mai evidente din cauza culorii mai bronzate a tenului. Peste toate astea, despicătura din bărbie îi sporea aerul de aroganţă. Totuşi, cînd îi zîmbi, se observă o anumită nuanţă de vulnerabilitate în jurul gurii lui severe, pe care nu o observase în februarie anul trecut.

Deosebirea cea mai categorică în înfăţişarea lui o constituiau hainele pe care le purta. Ea îl tachinase pentru faptul că purta costume închise la

culoare, cu cămăşi albe şi cravate de culoare închisă.

El se apărase spunînd că agenţii guvernamentali nu trebuie să atragă atenţia purtînd haine sport şi cămăşi în culori ţipătoare.

Cămaşa lui de un galben deschis nu era ţipătoare, iar croiala hainei lui de culoare maron închis era sigur europeană. Pantalonii strînşi pe coapse păreau a fi fost executaţi de un croitor. Nu purta cravată la gît.

Gulerul era deschis şi lăsa să se vadă puţin din părul roşietic care-i acoperea pieptul.

Hotărîrea ei de a rămîne rece şi impersonală se vaporiză cînd domeniul ei feminin fu inundat de forţa masculină a unui barbar intempestiv. Îi căzu victimă.

– Bună, Erin, spuse el.

Ar fi trebuit să se ridice de la biroul ei, să vină spre el şi să-i întindă mîna, dar îi era frică să-şi părăsească ascunzişul din dosul biroului. Dacă se ridica în picioare, el putea să-şi dea seama că este însărcinată.

– Bună, Lance, îi răspunse ea cu căldură. Buzele îi tremurau, dar era hotărîtă să pară cordială, ca şi cum s-ar fi salutat cu un prieten vechi. Intră şi stai jos. Îl pofti să ia loc pe scaunul din faţa biroului ei. Ce surpriză!

El se plimba prin birou cu acelaşi aer distant, examinînd totul cu ochii săi pătrunzători. Nu lăsau să le scape nimic.

Ea continuă să-şi menţină hotărîrea de a nu se scula de pe fotoliul din spatele biroului.

– Este foarte frumos aici, Erin, spuse el, arătînd spre birou cu un gest larg al mîinii. Sînt impresionat.

În timp ce-şi ocupa locul, el îi zîmbi, ceea ce-i făcu inima să salte de voioşie. Dinţii lui păreau foarte albi, în contrast cu pielea lui neagră. Era cuceritor.

– Mulţumesc. Aceasta nu este perioada cea mai aglomerată a anului. Afacerile sînt mai slabe pe timp de vară. Situaţia se va îmbunătăţi în preajma Crăciunului, cînd clienţii noştri încep să pregătească parade de modă. Pînă atunci, se gîndi ea, sarcina o să fie foarte avansată. Cum va putea oare suporta starea asta?

– Ar fi trebuit să sun la telefon înainte de a veni, dar m-am gîndit că este mai bine să te văd personal.

Rostise aproape exact aceleaşi cuvinte pe care le spusese şi ea cînd ajunsese la reşedinţa lui Lyman. El îşi ridică privirea spre ea. Îşi amintea oare? Da. Îşi zîmbiseră unul altuia.

– Ai făcut bine. Sînt bucuroasă că ai venit direct aici, continuă ea, imitînd răspunsul pe care i-l dăduse el atunci.

Rîseră amîndoi dîndu-şi seama de asta. Cîtva timp se priviră unul pe altul, fără să scoată vreun cuvînt. Lance îşi descheie haina aşteptînd o nouă replică din partea lui Erin.

– Arăţi altfel.

– Cum?

– Hainele tale. Nu mai sînt la fel de... conservatoare ca acelea pe care le purtai înainte.

Remarcă faptul că ea făcuse o pauză şi zîmbi cu acelaşi zîmbet sardonic pe care ea şi-l amintea foarte bine.

– Vrei să spui nu atît de plictisitoare, nu-i aşa?

Ea rîse şi recunoscu:

– Da, plictisitoare. A scos Departamentul Trezoreriei

noi uniforme?

Ridică din umeri şi, atent la reacţiile ei, spuse:

– Nu ştiu. Nu mai lucrez acolo.

Erin rămase uluită.

– Cum?

Ochii ei se măriră de uimire.

– Mi-am dat demisia cu puţin timp în urmă. De fapt, am venit astăzi aici în ultima mea misiune oficială. Am intrat în afaceri împreună cu un prieten.

– Lance... îşi căută ea cuvintele. Nu ştiu ce să spun. Eşti fericit? Asta vrei să faci? Erai atît de bun în munca ta.

– Mulţumesc, zise el zîmbind. Experienţa mea anterioară îmi este de folos la ceea ce fac acum. Acest prieten al meu a părăsit cu mulţi ani în urmă departamentul în care lucram eu şi şi-a făcut firma lui proprie. Merge prin bănci, pe la firme, şi ţine seminare în legătură cu modul de prevenire şi detectare a infracţiunilor interne. De asemenea, îi instruieşte pe funcţionarii care lucrează în aceste domenii, în legătură cu modul în care trebuie să se comporte faţă de un infractor în timpul unei spargeri sau în alte situaţii similare.

Îşi puse picior peste picior şi continuă:

– Oricum, el m-a contactat cu cîteva luni în urmă. Volumul afacerilor lui era foarte mare. Nu putea să se ocupe corespunzător de toţi clienţii şi vroia să ştie dacă aş fi interesat să lucrez cu el. Ayînd în vedere că se retrăsese din domeniul nostru de activitate, s-a gîndit că ar putea folosi informaţiile mele pentru a-şi aduce materialele la zi.

Îşi lăsă din nou piciorul pe podea şi se aplecă în faţă, accentuînd cuvintele ce urmau:

– Erin, sînt uimit de faptul că această afacere este atît de profitabilă. Corporaţiile doresc să ne plătească o sumă imensă de bani ca să poată astfel să economisească mult mai mult. Cîştigăm o mulţime de bani şi în acelaşi timp sîntem de un real folos pentru diverse firme.

Entuziasmul lui era contagios şi Erin se simţea fericită pentru succesul lui. Era mult mai relaxat şi mai degajat în tot ceea ce făcea sau spunea.

– Ca să-ţi spun adevărul, continuă el, nu-mi mai plăcea ce făceam după... San Francisco.

Vocea îi scăzu cînd rosti ultimele două cuvinte şi ochii lui o străpunseră de sub sprîncenele aurii.

Deşi trecuseră cinci luni, orice aluzie la Ken o făcea pe Erin să se sufoce. Faptul că murise fără să-l fi cunoscut, constituia pentru ea o rană care se deschidea adesea. Ea murmură:

– Cred că te înţeleg.

– Ai veşti de la doamna Lyman?

Figura lui Erin se lumină vizibil.

– Da, Melanie s-a mutat la Oregon unde şi-a găsit o slujbă la o florărie, lucru care i se potriveşte de minune. Primesc adesea scrisori de la ea. Şi-a vîndut casa din San Francisco şi-i place munca ei ca şi micul apartament în care locuieşte. Săptămîna trecută m-a sunat şi sînt convinsă că va fi fericită. Erin zîmbi misterios.

– De ce? întrebă el cu o expresie curioasă a feţei. Îl interesa într-adevăr.

– Păi, din întîmplare, există acolo un domn Alan Carter care are o seră ce vinde plante florăriei. Este un tînăr drăguţ, trecut bine de douăzeci de ani...

Rîseră amîndoi de modul cum îl descria Melanie.

– Nevasta lui a murit cu un an şi jumătate în urmă într-un tragic şi neaşteptat accident şi el rămăsese cu un băieţel de doi ani şi jumătate.

– Aha! spuse Lance.

– Melanie m-a sunat săptămîna trecută ca să mă întrebe dacă nu trecuse prea puţin timp de la moartea lui Ken ca ea să poată merge să cineze cu domnul Carter. „Bineînţeles, spunea ea, aceasta nu este o întîlnire. Doar doi oameni singuri care ies să ia masa împreună. Va veni şi cu băieţelul lui, care-i este atît de drag". Cred că ţi-am redat exact cuvintele ei.

– Este o doamnă foarte drăguţă. Sper să fie fericită, spuse Lance cu seriozitate.

– Cred că domnul Carter sau cineva asemănător, este exact lucrul de care are nevoie. Sînt bucuroasă că nu stă în San Francisco cu părinţii ei.

– Amin, în privinţa asta.

Din nou se aşternu tăcerea între ei. Evitau să se uite unul la celălalt, deşi erau la fel de captivaţi unul de celălalt. Fiecare gest era remarcat. Fiecare respiraţie era catalogată.

Era sesizată cea mai neînsemnată inflexiune a vocii. Atmosfera era încărcată de tensiune.

Spusese că se afla în ultima lui misiune pe linie de Departament al Trezoreriei. Parţial din curiozitate, parţial din dorinţa de a rupe liniştea care era aproape palpabilă, Erin îl întrebă:

– De ce ai venit să mă vezi? Vizita ta are vreo legătură cu Ken? Ai spus că este o vizită oficială.

– Da. Am ceva pentru tine. Se ridică în timp ce scoase ceva din buzunarul de la piept al jachetei

pe care o purta.

– De ce nu vii aici?

El se îndreptă spre canapeaua de culoare deschisă de lîngă fereastră. Aparent, se aştepta ca ea să îl urmeze.

Ea ar fi trebuit să se scoale şi să se expună astfel percepţiei lui viclene. Dar dacă refuza să se mişte, nu făcea decît să atragă şi mai mult atenţia asupra ei, şi acest lucru trebuia evitat. Ţinîndu-şi răsuflarea ca să-şi aplatizeze cît mai mult pîntecele, ea se ridică, cu oarecare nesiguranţă în picioare.

Cu spaimă că în orice moment el ar fi putut să-şi dea seama de starea ei, se îndreptă spre canapeaua unde o aştepta. Numai după ce ea se aşează, luă şi el loc la celălalt capăt al canapelei.

– Erin, am acest lucru la mine de mai multe luni. Îi arătă un plic obişnuit de scrisori, de culoare albă. Înainte ca doamna Lyman să vîndă casa, a făcut ordine prin sertare şi dosare. Mi-a trimis la Washington tot ceea ce credea că mi-ar fi putut fi de folos ca să-mi completez raportul.

Făcu o pauză, privi în ochii ei adînci, negri şi continuă:

– Nu cred că intenţiona să-mi trimită şi acest plic. Probabil că nici nu ştia că se afla împreună cu celelalte hîrtii şi documente. Cred că aş fi putut să i-l trimit înapoi, dar ştiam că ai fi vrut să îl ai şi cred că şi ea ar fi dorit asta.

Curiozitatea ei nu cunoscu limite. Dacă intenţiona să-i trezească interesul, reuşise.

Îi întinse plicul. Trecură cîteva secunde înainte ca ochii ei să-şi mute privirea de la el la ceea ce ţinea în mînă.

Ridică colţul plicului şi privi în interior. Degetele ei ţineau marginile unei bucăţi de hîrtie tari. Scoţînd-o, a văzut că era o fotografie alb-negru, îngălbenită de vreme. Inima începu să-i bată cu putere şi simţi un vuiet în urechi, iar gîtul i se uscase complet.

După hainele pe care le purtau oamenii din fotografie, socoti că pozele fuseseră făcute acum vreo treizeci de ani.

O tînără femeie era aşezată pe o bancă de piatră într-un loc care semăna cu parcul oraşului. Lîngă genunchiul ei stătea un copilaş care de abia începea să umble. În poală ţinea un copil în scutece. Nişte ochi negri şi rotunzi priveau de sub o bonetă dantelată ce acoperea capul copilului.

Femeia se uita fix la aparatul de fotografiat, dar nu zîmbea. Era ca şi cum n-ar fi văzut fotograful. Părea că se gîndeşte în altă parte. Ochii ei erau trişti şi semănau cu cei ai băieţelului şi ai copilului din braţe. Avea trăsături delicate, aproape fragile, ca şi cum firul vieţii i s-ar fi subţiat. Destinul ei tragic reieşea din modul cum îşi ţinea capul, cum îşi strîngea copilul la piept şi din modul în care îşi lăsase mîna delicată pe umărul băiatului. Figura ei exprima o anumită disperare. Numai blîndeţea trăsăturilor ei revela resemnarea în faţa tragediei care o copleşea.

Ochii lui Erin erau demult orbiţi de lacrimi, totuşi ea continua să fie tulburată de acea fotografie. Minutele treceau şi ea îşi întipărise fiecare detaliu al fotografiei, încercînd să pătrundă dincolo de imagine şi să vadă o a treia dimensiune, ce era în mintea acelei femei. Lance nu interveni în nici un fel. Nu se mişcă. De abia respira.

În cele din urmă, ea îşi ridică privirea spre el. *Doamne, cît era de frumoasă,* se gîndi el. Deşi faţa ei era udă de lacrimi, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. I-ar fi trebuit mai multă putere decît avea, ca să iasă pe uşa acestui birou. Ultima oară cînd o văzuse îi aruncase priviri veninoase cu ochii aceia negri. Un om raţional s-ar fi retras din locurile în care nu era dorit şi ar fi plecat singur.

El însă nu. Nu Lance Barrett. Nu. Lui îi plăcea să pedepsească. Trebuia să o mai vadă o dată. Trebuia să se convingă singur că ceea ce se întîmplase la San Francisco fusese doar o aventură. Lucruri de felul ăsta erau sortite să nu aibă viaţă lungă. Erau prea fierbinţi ca să nu se răcească cu timpul. Nu aşa se spune? O întîlnise şi de atunci nu mai reuşise să şi-o scoată din minte.

Ştiuse că nu va fi ca de obicei şi avea dreptate. Se întîmplase ceva cu el anul trecut în februarie şi de atunci nu mai era acelaşi. Se îndrăgostise.

Încerca să se convingă că era prea bătrîn ca să mai poată fi înnebunit după o femeie. Obişnuia să-i apostrofeze pe oamenii lui pentru cea mai mică abatere, descărcîndu-şi furia asupra lor ori de cîte ori era cazul. Oricine ar fi rămas cu gura căscată de uimire dacă i-ai fi spus că o legătură cu o fetişcană ar putea să-l facă pe Lance să fie atît de irascibil. Nu putea să doarmă, nu putea să mănînce. Familia şi prietenii lui ajunseseră să-l desconsidere. Dar nu mai mult decît o făcea el însuşi.

Erin îl dăduse dracului odată. Ei bine, asta a fost odată şi desigur că nu i-a făcut plăcere. Singura bucurie divină pe care o întrezărise în

ultimele cinci luni era să o fi zărit intrînd pe uşa acestui birou.

La naiba! Acum se simţea mai rău ca înainte. Era emoţionat că se găsea atît de aproape de ea, dorind să-şi mărturisească iubirea, neîndrăznind totuşi s-o facă.

Ea mirosea minunat. Strălucea de o bucurie interioară. Buzele ei erau moi şi întredeschise. Putea să-i vadă limba roz îndărătul dinţilor de un alb perfect. Dumnezeule, vroia s-o simtă pe buzele şi gura lui, vroia să-i simtă gustul.

Aşa cum se uita ea la el acum, cu ochii aceia încărcaţi de lacrimi, îi trebuia toată puterea pentru a se stăpîni să nu o strîngă la pieptul lui şi să n-o mai lase să plece. Ea era altfel faţă de cum o ştia şi totuşi dureros de familiară. Ea era femeia care-l iubise total, cu care se potrivea într-un mod unic. Era Erin O'Shea. Erin a lui.

Dar era ceva...

– Sînt cîteva rînduri scrise pe dosul fotografiei, îi spuse el cu delicateţe.

Întorcînd-o, Erin citi cu glas tare: „Mama lui Ken, Mary Margaret Connray, şi sora lui. A murit de tuberculoză, la două săptămîni după ce a fost făcută această fotografie. Fetiţa fusese deja adoptată cînd l-am primit pe Ken. Dumnezeu să-i ocrotească". Era datată şi semnată MRL.

– Acestea erau iniţialele mamei adoptive a lui Ken. Cred că are fotografia de cînd l-a adoptat pe Ken. Am găsit-o într-un dosar pe care Ken scrisese de mînă „actele mamei".

– Înseamnă că ştia despre mine.

– Cred că da.

Lacrimile începură să-i curgă din nou.

– Lance, aceasta este mama mea, suspină ea, mîngîind figura din fotografie. Mary Margaret Connray. Ştiu cum o cheamă.

– Şi te-a iubit. Probabil că ştia că va muri şi te-a dus la orfelinat, ca să fie sigură că te va lăsa în grija cuiva.

– Dar tatăl meu? Îl privea şi aştepta un răspuns.

El îşi clătină capul, trist.

– Nu ştiu, Erin. Dar acum ai un nume. Este un început de la care poţi să porneşti.

Ea oftă dar nu de tristeţe. O făcea dintr-un sentiment de uşurare şi mulţumire.

– Nu ştiu. Poate voi încerca. Pentru acum, este suficient. Mai mult decît suficient. Eu... Simţea că emoţia îi strîngea gîtul, sufocînd-o. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Îşi ridică ochii încet spre el. Văzu o lumină ciudată în ochii lui albaştri.

– Este tot ce am putut să fac, Erin. M-am simţit vinovat de faptul că ţi-ai pierdut fratele. Cînd am văzut fotografia asta, am vrut să ţi-o aduc. Nu cred că ar interesa-o pe doamna Lyman.

Fără să-şi dea seama, se apropiară. Erau cuprinşi de un torent de emoţii. Masculinitatea lui curată îi întuneca mintea. Corpul lui puternic, solid promitea sprijin pentru cineva care ar fi dorit şi ar fi avut nevoie de aşa ceva. Cineva care ar fi avut probleme ce păreau de nerezolvat. Cineva a cărui inimă fusese zdrobită cu cinci luni în urmă.

– Erin, spuse el puţin răguşit. Erin...

Uşa se deschise şi Bart intră în birou.

– Iubito, te simţi bine?

Aruncă o privire scurtă spre Erin înainte de a se întoarce spre Lance care se aşezase pe canapea şi care-l privea ameninţător.

– Ce naiba cauţi aici? întrebă Bart.

– Nimic care să aibă legătură cu afacerile tale blestemate! spuse Lance cu un calm perfect.

– Ba pe dracu'! îl provocă Bart. Ar trebui să te zdrobesc ca pe o năpîrcă.

– Încearcă, spuse Lance cu acelaşi calm.

Erin rămase pe canapea, fiind prea epuizată ca să se poată pune cu amîndoi. Îi crăpa capul de durere, iar în gură simţea un gust acru.

– Vă rog, vă rog. Pe amîndoi.

– Te-a supărat cu ceva, iubito? Văd că ai plîns. Bart îşi îndoi corpul imens şi, aşezîndu-se pe vine, în faţa canapelei, acoperi mîinile reci ale lui Erin cu ale sale.

– Nu, el... începu Erin.

– Motivul pentru care am vrut s-o văd pe Erin este personal şi nu te interesează, Stanton, mîrîi Lance.

– Mă interesează absolut tot ce este în legătură cu ea, declară Bart, ridicîndu-se.

– Nu însă ceea ce vorbim noi doi, spuse Lance cu o nuanţă a vocii pe care Erin o cunoştea bine. Era furios şi vocea lui rece, bolovănoasă, suna ca zgomotul produs de cioburile unui pahar care se sparge. Ochii lui erau reci şi se înfruntau cu ochii lui Bart.

Bart nu era laş, dar recunoscu valoarea adversarului. Se trase puţin înapoi.

– Atunci o lăsăm pe Erin să hotărască.

Îşi mută privirea de la Lance doar pentru o secundă, ca s-o privească pe Erin.

– Iubito, mai ai ceva să-i spui domnului Barrett?

Consecinţele unei astfel de întrebări apăsau pe umerii ei. Ea ştia la ce se referise el. Oare să-i spună lui Lance despre copilul lor? Doamne, ce să facă?

De fapt, voia să-i spună. Pentru ea ar fi fost cea mai frumoasă imagine din lume să vadă cum ochii lui furioşi se încarcă de fericire şi iubire.

Dar să îndăznească oare să-şi asume acest risc? Ce se făcea dacă ar fi privit-o cu dezgust? Dacă ar fi dojenit-o că nu-şi luase toate măsurile ca să nu ajungă aici? Ar fi putut ea să suporte o atitudine de sfidare născută dintr-un sentiment de vinovăţie şi responsabilitate? S-ar fi simţit el obligat să facă pentru ea „ceea ce trebuia"?

Să nu-ţi fie niciodată frică de mine, Erin. Niciodată.

Nu. Ea nu putea să-l prindă pe Lance în capcană, spunîndu-i despre faptul că era însărcinată. Cu toate că-l dorea foarte mult, nu putea să-l cucerească pe asemenea căi. Femeile intrigante au folosit asemenea şiretlicuri de la începuturile istoriei.

Era ultima armă la care ar fi apelat ca să-şi asigure victoria, atu-ul din mînă.

Îl iubea pe Lance. Nu putea să nege. Dar el nu-şi exprimase niciodată iubirea faţă de ea. În toate acele ore de iubire înfocată pe care le petrecuseră la San Francisco, el nu făcuse nici o aluzie că ar iubi-o.

Perfect, perfect... Voi aştepta.

Îl iubea cu o pasiune strict fizică. Ce-i drept, o pasiune devastatoare. Dar pentru Erin, care-şi dorea atît de mult relaţii strînse de familie bazate

pe iubire, acest lucru nu era suficient.

Nu ştiu ce se-ntîmplă cu mine...

Privindu-l, se simţea stăpînită în totalitate de ochii lui. Aceştia păreau că-i ating sufletul şi-i aprind spiritul. Îl privi lung şi adînc, căci ştia că era poate pentru ultima oară. Putea fi pentru ultima dată în viaţă.

Ai două obiceiuri feminine, Erin O'Shea...

În cele din urmă, ea îşi coborî privirea şi, clătinîndu-şi capul, spuse:

– Nu. Nu mai am nimic de spus.

În cameră se aşternu o tăcere atît de apăsătoare, atît de adîncă încît de la acel etaj foarte înalt, puteau auzi zgomotul maşinilor de pe străzile din Houston. Erin închise ochii din cauza durerii cumplite din inimă, cînd îl auzi pe Lance răsucindu-se pe călcîie şi îndreptîndu-se spre uşă.

Sunetul produs de clanţa care se închidea era ca un glonţ care-i punea capăt vieţii.

Se trînti pe canapea, pradă deznădejdii. Spasmele bătăilor de inimă erau atît de intense, încît Bart se îngrijoră foarte tare de sănătatea ei. Încercă stîngaci, aşa cum se pricepea el, să o aline, dar nu reuşi. În cele din urmă, disperarea lui se transformă în mînie şi îi porunci:

– Uită-te la mine Erin. Nu vreau să pierzi copilul, aşa că vino-ţi imediat în fire!

Conştientă mai mult de auzul numelui ei, decît de ce spusese Bart, Erin se ridică şi-şi şterse lacrimile care-i curgeau.

– E prea mult, mîrîi el.

– M-ai strigat pe nume, Bart.

– Dar nu fac mereu aşa? întrebă el uluit.

Ea zîmbi şi-i atinse obrazul:

– Nu, îi şopti.

El se ridică şi se depărtă puţin.

– Iubito, acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată, dar a mers. Ar fi trebuit să-i spui lui Barrett despre copil. Modul în care te-a privit la un moment dat aici, credeam... era ca şi cum... ştii tu ce vreau să spun. Ca şi cum te-ar iubi. Lasă-mă să mă duc după el.

– Nu, Bart. Nu pot să-i spun.

Calm, şovăitor, zise:

– Are dreptul să afle, iubito. Ştii doar, copilul este şi al lui.

Ea oftă. Se gîndise şi ea la acest lucru.

– Da, va afla, desigur, dar nu acum. Poate cînd se va naşte copilul, avocaţii mei sau cineva... Vocea ei se pierdu. Nu mai avea nici un pic de putere.

– Ştii că încă mai vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse Bart, dregîndu-şi vocea. Nu-ţi schimbi hotărîrea? Eu te iubesc.

O tristeţe incredibilă îi umbri ochii.

– Şi eu te iubesc, Bart. Eşti cel mai bun prieten al meu, spuse ea cu sinceritate.

– Da, ştiu, mîrîi el cu tristeţe.

După un minut, întrebă:

– Vrei să trimit după doctor să-ţi aducă un calmant? Sincer, arăţi rău, spuse el.

Ea rîse îndurerată.

– Păi, în situaţia în care mă aflu acum, arăt exact aşa cum mă simt.

Cînd cuta dintre sprîncenele lui se adînci, ea spuse:

– Nu, n-am nevoie de nici un calmant. A fost o

zi încărcată de evenimente. Vreau doar să mă duc la mine acasă să mă bag în pat.

– Vrei să te conduc cu maşina?

– Nu, nu e nevoie.

Îndreptîndu-se spre uşă, Bart întrebă:

– De ce a venit Barrett aici?

Degetele lui Erin strînseră plicul care conţinea fotografia ce-i era atît de dragă. Era singurul lucru pe care-l avea de la mama şi fratele ei. Era de asemenea singurul lucru pe care i-l dăduse Lance vreodată. În momentul acela, simţi că vrea să păstreze secretul numai pentru ea.

– A venit doar pentru o problemă legată de Ken, răspunse vag.

Cînd ajunse la uşa din spatele casei, Erin era epuizată de căldură şi de încărcătura emoţională a zilei. Observă că petuniile din grădină erau ofilite pentru că nu fuseseră udate. Ar fi trebuit să le aducă nişte apă, dar se îndoia că ar fi avut forţa să facă acest lucru în seara aceea.

Dădu drumul la sistemul de aer condiţionat cu care dotase casa. Urcînd cu greu scările, se duse în dormitor şi dădu drumul la ventilator, aşteptînd să-şi facă efectul instalaţia de aer condiţionat.

Se schimbă cu o rochie largă şi lejeră care se prindea de umeri cu două bretele. Ţesătura de culoare bleu deschis o învăluia ca un nor. Nemaiputînd suporta spaţiul închis şi-a scos dresul şi şi-a tras o pereche de bikini, scoţîndu-şi

toate celelalte de pe ea.

Gîndul la mîncare îi provoca greaţă, dar se duse totuşi la bucătărie şi-şi luă un ceai cu gheaţă în care puse mult suc de lămîie.

Îndreptîndu-se apoi spre camera de zi, se opri puţin ca s-o admire. Îi plăcea această cameră. Pereţii era zugrăviţi în beige închis, contrastînd în mod plăcut cu mobila şi obloanele albe. Canapeaua şi scaunele uşoare erau tot albe, dar aveau perne în nuanţe vii de albastru, verde şi portocaliu. Ca la comandă, ochii ei se opriră la şemineul din cărămidă albă. Era unul din cele trei pe care le avea în casă.

În noaptea aceea, Lance aprinsese focul în acel şemineu nefolosit. Ce fusese în capul lui cînd făcuse asta? Se gîndise la ea? Ar fi dorit ca ea să coboare la el...

Încetează!

Ea se aşeză pe unul din scaunele uşoare şi-şi puse picioarele pe canapea. Ţinea în mînă fotografia pe care i-o dăduse Lance în acea zi. Sorbindu-şi ceaiul, privea imaginea familiei ei. Mîine îşi va cumpăra o ramă de aur în care să pună fotografia. Ce fel de ramă să aibă? Ceva în stil victorian cu margini filigranate, sau ceva simplu care să nu abată atenţia de la fotografia propriu-zisă?

Pentru prima dată în viaţă se simţea ca şi cum ar fi primit o comoară. Se putea considera mulţumită. Aproape mulţumită. Dacă n-ar fi fost durerea provocată de bărbatul...

Suspina, cînd sună soneria. Probabil că era poştaşul. Abia trăgîndu-şi picioarele, se ridică de pe scaun şi se tîrî spre uşă.

În prag stătea Lance între două coşuri cu flori

roşii pe care le aşezase de-o parte şi de alta a uşii. Îşi scosese haina maron şi îşi descheiase nasturele de la gulerul cămăşii. Mînecile îi erau suflecate pînă la coate.

Ea se dădu înapoi din faţa lui pe care se citea o furie lividă.

– Dezbracă-te.

Ea rămase mută de uimire. Probabil că nu auzea bine.

– Ce...

– Am spus să te dezbraci. Trecu de ea în camera de zi. Şi dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

Ea închise uşa şi se întoarse spre el. Vocea lui era poruncitoare şi pentru o clipă avu impresia că va face exact cum îi comandă el.

Oricum nu avea de gînd să se ghemuiască de frică lîngă uşă. Intră şi ea şi se duse cît mai departe de acel sanctuar fals, ridicîndu-şi bărbia în semn de apărare.

– Va trebui să mă omori mai întîi.

– Nu mă provoca, mîrîi el. Sînt pe cale să-ţi sucesc gîtul acela delicat.

– Dar ce-am făcut ca să te provoc?

Inima îi bătea cu putere. Oare ştia? Sigur că ştia. Nu-i scăpa nimic, niciodată.

Ochii lui se micşorară, privind-o. Genele aurii formau o perie deasă deasupra lor.

– În timp ce eram la tine în birou, mi-am dat seama că se schimbase ceva la tine, dar nu ştiam ce. Tocmai era să mă urc în avion, cînd în sfîrşit mi-am dat seama. Dintr-odată figura lui nu mai avea acel aer războinic.

Dacă ar fi trebuit să-şi scoată o mască, schimbarea expresiei feţei lui n-ar fi fost mai şocantă.

– Erin.

Nu termină. Se duse spre ea şi încercă să o atingă. În mod reflex, ea îşi duse mîna la pîntece ca să se apere. Inevitabil, el îi dădu mîinile la o parte şi-şi aşeză palmele pe ea.

Abdomenul ei, pe care-l ştia aproape concav şi suplu, era acum umflat şi uşor convex. Se aplecă spre ea, lăsîndu-şi mîinile unde erau, şi respiră îndelung. Ea văzu că ochii lui erau îndureraţi, de parcă ar fi întrebat:

– Stanton?

Buzele ei tremurară, încercînd să schiţeze un zîmbet.

– Nu, Lance.

Această teribilă întrebare o puseseră de fapt ochii lui albaştri, iar ochii ei răspunseră afirmativ, închizîndu-se uşor.

Încet, aproape cu frică, o strînse în braţe şi o ţinu astfel pînă se contopiră. Îşi apăsă fruntea de a ei.

– Erin, pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus? Să ai un copil de la mine şi să nu-mi spui? *De ce?*

Erin nu remarcase niciodată o asemenea emoţie în vocea lui Lance. Tulburarea se citea pe fiecare trăsătură a feţei lui frumoase. Nu era invincibil. Era doar un om.

Ea îl strînse cît mai aproape de ea.

– Nu te gîndeşti că aş fi vrut? Dar cum puteam? Nu este ceva despre care să-i poţi scrie unui bărbat într-o scrisoare sau să-i povesteşti la telefon. Tot ce ştiam era că nu aveam să te mai văd niciodată. Vroiam să te înştiinţez după ce se năştea copilul, dar pînă atunci nu îndrăzneam să-mi încerc norocul.

– Norocul? întrebă el, îndepărtînd-o puţin, dar ţinînd-o de umeri. Ce fel de noroc?

Ea îi evită privirea plină de reproşuri.

– Lance, nu ştiam cum vei reacţiona la... copil. Poate ai fi vrut ca eu să...

Lance înţelese ce nu apucase ea să spună.

– Şi tu nu puteai face aşa ceva.

– Nu, exclamă ea.

– De ce?

Îşi umezi buzele cu nervozitate.

– Pentru... pentru că religia mea nu-mi dă voie să fac asta.

– Nu există şi alt motiv?

– Ba da, este vorba şi de mine. Nu cred că aş fi putut să fac vreodată aşa ceva.

– Mai este vreun alt motiv care te-a reţinut să nu-mi avortezi copilul? Modul ferm în care o ţinea de umeri indica insistenţă.

– Nu, răspunse ea clar. Lui nu-i venea să creadă.

– Ba da, Erin. Spune-mi-l, te rog.

– Nu.

– Spune-l odată, fir-ar să fie, strigă el.

– Pentru că te iubesc! strigă ea la rîndu-i.

Cînd cuvintele ei izbiră pereţii, tulburînd liniştea perfectă a casei, se priviră intens unul pe celălalt.

Atunci el o strivi de el. Cu o mînă o ţinea strîns de spate, în timp ce degetele celelalte mîini se îngropară în buclele ei scurte, apăsîndu-i capul pe pieptul lui.

Ea simţi buzele lui mişcîndu-i-se pe păr.

– Erin, Erin, ştii prin ce chinuri am trecut de cînd ne-am despărţit? Cînd mă gîndesc că tu ai fost singură în tot acest timp, în care ar fi trebuit să fiu

alături de tine! Am vrut atît de mult să fiu. Dumnezeule, cît de mult am vrut, cu sau fără copil!

Îi înconjură talia cu mîinile şi ar fi vrut să o absoarbă în trupul lui.

– E adevărat ce spui, Lance?

– Cînd ai plecat de la San Francisco, credeam că am să mor din cauză că te-am pierdut. Din cauză că nu te mai puteam iubi. Se aplecă şi o sărută cu înfrigurare pe gît şi spuse: dar a trebuit să te las să pleci. Cînd ai avut ocazia să-i spui lui Stanton despre noi, n-ai făcut-o. Credeam că vrei să te întorci la el şi să mă uiţi.

– Vai, Lance. Erai atît de sarcastic şi de crud, atît de rece. Credeam că doar te-ai distrat cu mine şi că erai bucuros că Bart sosise la momentul potrivit să te scape de mine.

Braţele lui o strînseră aproape de el, spunîndu-i cît de greşit crezuse.

– Ura cu care vorbeam era doar un mod de apărare. Încercam în fiecare moment să-mi înving iubirea pentru tine şi îmi era teamă să nu afli cît de mult te iubeam. Vă şi vedeam, pe tine şi pe Stanton, rîzînd pe socoteala mea.

O sărută pe umerii care miroseau frumos. Ea îi scoase cămaşa din pantaloni, mîngîindu-l pe spate.

– Îţi aminteşti de Higgins? întrebă el. El este tipul din Houston pe care l-am pus să te verifice cînd ai venit în ziua aceea la San Francisco. L-am rugat să nu te slăbească din ochi. Ştiam că nu te-ai căsătorit cu Stanton.

– Atunci de ce n-ai venit să mă vezi pînă acum?

– Ştiu că probabil n-ai cum să mă înţelegi, dar nu puteam să vin pînă ce nu eram în stare să-ţi

ofer ceva.

Îi dădu drumul, se îndreptă spre canapea şi se aşezã, ţinîndu-şi mîinile între genunchi.

– Cînd te-am întîlnit, erai plină de succes şi mult mai bogată decît mine. Te-am admirat pentru aceasta. Nu sînt atît de şovin cum mă acuzai tu că aş fi, Erin. Rîse, apoi deveni din nou serios. Dar nu puteam să-mi declar iubirea şi să te cer în căsătorie cînd nu aveam nici măcar o casă în care să te pot duce, nimic altceva decît un apartament prăfuit la periferia oraşului. Nu puteam să-ţi ofer ceva frumos în viitor. Nu puteam să vin la tine fără să am o situaţie stabilă şi fără să cîştig mai mulţi bani.

Ea se aşeză lîngă el şi-şi trecu mîinile pe după umerii lui laţi.

– Ştii că lucrul acesta nu are nici o importanţă pentru mine. Şi n-a avut niciodată. Ţi-am spus-o doar.

– Dar pentru mine avea o importanţă covîrşitoare.

El o luă în braţe şi o întrebă, ţinîndu-şi respiraţia:

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Erin? Nu sînt la fel de bogat ca Stanton, dar...

Ea îşi puse degetele pe buzele lui.

– Mi-ai dat ce mi-am dorit mai mult în viaţă. Îi luă mîna, i-o aşeză pe pîntece şi zîmbi cu timiditate. De ani de zile, chiar de la moartea lui Joseph, am căutat mereu ceva. Am muncit cu disperare, crezînd că ceea ce vroiam să obţin era succesul profesional. Dar nu a fost aşa. Încetul cu încetul am dat de urma lui Ken şi m-am bucurat că ducea o viaţă bună împreună cu Melanie. Mulţumită ţie, am găsit răspuns la întrebările care mă obsedau în legătură cu femeia care mi-a dat viaţă. Acum simt că înţeleg motivele care au

determinat-o să mă abandoneze la orfelinat. Dar, Lance – aici vocea i se schimbă, încărcată de emoţie –, nu ştiam cu adevărat ce caut pînă cînd nu te-am întîlnit pe tine.

Atunci el o sărută, închizîndu-i gura cu gura lui şi bucurîndu-se de gustul pe care nu-l uitase niciodată. Ea îşi deschise buzele şi îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

Cînd îmbrăţişarea luă sfîrşit, el spuse:

– M-am uitat cum arată casele din Georgetown, dar asta îmi place în mod deosebit. Dar nu se uita la casă. Se uita la sînii ei, mîngîindu-i rochia cu degetele.

Ea încercă să-şi înfrîneze emoţia de care fusese brusc cuprinsă.

– Crezi că aici...? Vreau să spun, afacerile tale ţi-ar permite să locuim aici?

– Nu am nevoie decît de un telefon şi un aeroport, zîmbi el. Cînd pot să mă mut?

Ea ştia că acest lucru însemna pentru el un imens sacrificiu profesional şi psihic. O făcea doar pentru ea. Îl iubea şi mai mult pentru asta. Răspunzîndu-i la întrebare, ea zise:

– Cînd ai să faci din mine o femeie serioasă, în rîndul lumii.

Se sărutară din nou, adînc. Mîna lui dispăru sub ţesătura fină a rochiei ei, mîngîindu-i coapsele.

Sărutîndu-l pe gît, ea întrebă:

– Vrei să mergem la Shreveport s-o cunoşti pe mama? Îşi ridică ochii spre el, implorîndu-l. Lance, ea nu ştie despre tine sau despre copil. N-am vrut să o îngrijorez pînă cînd nu găseam o soluţie rezonabilă acestei situaţii.

– Asta reprezint eu? O „soluţie rezonabilă"?

Părea ofensat, dar zîmbea. Se juca c marginea elastică a chiloţilor ei.

– Cînd îi voi spune mamei, s-ar putea să s lase cu focuri de armă la căsătorie. Ea zîmb mîngîindu-i buzele cu buricele degetelor.

– Sper că nu eu voi fi în bătaia lor, spuse el şi- acoperi gura cu o altă sărutare fără sfîrşit. S-a putea ca serviciul meu să necesite să fac unel călătorii, pînă ce voi putea să-i învăţ pe alţii cur să ţină cursurile.

– Voi merge cu tine, ciripi ea veselă.

– Nu, nu vei merge. Vei sta acasă şi vei ave grijă de copil.

– Copilul poate să meargă cu noi. N-am d gînd să fiu una din acele neveste care-şi uită soţ din cauza copiilor. Voi merge cu tine.

Lui îi veni să rîdă, dar nu-i convenea să s amuze tocmai cînd încerca să fie serios.

– Ce găseşti de rîs?

– Tu mă faci să rîd. Nu ştiu de ce am crezut c vei fi supusă şi ascultătoare după ce vei deve nevastă. Dar văd că deja ai început să nu ţii co de părerile mele!

Ea se depărtă de el.

– Nu este adevărat!

El rîse şi mai tare.

– Uite-te! Chiar acum ai făcut aşa.

– Ţi-arăt eu supunere şi ascultare, domnu Barrett! ţipă ea sărind de pe canapea. Înainte c a reuşi să protesteze, ea zbura pe scări în su Cîteva momente mai tîrziu, el auzi o uşa trîntindu-se.

– Femeia asta mă va băga în mormînt, mormă

el, trecîndu-şi degetele prin păr. Din capul scării, privi în sus. Dar voi muri fericit, adăugă el, înainte de a pune piciorul pe ultima treaptă a scării. În timp ce urca, îşi scoase cămaşa repede.

Sus, toate uşile erau deschise cu excepţia uneia. Nu-i luă decît un minut ca să facă ce făcu, înainte de a o deschide şi pe aceasta. Stătea în picioare în cadrul uşii ca un sălbatic răzbunător. Arma lui era nuditatea şi aceasta îl făcea şi mai feroce.

Erin, care stătea în pat aşteptîndu-l, începu să rîdă. Gîndurile lor se îndreptau în aceeaşi direcţie. Ea nu avea decît chiloţi. Zîmbetul lui era arogant, în timp ce se îndrepta către ea. Salteaua se afundă, cînd se urcă în pat cu genunchii îndoiţi, lîngă ea.

– Te crezi nostimă, nu? întrebă el.

Cu un zîmbet drăcesc, ea se rostogoli spre el, apropiindu-se ademenitor.

– Dar tu ce crezi?

Cu o expresie insolentă a feţei, el îşi băgă degetele pe sub marginile chiloţilor ei pe care îi coborî de-a lungul picioarelor subţiri. I-ar fi plăcut să se mai tachineze reciproc, dar cînd îi văzu trupul rotunjit de sarcină, lungit lîngă el, simţi că nu mai e în stare s-o facă.

Îşi ridică ochii spre ea şi spuse cu o voce groasă:

– Cred că eşti frumoasă.

El o acoperi complet şi se minunară împreună de armonia perfectă a trupurilor lor.

– Cum poate simpla piele omenească să fie atît de moale? murmură el, sărutîndu-i coasta de sub braţ. Buzele lui înaintau spre gîtul ei şi rămaseră în aşteptare, deasupra gurii ei tremurătoare. Buzele şi

limba se căutau reciproc, pînă cînd contopirea perfectă dintre ele nu mai lăsa loc de concentrare decît în privinţa implicaţiilor acestui sărut solemn.

În cele din urmă, cînd simţiră că nu mai pot să respire, Lance se trase puţin la o parte, ca să-i vadă corpul mai bine. Modificările uşoare ale sînilor îl îngrijorară. O mîngîie cu delicateţe.

– Te dor? o întrebă el preocupat.

– Nu foarte tare.

– Nu vreau să te doară.

– Nu mă dor. Mă mîngîi tu, spuse ea, luîndu-şi în mîini sînii şi ridicîndu-i uşor.

Buzele lui sărutară uşor pielea ei sensibilă. Apoi, cu limba, îi umezi sfîrcurile sînilor, ceea ce o umplu de o minunată senzaţie de căldură. Se arcui sub el, în timp ce degetele lui încercau să-i aline durerea plăcută ce-i invadase pîntecele.

Alunecînd în jos, el îşi lăsă capul pe acea parte a corpului ei unde se afla copilul şi o sărută cu respect. Erin îşi afundă degetele în părul lui decolorat de soare şi-l trase şi mai aproape de ea. Gura lui lăsa sărutări delicate pe abdomenul ei şi nasul lui îi mîngîia pielea moale pînă cînd tandreţea făcu loc pasiunii înflăcărate.

– Lance, zise ea cu respiraţia întretăiată, cînd buzele lui arzătoare aduseră omagiu acelei regiuni misterioase a corpului ei care adăpostea în siguranţă comoara lui cea mai de preţ.

El îi savura din plin esenţa:

– Erin, Erin, spunea el cu gura pe pielea ei umedă. Ce vicioasă dulce eşti.

Numele lui suna aproape ca un suspin, cînd fu rostit de buzele ei.

– Lance, te rog...

Se ridică deasupra ei şi se aşează între coapsele ei moi.

– Erin, spune-mi dacă...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, cînd ea îi pecetlui gura cu buzele pline de dorinţă. Mîinile ei fierbinţi mîngîindu-i coapsele îl convinseră că prudenţa lui nu era necesară. El acceptă ce i se oferea atît de evident, punîndu-şi mîinile sub ea şi ridicînd-o în poziţia cea mai bună... Picioarele lor erau înlănţuite; abdomenele li se împreunau în timp ce ea se afla deasupra pieptului lui. Sprijinindu-se pe un cot, ea îi trăgea uşor firele de păr de pe piept.

– Lance, mai ai încă un fir alb!

El chicoti.

– De cînd te-am întîlnit, este o adevărată minune că n-am albit de tot.

Ea îşi îngropă faţa în covoraşul cîrlionţat şi-l sărută. Cu privirea pierdută, el îşi trecu degetele prin părul ei.

– Erin, cum te-ai simţit cînd ai aflat că eşti însărcinată? Nenorocită? Fericită?

Ea îşi înălţă capul şi faţa îi era plină de iubire cînd spuse:

– Am fost emoţionată, Lance. A fost un sentiment deosebit şi eu... eu... nu-l pot explica. Minunat nu este cuvîntul cel mai potrivit. Şi am fost surprinsă. Zile întregi după ce am remarcat prima oară care sînt simptomele, nu-mi puteam da seama ce se întîmplă cu mine.

Lance rîse.

– Domnişoară O'Shea, nu ştiai că ceea ce

făceam noi dădea naştere la copii?

Ca pedeapsă pentru această întrebare neruşinată, el primi un sărut pe ureche.

– Bineînţeles că ştiam! Numai că... în timp ce tu eşti... ei bine, niciodată nu mi-a trecut prin cap. Fu cuprinsă de un val de timiditate, dar reuşi să adauge: cînd fac dragoste cu tine, Lance, nu mă mai gîndesc la nimic altceva.

Luîndu-i faţa în mîini, o privi în adîncul ochilor mari şi negri.

– Erin, mă iubeşti cu adevărat?

– Ţi-am spus deja că da.

– Mai spune-mi o dată, zise el ameninţător.

Zîmbiră, amintindu-şi de ziua cînd el o bombardase cu întrebări în micul birou cu lambriuri al familiei Lyman. Atunci ca şi acum răspunse la întrebarea lui cu sinceritate:

– Te iubesc, Lance!

Cu puţin înainte de a o săruta, Lance simţi pe abdomen o mişcare aproape imperceptibilă. Erin nu se mişcase. Ce era...?

Ochii lui albaştri se măriră înfioraţi de teamă şi veneraţie, în timp ce îi trecu imediat prin minte:

– Este...?

Erin zîmbi, ţuguindu-şi buzele către el.

– Da, iubitule. Îl doreşte pe tatăl lui la fel de mult ca şi mine.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Luă jr.

Editura MIRON

București - 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescului 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda nr. 30.372
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Sandra Brown este un talent multilateral. Ea a fost model, actriță, femeie de afaceri, personalitate TV și de la prima carte publicată în 1981, a cucerit America, devenind autoare de bestseller-uri, obținînd numeroase premii literare.

Este căsătorită cu producătorul video Michael Brown, are doi copii și locuiește în Arlington, Texas.